

วิทยานิพนธ์

การวิเคราะห์การนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ของสื่อประเภท
หนังสือพิมพ์

**ANALYSIS OF THE PRESENTATION OF NEWS RELATING
TO PROTECTED AREAS ON NEWSPAPER MEDIA**

นางสาวปุกฤษดิ์ ทรนธรรมวัฒน์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

พ.ศ. 2551

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (อุทยานและนันทนาการ)

ปริญญา

อุทยานและนันทนาการ

อนุรักษ์วิทยา

สาขา

ภาควิชา

เรื่อง การวิเคราะห์การนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ของสื่อประเภทหนังสือพิมพ์

Analysis of the Presentation of News Relating to Protected Areas on Newspaper Media

นามผู้วิจัย นางสาวปญฺชรินทร์ ทรงธรรมวัฒน์

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์นภวรรณ ฐานะกาญจน์, Ph.D.)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

(รองศาสตราจารย์สันต์ เกตุปราณีต, Ph.D.)

หัวหน้าภาควิชา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดรชนิ เอ็มพันธุ์, Ph.D.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์กัญญา ชีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ 5 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2551

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การวิเคราะห์การนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ของสื่อประเภทหนังสือพิมพ์

Analysis of the Presentation of News Relating to Protected Areas on Newspaper Media

โดย

นางสาวปญฺชรัสมิ์ ทรงธรรมวัฒน์

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (อุทกยานและนันทนาการ)

พ.ศ. 2551

บุญศรี สมี ทรงธรรมวัฒน์ 2551: การวิเคราะห์การนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ของสื่อประเภทหนังสือพิมพ์ ปรินญาวิทยาสตรมหาบัณฑิต (อุทยานและนันทนาการ) สาขาอุทยานและนันทนาการ ภาควิชาอนุรักษ์วิทยา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นภวรรณ ฐานะกาญจน์, Ph.D. 168 หน้า

การศึกษาในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะและแนวโน้มการนำเสนอข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่อนุรักษ์ของสื่อประเภทหนังสือพิมพ์ ศึกษาทัศนคติของผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ การรับรู้ข่าวสาร ทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ และพฤติกรรมการปฏิบัติตัวในพื้นที่ของผู้มาเยือนพื้นที่อนุรักษ์ และอิทธิพลของการรับรู้ข่าวสารต่อทัศนคติและพฤติกรรมของผู้มาเยือนพื้นที่อนุรักษ์ โดยทำการวิเคราะห์ข่าวและบทความที่นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม – 31 ธันวาคม พ.ศ.2549 รวมระยะเวลา 1 ปี ของหนังสือพิมพ์มติชน หนังสือพิมพ์ข่าวสด หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ และหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลจากผู้สื่อข่าว 53 คน และผู้มาเยือน 200 คน ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติเชิงพรรณนา การวิเคราะห์การถดถอยพหุ และการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยทัศนคติของประชากร 2 กลุ่ม

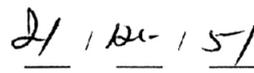
ผลการศึกษาพบว่า มีการนำเสนอข่าวและบทความที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่อนุรักษ์จำนวนทั้งสิ้น 471 เรื่อง โดยแบ่งเป็นการนำเสนอในรูปแบบของข่าวจำนวน 353 เรื่อง และในรูปแบบของบทความจำนวน 118 บทความ ในการนำเสนอข่าวสารทั้งหมดนี้ เป็นการนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับอุทยานแห่งชาติมากที่สุด รองลงมาคือข่าวสารเกี่ยวกับเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า วนอุทยาน และเขตห้ามล่าสัตว์ป่า ตามลำดับ การนำเสนอข่าวมีปริมาณของประเด็นข่าวทางลบ 199 เรื่อง ประเด็นข่าวทางบวก 119 เรื่อง และข่าวที่เป็นการให้ข้อมูลหรือประชาสัมพันธ์ให้ผู้อ่านได้ทราบ 35 เรื่อง หนังสือพิมพ์ที่มีการนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์มากที่สุดคือ หนังสือพิมพ์มติชนและหนังสือพิมพ์ไทยรัฐเป็นหนังสือพิมพ์ที่มีการนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์น้อยที่สุด และผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามพบว่า ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ก่อนไปในทางบวก ($\bar{X} = 3.990$; $SD = 0.428$) ผู้มาเยือนส่วนใหญ่รับรู้ข่าวเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ในระดับน้อย ($\bar{X} = 3.356$; $SD = 0.324$) มีพฤติกรรมก่อนไปในทางบวก ($\bar{X} = 17.620$; $SD = 2.254$) และมีทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ก่อนไปในทางบวก ($\bar{X} = 3.780$; $SD = 0.450$) ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุพบว่า การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ไม่มีอิทธิพลต่อทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์และพฤติกรรมการปฏิบัติตัวของผู้มาเยือนพื้นที่อนุรักษ์ และการทดสอบความแตกต่างของทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ระหว่างผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์กับผู้มาเยือนพบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 3.167$; $Sig = .002$)

ลายมือชื่อนิสิต

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

21 / 10 / 151

Pooncharat Songthammawat 2008: Analysis of the Presentation of News Relating to Protected Areas on Newspaper Media. Master of Science (Parks and Recreation), Major Field: Parks and Recreation, Department of Conservation. Thesis Advisor: Assistant Professor Noppawan Tanakanjana, Ph.D. 168 pages.

The objectives of this study were to characterize and to study tendency of the presentation of news relating to protected areas on newspaper, to study attitudes of reporters toward protected area management, to study perception on news, attitudes toward protected area management and on-site behavior of protected areas' visitors, and to test the influence of the perception on news on attitudes and behavior of the visitors. Content analysis of news relating to protected areas on newspapers during 1st January – 31st December 2006 was performed. Four newspapers, including Thairath, Daily News, Khaosod and Matichon were used in the analysis. Questionnaire was use to collect data from 53 reporters and from 200 protected areas' visitors. The survey data were analyzed using descriptive statistics, multiple regression analysis and t-test.

The study found 471 pieces of news and articles relating to protected areas were presented in the four newspapers in 2006. The number divided into 353 pieces of news and 118 articles. The highest number of news was about national parks while the lower number was news about wildlife sanctuaries, forest parks and non-hunting areas respectively. There were 199 pieces of negative news, 119 pieces of positive news and 35 pieces of public relations information. Matichon was the newspaper that presented largest number of news and articles relating to protected areas while Thairath presented the least. Most reporters held positive attitudes toward protected area management ($\bar{X} = 3.990$; $SD = 0.428$). The level of visitors' perception on news was low ($\bar{X} = 3.356$; $SD = 0.324$). However their on-site behavior was positive ($\bar{X} = 17.620$; $SD = 2.254$) as well as their attitude toward protected areas management ($\bar{X} = 3.780$; $SD = 0.450$). Result from multiple regression analysis found that visitors' perception on news did not influence visitors' behavior and their attitudes toward protected area management. There was significantly different in attitudes toward protected area management of reporters and protected area visitors ($t = 3.167$; $Sig. = .002$).

Pooncharat Songthammawat

Student's signature

N. Tanakanjana

Thesis Advisor's signature

21 April 2008

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงจาก ผศ.ดร.นภวรรณ ฐานะกาญจน์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก รศ.ดร.สันต์ เกตุปราณีต อาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ร่วม ผศ.ดร.วันชัย อรุณประภรณ์ ประธานกรรมการสอบ และผศ.ดร.สุวิทย์ แสงทองพราว ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ที่กรุณาให้คำแนะนำและแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆให้มีความ สมบูรณ์ถูกต้อง มีคุณค่าทางวิชาการ และขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ ประสาทวิชาความรู้และอบรมจริยธรรมให้กับผู้วิจัยมาโดยตลอด ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่าง สูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ หัวหน้าสุนทร ฉายวัฒน์ หัวหน้าเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าห้วยขาแข้ง คุณประวิติศาสตร์ จันทร์เทพ ผู้ช่วยหัวหน้าอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ พีโรจน์ พีเต๋า เจ้าหน้าที่เขต รักษาพันธุ์สัตว์ป่าห้วยขาแข้งและอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ทุกท่าน ที่ให้ความอนุเคราะห์และอำนวยความสะดวกในพื้นที่ พี่เว พี่น้ำ บีม กิ๊ฟ ก้อย น้อยก้อย นุ่น และน้องศศิลา 70 ผู้ร่วมเดินทางเก็บข้อมูล ภาคสนาม เพื่อนๆวนศาสตร์รุ่นที่ 67 เพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ นิสิตปริญญาโทสาขาอุทยานและ นันทนาการ สำหรับความร่วมมือและกำลังใจที่มีให้เสมอมา

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ป้า แม่ ที่ให้การอบรมเลี้ยงดู ให้การสนับสนุน และ กำลังใจอันยิ่งใหญ่ ขอขอบคุณ โจ้ จอน ที่เป็นกำลังใจที่ดีตลอดมา

บุญศรีศรี ทรงธรรมวัฒน์

เมษายน 2551

สารบัญ

	หน้า
สารบัญ	(1)
สารบัญตาราง	(2)
สารบัญภาพ	(4)
คำนำ	1
วัตถุประสงค์	3
การตรวจเอกสาร	5
อุปกรณ์และวิธีการ	53
อุปกรณ์	53
วิธีการ	53
ผลและวิจารณ์	60
สรุปและข้อเสนอแนะ	110
สรุป	110
ข้อเสนอแนะ	112
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	114
ภาคผนวก	121
ภาคผนวก ก แบบสอบถามผู้มาเยือน	122
ภาคผนวก ข แบบสอบถามผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์	133
ภาคผนวก ค ผลการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือ (reliability) ของแบบสอบถาม	138
ภาคผนวก ง รายชื่อข่าวเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ที่นำเสนอผ่านสื่อหนังสือพิมพ์	144

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	เปรียบเทียบสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์	9
2	สถิตินักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติ 10 แห่งแรก ที่มีนักท่องเที่ยวมาเยือนสูงสุดในช่วงปีงบประมาณ 2540-2549	36
3	สถิตินักท่องเที่ยวในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า 8 แห่งแรกที่มีนักท่องเที่ยวมาเยือนสูงสุดระหว่างปี 2546-2549	39
4	จำนวนประเด็นในการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ ในปี พ.ศ.2549	63
5	ประเภทของบทความที่นำเสนอเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ในปี พ.ศ.2549	65
6	ลักษณะพื้นฐานทางสังคมประชากรของผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์	71
7	ทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ของผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์	74
8	กลุ่มทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ของผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์	77
9	ลักษณะพื้นฐานทางสังคมประชากรของผู้มาเยือนพื้นที่อนุรักษ์	79
10	รูปแบบการท่องเที่ยวของผู้มาเยือนพื้นที่อนุรักษ์	81
11	พฤติกรรมกรเปิดรับสื่อของผู้มาเยือนพื้นที่อนุรักษ์	85
12	การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ของผู้มาเยือน	92
13	ระดับการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ของผู้มาเยือน	96
14	พฤติกรรมการปฏิบัติตัวในพื้นที่ของผู้มาเยือนพื้นที่อนุรักษ์	98
15	กลุ่มพฤติกรรมการปฏิบัติตัวในพื้นที่ของผู้มาเยือนพื้นที่อนุรักษ์	100
16	ทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ของผู้มาเยือน	103
17	กลุ่มทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ของผู้มาเยือน	106
18	ผลการทดสอบความแตกต่างของทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ของผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์กับผู้มาเยือน	109

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางผนวกที่		หน้า
ค1	การทดสอบความน่าเชื่อถือของการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์	139
ค2	การทดสอบความน่าเชื่อถือของทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์	142
ง	รายชื่อหนังสือพิมพ์ที่เสนอข่าวเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม – 31 ธันวาคม พ.ศ. 2549	145

สารบัญญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	โครงสร้างสื่อหนังสือพิมพ์	20
2	แบบจำลองกระบวนการสื่อสารมวลชน	21
3	จำนวนข่าวและบทความที่นำเสนอในแต่ละเดือน ในปี พ.ศ. 2549	66
4	จำนวนประเด็นข่าวที่นำเสนอในแต่ละเดือน	66
5	จำนวนประเภทบทความที่นำเสนอในแต่ละเดือน	68
6	จำนวนข่าวและบทความที่นำเสนอในแต่ละเดือน	69
7	จำนวนพื้นที่อนุรักษ์ประเภทต่างๆที่นำเสนอในแต่ละเดือน	70

การวิเคราะห์การนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ของสื่อประเภทหนังสือพิมพ์

Analysis of the Presentation of News Relating to Protected Areas on Newspaper Media

คำนำ

ในโลกยุคปัจจุบันเต็มไปด้วยข้อมูลข่าวสารและทางหนึ่งที่มีมนุษย์สามารถรับข่าวสารต่างๆ ได้นั้นต้องอาศัยสื่อมวลชน โดยสื่อมวลชนแต่ละแขนงทำหน้าที่เป็นตัวกลางในการถ่ายทอดข้อมูลข่าวสาร ซึ่งการนำเสนอข้อมูลข่าวสารของสื่อมวลชนนั้นมีอิทธิพลต่อผู้รับสาร ทั้งที่ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจ และการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ เป็นต้น (มาลี, 2537) ซึ่งหนังสือพิมพ์ถือเป็นสื่อกลางประเภทหนึ่งที่น่าเสนอข่าวสารต่างๆถึงประชาชนได้ง่าย ดังจะเห็นได้จาก การสำรวจสื่อมวลชนประเภทหนังสือพิมพ์ซึ่งพบว่ามีจำนวนครัวเรือนที่อ่านหนังสือพิมพ์ประมาณ 8.9 ล้านครัวเรือน จากจำนวนครัวเรือนทั้งหมด 16.4 ล้านครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 54.0 (สำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร, 2546) และในช่วงหลายปีที่ผ่านมาประเทศไทยมีการส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในประเทศ ทำให้เกิดการตื่นตัวมากขึ้น ซึ่งเห็นได้จากจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2544 จำนวน 58.61 ล้านคนเป็น 76.25 ล้านคน ในปี พ.ศ.2548 (สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว, 2549) หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 30.10 โดยเฉพาะอย่างยิ่งการท่องเที่ยวทางธรรมชาติซึ่งได้แก่พื้นที่อนุรักษ์ต่างๆ เช่น อุทยานแห่งชาติ วนอุทยาน เขตห้ามล่าสัตว์ป่า และยังรวมไปถึงเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า ที่เปิดให้มีการประกอบกิจกรรมนันทนาการก็ได้รับความนิยมเพิ่มมากขึ้นเช่นเดียวกัน ดังจะเห็นได้จากจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มมากขึ้นในช่วง 10 ปีที่ผ่านมาโดยในปี พ.ศ. 2539 มีจำนวนนักท่องเที่ยว 13,019,770 คน และในปี พ.ศ. 2548 มีนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นเป็น 13,374,674 คน และคงปฏิเสธไม่ได้ว่าส่วนหนึ่งที่ทำให้ประชาชนรู้จักพื้นที่อนุรักษ์ต่างๆนั้นก็คือการนำเสนอข่าวทางหน้าหนังสือพิมพ์ ไม่ว่าจะเป็นคอลัมน์แนะนำแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่อนุรักษ์ ปัญหาการจัดการพื้นที่ เป็นต้น

จากจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มมากขึ้นนี้ ทำให้พื้นที่อนุรักษ์ต่างๆ เป็นพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบจากกิจกรรมการท่องเที่ยวอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ดังนั้นในการศึกษาการนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ผ่านสื่อมวลชน จึงน่าจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการพื้นที่ เช่น การให้ข้อมูล

เผยแพร่ประชาสัมพันธ์ข่าวสารด้านการท่องเที่ยว การปฏิบัติหน้าที่ถูกต้องขณะประกอบกิจกรรม การให้ข้อมูลอื่น ๆ ที่มีความสำคัญ แต่ยังคงขาดการนำเสนอ รวมทั้งการนำเสนอเนื้อหาผ่านสื่อสิ่งพิมพ์ที่สามารถเข้าถึงผู้อ่านได้มากที่สุด ทั้งนี้เพื่อเป็นการให้ข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ เพื่อเพิ่มความรู้ความเข้าใจ รวมถึงอาจเปลี่ยนทัศนคติ และพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เพื่อลดผลกระทบอันเกิดจากการประกอบกิจกรรมในพื้นที่อนุรักษ์

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาลักษณะและแนวโน้มการนำเสนอข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่อนุรักษ์ของสื่อประเภทหนังสือพิมพ์
2. เพื่อศึกษาทัศนคติของผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับการจัดการพื้นที่อนุรักษ์
3. เพื่อศึกษาการรับรู้ข่าวสาร ทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ และพฤติกรรมการปฏิบัติตัวในพื้นที่ของผู้มาเยือนพื้นที่อนุรักษ์
4. เพื่อศึกษาอิทธิพลของการรับรู้ข่าวสารต่อทัศนคติและพฤติกรรมของผู้มาเยือนพื้นที่อนุรักษ์

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษานำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ของสื่อประเภทหนังสือพิมพ์ ในครั้งนี้แบ่งการศึกษาเป็น 3 ส่วนดังนี้ 1) ผู้ส่งสารหรือผู้สื่อข่าว 2) สารหรือข่าวสารที่นำเสนอ และ 3) ผู้รับสารหรือผู้มาเยือน โดยทำการวิเคราะห์เนื้อหาข่าว ของหนังสือพิมพ์รายวันฉบับภาษาไทย ส่วนกลาง จำนวน 4 ชื่อฉบับคือ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ หนังสือพิมพ์ข่าวสด หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ และหนังสือพิมพ์มติชน ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม – 31 ธันวาคม พ.ศ. 2549 รวมเป็นเวลา 1 ปี ประเมินทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ของผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์รายวันฉบับภาษาไทยจำนวน 10 ชื่อฉบับ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ หนังสือพิมพ์ข่าวสด หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ หนังสือพิมพ์มติชน หนังสือพิมพ์คมชัดลึก หนังสือพิมพ์แนวหน้า หนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ หนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวัน หนังสือพิมพ์บ้านเมืองและหนังสือพิมพ์สยามรัฐ และประเมินการรับรู้ ทัศนคติและพฤติกรรมของผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ และเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าห้วยขาแข้งในฐานะตัวแทนของพื้นที่อนุรักษ์ในประเทศ

นิยามศัพท์

พื้นที่อนุรักษ์ หมายถึง อุทยานแห่งชาติ วนอุทยาน เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า และเขตห้ามล่าสัตว์ป่า

หนังสือพิมพ์ หมายถึง หนังสือพิมพ์รายวันฉบับภาษาไทยส่วนกลาง จำนวน 4 ชื่อฉบับ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ หนังสือพิมพ์ข่าวสด และหนังสือพิมพ์มติชน

ข่าวสาร หมายถึง ข่าวและบทความที่น่าเสนอเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ หนังสือพิมพ์ข่าวสด และหนังสือพิมพ์มติชน ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม – 31 ธันวาคม พ.ศ. 2549

ผู้สื่อข่าว หมายถึง ผู้ที่มีหน้าที่ในการแสวงหาและรวบรวมข้อมูลข่าวสารที่ประจำอยู่ที่ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ หนังสือพิมพ์ข่าวสด หนังสือพิมพ์มติชน หนังสือพิมพ์คมชัดลึก หนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ หนังสือพิมพ์แนวหน้า หนังสือพิมพ์บ้านเมือง หนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวัน และหนังสือพิมพ์สยามรัฐ

ผู้มาเยือน หมายถึง บุคคลหรือกลุ่มบุคคลชาวไทยที่มีอายุ 15 ปี ขึ้นไป ที่เดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่และเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าห้วยขาแข้ง

การรับรู้ข่าวสาร หมายถึง การแสดงออกซึ่งความรู้สึกของผู้มาเยือนต่อข่าวและบทความเกี่ยวกับอุทยานแห่งชาติ วนอุทยาน เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า และเขตห้ามล่าสัตว์ป่า

พฤติกรรม หมายถึง การปฏิบัติตัวของผู้มาเยือน ขณะอยู่ในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่และเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าห้วยขาแข้ง

ทัศนคติ หมายถึง สภาวะโน้มเอียงในจิตใจที่ผู้มาเยือนและผู้สื่อข่าวได้ประเมินค่าตอบสนองต่อสิ่งต่างๆที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่อนุรักษ์ในลักษณะเห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย ในระดับต่างๆ วัดโดยใช้ Likert Scale 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

การตรวจเอกสาร

การตรวจเอกสารในหัวข้อวิจัย การนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ของสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทหนังสือพิมพ์ ได้ทำการตรวจเอกสาร 6 หัวข้อ ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการสื่อสารมวลชน
2. พื้นที่อนุรักษ์
3. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้
4. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทัศนคติ
5. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรม
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับการสื่อสารมวลชน

นิยาม

การสื่อสารจัดว่าเป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่งนอกเหนือจากปัจจัยสี่ เนื่องจากการให้ได้มาซึ่งปัจจัยสี่นั้นต้องอาศัยการสื่อสารเป็นเครื่องมือและมนุษย์อาศัยการสื่อสารเป็นเครื่องมือในการดำเนินกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์และเพื่ออยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม โดยจงจิต (2524) และปรมะ (2540) ได้ให้ความหมายของการสื่อสารว่าเป็นกระบวนการของการถ่ายทอดข่าวสาร (message) แนวความคิด ทัศนคติ จากบุคคลฝ่ายหนึ่งหรือผู้ส่งสาร (source) ไปยังบุคคลอีกฝ่ายหนึ่งหรือผู้รับสาร (reciever) โดยผ่านสื่อ (media)

การสื่อสารยังสามารถแบ่งออกได้หลายระดับตามขนาดของผู้สื่อสาร (กิตติมา, 2544 และ อุบลรัตน์และคณะ, 2547) ได้แก่

การสื่อสารภายในบุคคล (intrapersonal communication) เป็นการสื่อสารของบุคคลคนเดียว ซึ่งทำหน้าที่เป็นทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสาร เช่น การร้องเพลงฟังคนเดียว การรำฟังกับตนเอง เป็นต้น

ระดับบุคคล คือ การสื่อสารระหว่างคนสองคนหรือที่เรียกว่าการสื่อสารระหว่างบุคคล (interpersonal communication) หรือการสื่อสารเฉพาะหน้า (face-to-face communication) เช่น การพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การติดต่อพูดคุยกันทางโทรศัพท์ การเขียนจดหมายถึงกัน เป็นต้น

ระดับกลุ่มบุคคลหรือที่เรียกว่าการสื่อสารระหว่างกลุ่ม (group communication) แบ่งเป็นการสื่อสารกลุ่มเล็ก (small group communication) คือการสื่อสารระหว่างคนที่มีจำนวนตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป แต่ไม่เกิน 7 คน การสื่อสารอาจเป็นลักษณะของการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารซึ่งกันและกัน การรักษาผูกความสัมพันธ์ให้เกิดความสามัคคีหรือรวมกลุ่มเพื่อแก้ไขปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่ง และการสื่อสารกลุ่มใหญ่ (large group communication) เป็นการสื่อสารระหว่างคนจำนวนมากซึ่งมารวมอยู่ในที่เดียวกัน ทำให้ผู้ส่งสารสามารถควบคุมสถานการณ์ได้น้อย เนื่องจากผู้รับสารมีลักษณะในเรื่องความแตกต่างของบุคคลค่อนข้างมาก ปฏิกริยาตอบกลับเกิดขึ้นได้ค่อนข้างช้า เช่นการฟังอภิปราย การสอนของอาจารย์ที่มีผู้เรียนจำนวนมาก เป็นต้น

ระดับองค์กร หมายถึง การสื่อสารระหว่างกลุ่มคนที่รวมตัวกันและทำงานในลักษณะเป็นองค์กร (organizational communication) ในรูปแบบต่างๆ เช่นหน่วยงานราชการ บริษัทห้างร้าน สมาคม หรือมูลนิธิ

ระดับมวลชนหรือที่เรียกว่าการสื่อสารมวลชน (mass communication) ซึ่งหมายถึงการสื่อสารไปยังคนจำนวนมากในเวลาเดียวกันหรือในเวลาใกล้เคียงกันและผู้รับมีความแตกต่างกันทั้งในด้านเพศ อายุ การศึกษา ฯลฯ โดยอาศัยสื่อมวลชนเป็นสื่อในการสื่อสาร

ดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นแล้วว่า การสื่อสารสามารถแบ่งออกได้หลายระดับ ซึ่งการสื่อสารระดับต่างๆย่อมมีลักษณะที่แตกต่างกันไป การสื่อสารมวลชนจึงมีลักษณะเฉพาะเช่นกัน โดยลักษณะของการสื่อสารมวลชน (จงจิต, 2525; ปรมะ, 2540; กอบกุล, 2543) มีดังต่อไปนี้

1. การสื่อสารมวลชนเป็นการสื่อสารทางเดียว (one-way communication) โดยการสื่อสารกลับ (feedback) จากผู้รับสารไปยังผู้ส่งสารมักเป็นไปอย่างล่าช้า หรือกระทำไม่ได้ยาก เช่น จดหมายจากผู้อ่าน เป็นต้น

2. เป็นกระบวนการที่มุ่งผู้รับสารจำนวนมากและผู้รับสารมีความแตกต่างกัน เช่น เพศต่างกัน อายุต่างกัน ระดับการศึกษาที่ต่างกัน อาชีพต่างกัน ภูมิภูมิต่างกัน เป็นต้น

3. การสื่อสารมวลชนสามารถส่งสารไปได้อย่างกว้างไกล มีความรวดเร็ว ถึงผู้รับสารในเวลาใกล้เคียงกันและสารไม่มีความยั่งยืน คือมีเวลาจำกัด เช่น หนังสือพิมพ์รายวันที่ออกจำหน่ายคนที่อยู่ในที่ต่างกันสามารถหาซื้อเพื่ออ่านได้ในเวลาที่ไม่ต่างกันมากนัก และหนังสือพิมพ์ที่ออกจำหน่ายมีอายุเพียง 1 วัน เมื่อขึ้นวันใหม่มีฉบับใหม่ออกมา เป็นต้น

4. ผู้ส่งสารจะปฏิบัติงานในรูปขององค์กรที่สลับซับซ้อน (complex organization) และมีการใช้จ่ายในการดำเนินการค่อนข้างสูง เนื่องจากต้องใช้เครื่องมือต่างๆและมีการแบ่งงานออกเป็นฝ่ายต่างๆ เช่น กองบรรณาธิการ กองจัดการ กองการผลิต เป็นต้น

สื่อมวลชน (mass media) เป็นสื่อที่สามารถนำสารจากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสารที่ประกอบด้วยคนจำนวนมากได้อย่างรวดเร็วภายในเวลาที่ใกล้เคียงกันหรือในเวลาเดียวกัน ซึ่งจากอดีตถึงปัจจุบัน สังคมมีขนาดใหญ่ขึ้นประชากรเพิ่มมากขึ้น การสื่อสารมวลชนจึงมีบทบาทอย่างยิ่งในการนำเสนอข่าวสาร แต่สิ่งหนึ่งที่ไม่เปลี่ยนไปนั่นคือ หน้าที่ของสื่อมวลชน (ปรมะ, 2540) มีดังนี้

1. การแสวงหาและเผยแพร่ข่าวสารเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในสิ่งแวดล้อม (surveillance of the environment) ทั้งที่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายในและภายนอกสังคมหนึ่งๆ หน้าที่นี้คือการรายงานข่าว

2. การประสานส่วนต่างๆในสังคม (correlation of the parts of society in responding to the environment) คือ การที่สื่อมวลชนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นข่าว เป็นการวิเคราะห์และเสนอแนะว่าควรทำอย่างไรกับสิ่งนั้นๆ หน้าที่นี้เรียกว่าหน้าที่ในการชักจูง

3. การถ่ายทอดมรดกทางสังคม (transmission of the social heritage from one generation to the next) หมายความว่า การเผยแพร่ความรู้ ค่านิยม และบรรทัดฐานของสังคมแก่สมาชิกรุ่นใหม่ ของสังคม เพื่อให้วิถีทางการและวัฒนธรรมของสังคมนั้นๆคงอยู่ต่อไป นี่คือน้ำที่ด้านการให้ การศึกษาของสื่อมวลชน

4. หน้าที่ในการให้ความบันเทิง (entertainment) หมายถึง การเผยแพร่การแสดง ดนตรี และศิลปะ เพื่อสร้างความจรรโลงใจแก่มวลชน

สื่อมวลชนที่มีอยู่ในปัจจุบันมีหลายประเภทและคุณสมบัติแตกต่างกัน ดังที่ กอบกุล (2543) ได้แบ่งประเภทของสื่อมวลชนตามรูปแบบการผลิตข่าวสาร ซึ่งสามารถแบ่งได้ 2 ประเภท คือ

1. สื่อสิ่งพิมพ์ (print media) เป็นสื่อที่ใช้เครื่องพิมพ์ในการผลิตข่าวสาร ถือเป็นสื่อดั้งเดิม ของมนุษย์ เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสาร จุลสาร ใบปลิว แผ่นพับ โปสเตอร์ เป็นต้น

2. สื่ออิเล็กทรอนิกส์ (electronic media) เป็นสื่อที่ใช้วิธีผลิตข่าวสารด้วยการใช้และแปลง ข่าวสารโดยใช้เครื่องไฟฟ้า แบ่งเป็นสื่อเสียง (sound media) ถือเป็นสื่อที่รับข่าวสารหรือรับสารได้ โดยฟังเสียงเพียงอย่างเดียว ได้แก่ วิทยุ และสื่อภาพ(motion media) คือสื่อที่รับได้ทั้งเสียงและภาพ ได้แก่ โทรทัศน์ เป็นต้น

สื่อมวลชนทั้ง 2 ประเภทข้างต้นนั้นมีคุณลักษณะทางการสื่อสารที่แตกต่างกัน (กิตติมา, 2544) ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์

คุณลักษณะทางการสื่อสาร	สื่อสิ่งพิมพ์	สื่ออิเล็กทรอนิกส์
1. ความรวดเร็วทันต่อเหตุการณ์	น้อย	มาก
2. การใช้ประสาทสัมผัส	ตา (visual)	ตาและหู (visual and audio)
3. ข้อจำกัดในเรื่องเวลาที่จะรับ	น้อย ไม่มีเลย	มาก
4. ข้อจำกัดในเรื่องสถานที่รับ	น้อย	มาก
5. ข้อจำกัดของผู้รับ	มาก (ต้องอ่านมาก)	ไม่จำกัด
6. ความคงทนถาวร	มาก	น้อย ไม่มีเลย
7. ความน่าสนใจ การเคลื่อนไหว สี สัน	น้อย	มาก
8. การเก็บรักษา	ง่าย	มาก
9. ความจุของสาร	มาก	น้อย
10. ความสามารถในการตรวจสอบก่อนรับข่าวสาร	มาก	น้อย

ที่มา: กิติมา (2541)

หนังสือพิมพ์

หนังสือพิมพ์ (newspaper) หมายถึง สิ่งพิมพ์ที่รายงานข่าวและข่าวสารเพื่อให้ความรู้ความบันเทิงและเสนอข้อเขียนเชิงวิพากษ์ วิจาร์ณ์ เสนอข้อคิดเห็นต่างๆ ในรูปของบทนำหรือบทบรรณาธิการ (editorial) บทความ (article) ตลอดจนคอลัมน์ (column) เพื่อให้แง่มุมความคิดและการเตือนภัยแก่ผู้อ่านซึ่งเป็นประชาชนทั่วไปเป็นสำคัญ (สุรสิทธิ์, 2542) ซึ่งหนังสือพิมพ์ยังถือเป็นสื่อมวลชนที่เก่าแก่ที่สุดและมีบทบาทอิทธิพลต่อชีวิตประจำวันของมนุษย์เป็นอย่างมาก และมีบทบาทสำคัญในการให้คุณค่าและโทษต่อผู้อ่าน จึงต้องมีความรับผิดชอบต่อการพัฒนาทางความคิด จิตใจของผู้อ่าน ดังนั้นความรับผิดชอบดังกล่าวจึงส่งผลให้หนังสือพิมพ์มีหน้าที่หลัก (มาลี, 2537) ดังต่อไปนี้

1. ให้ข่าวสาร (to inform) ถือเป็นหน้าที่หลักที่จะต้องแสวงหาข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริง (facts) ให้ประชาชนทราบ โดยข่าวสารที่นำเสนอต้องเป็นข้อเท็จจริงที่ถูกต้อง ครบถ้วน ชัดเจน ตรงไปตรงมาและเป็นธรรม

2. ให้ข้อเสนอแนะ (to give opinion) ต้องไม่ใช่การเสนอแนะในรายงานข่าว แต่เสนอแนะโดยผ่านคอลัมน์อื่นๆ เช่น บทบรรณาธิการ บทความ บทวิจารณ์ บทความ เป็นต้น และในการแสดงความเห็นต้องกระทำอย่างเป็นกลาง และยุติธรรม

3. ให้ความบันเทิง (to entertain) เป็นความบันเทิงที่ผู้อ่านได้ผ่อนคลายความตึงเครียดทางอารมณ์ ความรู้สึกและพักผ่อนสมองไปในเวลาเดียวกัน มิใช่เพียงเนื้อหาเฉพาะในคอลัมน์บันเทิงเท่านั้น แต่อาจแฝงอยู่ในการ์ตูน บทความ สารคดี บทความ เป็นต้น

4. เป็นสื่อโฆษณา (to advertise) หนังสือพิมพ์เป็นสื่อกลางนำเสนอสินค้าธุรกิจให้แก่ผู้อ่านได้มีโอกาสเลือกซื้อและถือเป็นหน้าที่ให้บริการชุมชนอย่างหนึ่งด้วย

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2533) ได้กำหนดลักษณะของหนังสือพิมพ์ไว้ 5 ประเภท ดังนี้

1. ต้องพิมพ์เป็นรายประจำสม่ำเสมอและมีช่วงห่างกันไม่น้อยกว่าสัปดาห์ละครั้ง
2. ต้องผลิตโดยกรรมวิธีการพิมพ์ด้วยเครื่องจักรกล
3. ต้องเป็นสิ่งพิมพ์ที่เปิดโอกาสให้ทุกคนซื้ออ่านได้ (ไม่ใช่พิมพ์ขึ้นมาสำหรับคนบางกลุ่ม)
4. หนังสือพิมพ์ต้องมีเนื้อหาหลากหลาย และรวมทุกสิ่งที่เป็นเรื่องที่น่าสนใจสำหรับประชาชนทั่วไป
5. หนังสือพิมพ์ต้องดำเนินไปอย่างต่อเนื่องตลอดเวลาในลักษณะเป็นองค์กรหนึ่ง

เนื่องจากหนังสือพิมพ์เป็นสื่อที่มีบทบาทอย่างมากในด้านต่างๆ เพราะมีข้อดีอยู่หลายประการแต่ในขณะเดียวกันก็มีข้อด้อยในตัวเองด้วยเช่นกัน โดย ชวรัตน์ (2527) และเอมอร์ (2533) ได้สรุปถึงข้อดีของหนังสือพิมพ์ไว้ว่า

1. หนังสือพิมพ์ให้เนื้อหาครบถ้วนสมบูรณ์ที่สุดเมื่อเทียบกับสื่ออื่นๆ ทั้งยังสามารถใช้ภาพประกอบทำให้ผู้อ่านเข้าใจในเนื้อหาที่ต้องการถ่ายทอด
2. สามารถนำเสนอเนื้อหาได้กว้างขวางและหลากหลายจึงสามารถส่งข่าวสารออกไปยังกลุ่มเป้าหมายได้มากและไปได้ไกล
3. มีความคงทนถาวร โดยเมื่อเวลาผ่านไปสามารถกลับมาอ่านได้อีก
4. ผู้รับสารสามารถเลือกรับได้ตลอดเวลาและสามารถอ่านทบทวนได้เมื่อไม่เข้าใจ
5. หนังสือพิมพ์สามารถใช้อ้างอิงได้
6. หนังสือพิมพ์มีความน่าเชื่อถือ เนื่องจากธรรมชาติของมนุษย์จะมีความเชื่อถือในสิ่งที่ได้อ่านได้เห็นมากกว่าการได้ฟัง
7. มีการนำเสนอซ้ำ โดยอาจมีการติดตามข่าวสารและเสนอรายละเอียด รวมทั้งการเสนอเรื่องเดียวกันในรูปแบบของความ วิเคราะห์หรือการอธิบายข่าว

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2533) และเอมอร์ (2533) ได้สรุปถึงข้อดีของหนังสือพิมพ์ว่ามีดังนี้

1. ไม่เหมาะกับผู้อ่านหนังสือ ไม่ออกและไม่ชอบอ่าน
2. ความสามารถในการอ่าน เนื่องจากหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับมีเนื้อหาแตกต่างกัน และผู้อ่านแต่ละคนมีการรับรู้แตกต่างกันแม้จะอ่านหนังสือพิมพ์ฉบับเดียวกันก็ตาม

3. เงื่อนไขของเวลา นั่นคือหนังสือพิมพ์รายวันจะหมดความสำคัญในแง่การอ่านในแต่ละวัน เนื่องจากหนังสือพิมพ์ฉบับวันนี้จะเป็นข่าวเก่าเมื่อ หนังสือพิมพ์ฉบับวันรุ่งขึ้นออกจำหน่าย

4. ถ้าใช้ระบบพิมพ์ที่มีคุณภาพต้นทุนจะสูง

5. อาจขาดลักษณะกระตุ้นหรือจูงใจ เนื่องจากการสื่อสารทางเดียว

6. ประชาชนไม่มีโอกาสเข้าไปมีส่วนร่วมมากนัก เนื่องจากการนำเสนอมีจำกัด หรือบางครั้งมีผู้เขียนจดหมายกลั่นแกล้งผู้อื่น เมื่อตีพิมพ์แล้วทำให้เกิดการร้องเรียนหนังสือพิมพ์ในข้อหาหมิ่นประมาท

สุรสิทธิ์ (2542) กล่าวว่า หนังสือพิมพ์จะมีอิทธิพลต่อประชาชนมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับปัจจัยต่อไปนี้

1. จำนวนและลักษณะของการที่ประชาชนได้รับข่าวสารหรืออ่านโดยตรง
2. อิทธิพลของหนังสือพิมพ์จะมีมากกว่า ถ้าเรื่องราวที่เสนอนั้นสอดคล้องกับความคิดเห็นเดิมของประชาชน แทนที่จะเสนอในทางตรงข้าม
3. ขึ้นอยู่กับเรื่องราวว่าผู้อ่านได้ทราบคืออยู่แล้วหรือไม่

เนื้อหาที่ประกอบในหนังสือพิมพ์ที่สำคัญนั้นก็คือข่าวนั่นเอง ซึ่งข่าวถือเป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้เราได้ทราบสถานการณ์และเหตุการณ์ต่างๆ โดยข่าวคือรายงานเหตุการณ์ที่ผู้คนที่สนใจในขณะใดขณะหนึ่ง และข่าวที่ดีนั้นจะต้องเป็นข่าวซึ่งมีความสำคัญต่อผู้อ่านและสร้างความสนใจแก่ผู้อ่านเป็นจำนวนมาก (จงจิต, 2524; มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2532) โดยข่าวที่ดีควรมีคุณสมบัติที่เอื้อต่อการอ่าน ความเข้าใจ และความน่าเชื่อถือ ซึ่งคุณสมบัติของข่าวที่ดีจะประกอบด้วยคุณสมบัติต่อไปนี้ (ชวรัตน์, 2521; มาลี, 2537) มีความถูกต้องในข้อเท็จจริงและเนื้อหา ตัวเลข ฯลฯ มีความชัดเจนทั้งในเรื่องของภาษา ความเข้าใจ การจับประเด็น ความแม่นยำ ตลอดจนการสื่อความหมายที่แน่นอนเที่ยงตรง มีความกระชับรัดกุม ไม่ยาวเยิ่นมากจนน่าเบื่อ มีความเป็นกลางคือปราศจากความคิดเห็นในข่าว ต้องรายงานตามข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นเสมอ มีความสมดุลคือการจัด

รวบรวมข้อเท็จจริงเข้าด้วยกันอย่างสมบูรณ์ทุกแง่มุม ไม่มีส่วนใดขาดหายหรือส่วนใดเกินความจำเป็นและมีความใหม่สดหรือทันต่อเหตุการณ์นั่นเอง

ข่าวที่ดีทำให้มีความน่าสนใจ มีคุณค่าทางข่าวสูงและผู้อ่านอยากติดตาม ซึ่งคุณค่าของข่าวขึ้นอยู่กับองค์ประกอบดังต่อไปนี้ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2532; ฉอาน, 2536; มาลี, 2537; สุรสิทธิ์, 2545)

1. ความรวดเร็วหรือความสด (timeliness) หมายถึง ความรวดเร็วในการรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นปัจจุบันทันด่วนให้ผู้รับสารได้รับทราบ ยิ่งรายงานเร็วเท่าไรคุณค่าของความสดของข่าวจะมีมากขึ้น

2. ความใกล้ชิด (proximity) หมายถึง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใกล้กับตัวผู้รับสาร ทั้งความใกล้ชิดทางภูมิศาสตร์และความใกล้ชิดทางใจหรือความรู้สึก เช่น สงครามในตะวันออกกลางผู้ที่มีญาติพี่น้องไปทำงานหรือศึกษาต่อจะให้ความสนใจกับข่าวนี้อย่างเป็นพิเศษ

3. ความเด่น (prominance) หรือเป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียงของบุคคล สถานที่ องค์กร สิ่งของ และสถานการณ์ที่อยู่ในข่าว คนทั่วไปมักให้ความสนใจกับเหตุการณ์ที่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคลหรือองค์กรที่มีชื่อเสียง เช่น ผู้รอดตายจากตึกถล่ม เป็นต้น

4. ความผิดปกติ (unusualness) โดยธรรมชาติแล้วมนุษย์มักสนใจต่อสิ่งใดที่แปลกหรือไม่เคยเห็นมาก่อน เช่น ต้นไม้ออกผลผิดปกติ เป็นต้น

5. ความขัดแย้ง (conflict) ความขัดแย้งระหว่างบุคคลหรือองค์กรเป็นเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่สะท้อนให้เห็นความสัมพันธ์พื้นฐานระหว่างมนุษย์ ความขัดแย้งทางกายส่วนใหญ่จะได้รับความสนใจมากกว่าความขัดแย้งทางใจ เพราะเห็นได้ชัดเจนกว่า ในขณะที่ความขัดแย้งทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม จะมีคุณค่าของข่าวมากกว่า แต่ได้รับความสนใจน้อยกว่าความขัดแย้งของบุคคล

6. ความมีเงื่อนงำ (suspense) เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแต่ยังไม่สามารถคลี่คลายให้กระจ่าง มักกระตุ้นให้ผู้รับสารสงสัยติดตามให้ถึงที่สุด

7. ผลกระทบ (impact) มักเป็นข่าวสารที่บุคคลทั่วไปสนใจ โดยเหตุการณ์ต่างๆมีทั้งผลกระทบต่อผู้รับสารทั้งที่เป็นบุคคลหรือมวลชน เช่น เงินเฟ้อ ราคาน้ำมัน สงคราม เป็นต้น เป็นต้น

8. อารมณ์ (emotion) เป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ผู้รับสารเกิดความรู้สึกร่วมทางอารมณ์กับบุคคลในข่าว เช่น สงสาร เห็นใจ เป็นต้น

9. ความก้าวหน้า (progress) มนุษย์มีความสนใจอยากเรียนรู้สิ่งใหม่ๆเพื่อนำมาปรับปรุงชีวิตให้ดีขึ้น เช่น เทคโนโลยีสมัยใหม่ ความเปลี่ยนแปลงทางการศึกษา เป็นต้น

10. เพศ (gender) ไม่ได้หมายถึงเรื่องเฉพาะชายกับหญิงเท่านั้น แต่รวมถึงกิจกรรมต่างๆทางสังคมด้วย เช่น การเรียกร้องความเสมอภาคระหว่างหญิงกับชาย เป็นต้น

นอกจากองค์ประกอบของข่าวที่ต้องคำนึงถึงคุณค่าของข่าวเป็นสำคัญแล้ว ในการเสนอข่าวของสื่อมวลชนหรือหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับอาจแตกต่างกันออกไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความคิด ประสบการณ์และการถือปฏิบัติของผู้จำแนกเป็นสำคัญ ซึ่งฉ้ออัน (2536), ปรมะ (2538) และสุรสิทธิ์ (2545) ได้แบ่งประเภทของข่าวไว้ดังนี้

1. แบ่งตามระดับของข่าว (level)

1.1 ข่าวหนัก (hard news) หมายถึง ข่าวที่ให้สารประโยชน์ที่สร้างสรรค์แก่สังคม ให้ความรู้มากกว่าความบันเทิง เป็นเรื่องราวที่เข้าใจค่อนข้างยาก จึงต้องอาศัยความรู้พื้นฐาน ความสนใจของผู้รับสาร ข่าวประเภทนี้ได้แก่ ข่าวการเมือง เศรษฐกิจ ต่างประเทศ การศึกษา ศาสนา สิ่งแวดล้อม เป็นต้น

1.2 ข่าวเบา (soft news) หมายถึง ข่าวที่เน้นให้เกิดความบันเทิง สบายใจ เป็นข่าวที่คนทั่วไปให้ความสนใจ เป็นข่าวที่อ่านเข้าใจง่ายและมักเน้นให้เกิดอารมณ์คล้อยตามมากกว่าการให้ความรู้ เช่น ข่าวอาชญากรรม ข่าวสังคม บันเทิง เป็นต้น

2. แบ่งตามการสนองผู้รับสาร แบ่งออกเป็น

2.1 ข่าวที่ผู้รับสารมีปฏิกริยาตอบสนองทันที (immediate-reward news) หมายถึง ข่าวที่มีเนื้อหาสาระที่ก่อให้เกิดความพอใจแก่ผู้อ่านทันทีภายหลังการอ่านหรือฟัง เช่น ข่าวอุบัติเหตุ ข่าวสังคมชุมชนต่างๆ เทียบได้กับข่าวเบา นั้นเอง

2.2 ข่าวที่ผู้รับสารมีอารมณ์ตอบสนองช้า (delay-reward news) หมายถึง ข่าวที่มีเนื้อหาสาระที่ต้องใช้ความรู้ ความเข้าใจ เพื่อสร้างความเข้าใจข่าวก่อน ผู้รับสารจึงเกิดอารมณ์ตอบสนองช้า เช่น ข่าวการเมือง เศรษฐกิจ การศึกษา เป็นต้น เทียบได้กับข่าวหนัก นั้นเอง

3. แบ่งตามพื้นที่ขอบเขตการทำข่าว

3.1 ข่าวท้องถิ่น (local news) เป็นข่าวที่เกิดขึ้นในพื้นที่นอกเขตเมืองหลวง ตามเมืองใหญ่ ชุมชนอื่นๆที่ไกลออกเมืองหลวง ผลกระทบจากข่าวเป็นระดับชุมชนหรือท้องถิ่น

3.2 ข่าวระดับชาติ (national news) เป็นข่าวที่เกิดขึ้นในเขตเมืองหลวงและปริมณฑล ผลกระทบจากข่าวเกิดกับคนจำนวนมาก

3.3 ข่าวต่างประเทศ (foreign news) เป็นข่าวที่เกิดขึ้นในประเทศและมีผลกระทบต่อมนุษยชาติในประเทศอื่นๆทั่วโลก

4. แบ่งตามชนิดของข่าว (kind of news) ได้แก่

4.1 ข่าวอาชญากรรม คือ การรายงานข่าวที่เกี่ยวกับฆาตกรรม ปล้นจี้ ก่อวินาศกรรม เป็นข่าวที่มักเกิดตามภาวะสภาพของสังคม

4.2 ข่าวการเมือง เป็นข่าวที่เกี่ยวกับความเคลื่อนไหวทางด้านการบริหารของรัฐบาล หรือเจ้าหน้าที่ระดับบริหารของหน่วยงานต่างๆ

4.3 ข่าวอุบัติเหตุ อุบัติภัยและภัยธรรมชาติ คือ ข่าวที่เกิดขึ้นโดยที่ไม่มีใครคาดคิดมาก่อน มักเกิดจากความประมาทและความผิดปกติของธรรมชาติ เป็นข่าวที่คนให้ความสนใจในความเสียหายแก่ชีวิตและทรัพย์สิน

4.4 ข่าวศาล เป็นข่าวที่เกิดขึ้นตามกระบวนการยุติธรรม

4.5 ข่าวเศรษฐกิจ เป็นการรายงานข่าวจากภาวะเศรษฐกิจซึ่งส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตของประชาชนทั่วไป

4.6 ข่าวการศึกษา เป็นการรายงานข่าวเกี่ยวกับการจัดการระบบการศึกษาของรัฐในระบบต่างๆและสภาพแวดล้อมของการศึกษารวมถึงความก้าวหน้าของระบบการศึกษา วิจัยต่างๆ

4.7 ข่าวสังคม เป็นข่าวเกี่ยวกับบุคคลระดับต่างๆในสังคม ในส่วนของกิจกรรมความเคลื่อนไหวในการดำเนินชีวิตต่างๆ เช่น ข่าวการแต่งงาน การเปิดธุรกิจใหม่ งานเลี้ยง เป็นต้น

4.8 ข่าวบันเทิง คือข่าวที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมของบุคคลในวงการบันเทิง

4.9 ข่าววัฒนธรรม คือข่าวที่เกี่ยวข้องกับความเจริญงอกงามของอารยธรรมแห่งสังคม เช่น การแต่งกาย ภาษา ประเพณี วิถีชีวิต ความเชื่อ เป็นต้น

4.10 ข่าวกีฬา เป็นการรายงานการแข่งขันกีฬาประเภทต่างๆรวมถึงความก้าวหน้าและความเคลื่อนไหวของกีฬา

4.11 ข่าวบริการ ได้แก่ ข่าวแจ้งความ ข่าวพยากรณ์อากาศ เป็นต้น

4.12 ข่าวเกษตรกรรม อุตสาหกรรม การลงทุน และข่าวพาณิชย์ เป็นข่าวที่จัดแยกประเภทตามลักษณะเฉพาะของสาขาวิชาชีพ

5. แบ่งตามความซับซ้อนของการรายงานข่าว ได้แก่

5.1 ข่าวทั่วไป (general type) ได้แก่ ข่าวเกี่ยวกับบุคคล ข่าวการสัมภาษณ์ การประชุม

5.2 ข่าวประเด็นไม่ซับซ้อน (simple type) เป็นข่าวที่รายงานข่าวได้ตามที่พบ ไม่มี ความซับซ้อนอะไรมาก ได้แก่ ข่าวการเจ็บป่วย ความตาย อุบัติเหตุ อาชญากรรม เป็นต้น

5.3 ข่าวหลายประเด็น (complex type) เป็นข่าวที่มีความซับซ้อน มีประเด็นข่าว มากกว่าหนึ่งประเด็น ได้แก่ ข่าวการเมือง ข่าวเกี่ยวกับกฎหมาย การสอบสวนคดีต่างๆ การ ศึกษาวิจัย วิทยาศาสตร์ เกษตร เป็นต้น

5.4 ข่าวเฉพาะด้าน (special type) เป็นข่าวที่เป็นเรื่องของความสนใจเฉพาะกลุ่มบุคคล ได้แก่ข่าวเกี่ยวกับผู้หญิง สังคม ครอบครัว วรรณคดี ศิลปะ เป็นต้น

นอกเหนือจากการนำเสนอข่าวในหนังสือพิมพ์แล้ว ยังมีข้อเขียนประเภทต่างๆ ได้แก่ บทความ สารคดี บทวิจารณ์ ชีวประวัติบันทึกการท่องเที่ยวหรือขนบธรรมเนียมและประเพณีต่างๆ บทสัมภาษณ์ บทปริทัศน์ และเรื่องสั้น โดยมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2532) ได้ให้ความหมายของบทความว่าคือข้อเขียนที่เขียนขึ้นเพื่อเสนอข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แสดงออกซึ่งความรู้ ความคิดเห็นในเรื่องทั่วไปและมักเกี่ยวกับข่าวสำคัญๆ ในระบายนั้นๆ และยังสามารถแบ่งบทความออกได้เป็น 8 ประเภท ดังนี้

1. บทความรายงาน (report article) เป็นบทความเล่าเรื่องหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยบอก สิ่งที่ควรบอกแก่ผู้อ่าน

2. บทความเชิงโต้แย้ง (controversial article) เป็นบทความที่กล่าวถึงข้อขัดแย้งหรือปัญหา ที่มีประเด็นที่แตกต่างกันออกไปอย่างน้อย 2 อย่างซึ่งผู้เขียนอาจนำเสนอความคิดเห็นทุกๆด้านหรืออาจ เลือกแสดงความคิดเห็นทางใดทางหนึ่ง โดยให้ผู้อ่านพิจารณาเอง

3. บทความบรรยาย (explanatory article) เป็นการบรรยายประสบการณ์แปลกๆในชีวิต ของผู้เขียนหรือในชีวิตของบุคคลอื่นๆก็ได้

4. บทความบุคลิกลักษณะของบุคคล (personality sketch) เป็นการเขียนถึงคุณสมบัติซึ่งทำให้เขาไปสู่จุดเด่นได้ โดยยึดหลักนำเสนอความจริงอย่างถูกต้องเป็นบทความที่มุ่งให้ผู้อ่านทราบเฉพาะคุณสมบัติที่ทำให้บุคคลนั้นมีชื่อเสียงเท่านั้น

5. บทความสัมภาษณ์ (interview article) เป็นบทความที่แสดงความคิดเห็นของบุคคลเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

6. บทความอธิบายวิธีทำ (the how to do it article) เป็นการเขียนเล่าวิธีการกระทำอย่างไรอย่างหนึ่งตามลำดับขั้นตอน มีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของการกระทำ เช่น วิธีปรุงอาหาร

7. บทความแสดงความคิดเห็นใหม่ (new idea article) เป็นการแสดงความคิดเห็นที่แปลกกว่าที่มีอยู่แล้ว หรือเป็นความคิดที่จะปรับปรุงของเดิมให้ดีขึ้น

8. บทความทางวิชาการ (academic article) เป็นบทความที่มุ่งเสนอความรู้ ความคิดเห็น ข้อเท็จจริง อันเป็นผลมาจากการศึกษาค้นคว้า วิจัย ฯลฯ ทางสาขาใดสาขาหนึ่ง

ข่าวที่ถูกนำเสนอบนหน้าหนังสือพิมพ์นั้น มีผู้รับผิดชอบในการหาและรวบรวมข้อมูลมาเขียนข่าว นั่นคือ ผู้สื่อข่าว นั่นเอง โดย พรทิพย์ (2549) และ ฉอาน (2536) ได้ให้ความหมายของผู้สื่อข่าวว่าเป็นผู้ที่ทำหน้าที่ในการแสวงหาและรวบรวมข้อมูลข่าวสารและนำมาเขียนเป็นข่าวเพื่อสนองต่อผู้อ่านหรือผู้รับสาร ซึ่งถ้าหากแบ่งแยกผู้สื่อข่าวออกตามชนิดข่าว ก็มีผู้สื่อข่าวสายการเมือง สายอาชญากรรม สายเศรษฐกิจ สายบันเทิง เป็นต้น แต่ถ้าหากแบ่งอย่างกว้าง จะแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภทใหญ่ๆ ดังนี้

1. ผู้สื่อข่าวประจำกองบรรณาธิการ (staff reporter)

ผู้สื่อข่าวประเภทนี้มักทำงานประจำในกองบรรณาธิการภายใต้การบังคับบัญชาของบรรณาธิการข่าว (news editor) และบรรณาธิการประจำหน้าต่างๆ (page editors) ตามแต่สายงาน ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็นประเภทต่างๆตามลักษณะงานที่ผู้สื่อข่าวต้องปฏิบัติ ได้แก่

1.1 ผู้สื่อข่าวที่ได้รับมอบหมายให้ทำข่าวทั่วไป (general assignment) ผู้สื่อข่าวประเภทนี้เป็นผู้สื่อข่าวที่ยังไม่ได้รับมอบหมายให้ไปทำข่าวประจำสายใดสายหนึ่ง ต้องอยู่ประจำโรงพิมพ์เตรียมพร้อมที่จะถูกส่งไปทำข่าวยังสถานที่ที่เกิดเหตุ

1.2 ผู้สื่อข่าวประจำแหล่ง ผู้สื่อข่าวประเภทนี้จะได้รับมอบหมายให้ไปทำข่าวประจำบุคคลหรือสถานที่ที่เป็นแหล่งข่าวประจำ เช่น ทำเนียบรัฐบาล กระทรวง กรม ต่างๆ เป็นต้น

1.3 ผู้สื่อข่าวที่ได้รับมอบหมายให้ทำข่าวพิเศษ ผู้สื่อข่าวประเภทนี้จะได้รับมอบหมายให้ไปทำข่าวพิเศษๆ เรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งมีข้อมูล รายละเอียดจะลึกซึ้งซอ้นเพิ่มเติมไปจากข้อมูลที่มีอยู่ในข่าวที่ได้รับจากผู้สื่อข่าวประจำสาย

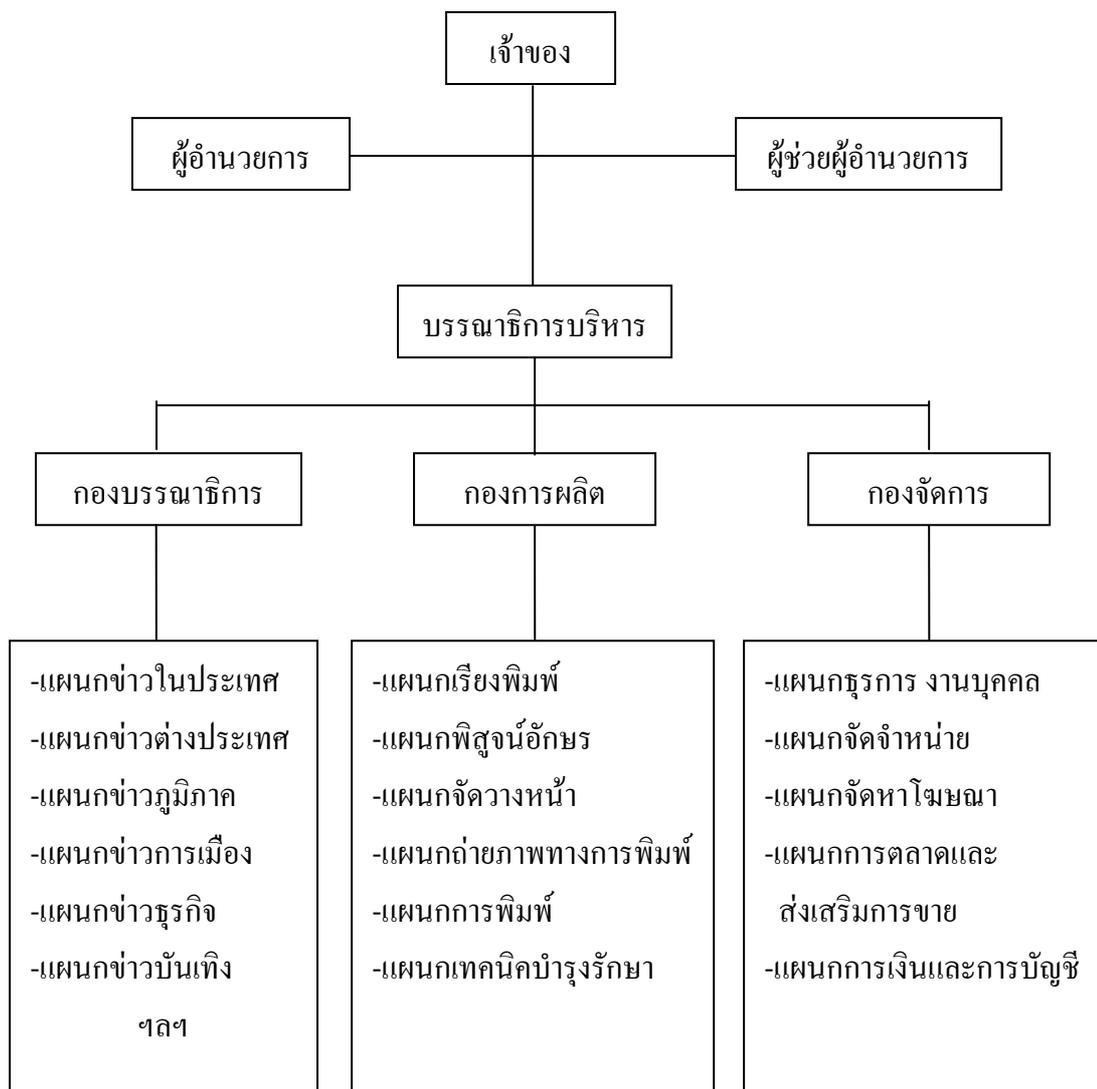
2. ผู้สื่อข่าวท้องถิ่น

ผู้สื่อข่าวประเภทนี้ปกติจะทำงานในหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นหรือจังหวัดนั้นๆ อยู่แล้ว แต่ได้รับว่าจ้างจากหนังสือพิมพ์ฉบับใดฉบับหนึ่ง ในส่วนกลางให้เป็นผู้สื่อข่าวแก้หนังสือพิมพ์นั้นเป็นประจำในนามของหนังสือพิมพ์นั้นๆ

3. ผู้สื่อข่าวอิสระ

ผู้สื่อข่าวที่ไม่สังกัดหนังสือพิมพ์ฉบับใดฉบับหนึ่ง ผู้สื่อข่าวประเภทนี้โดยปกติจะทำข่าวเป็นอิสระตามแต่ที่ตนจะเห็นว่าเหตุการณ์นั้นสำคัญและมีคุณค่าทางข่าว แล้วเสนอขายข่าวนั้นโดยคิดค่าจ้างเป็นชิ้นข่าว ผู้สื่อข่าวอิสระนี้มีความชำนาญ ความเชี่ยวชาญในสายข่าวชนิดใดชนิดหนึ่งเป็นพิเศษ

นอกจากข่าวแล้ว เนื้อหาอื่นๆ เช่น บทความ สารคดี บทความพิเศษ ฯลฯ อาจได้จากนักเขียนประจำกองบรรณาธิการเอง หรือนักเขียนอิสระ เนื้อหาเหล่านี้จะผ่านการพิจารณาโดยบรรณาธิการตรวจต้นฉบับ ในหนังสือพิมพ์บางฉบับอาจผ่านการพิจารณาโดยบรรณาธิการบทความหรือบรรณาธิการที่รับผิดชอบเกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ โดยตรง ซึ่งโครงสร้างสื่อหนังสือพิมพ์สามารถสรุปได้ดังภาพที่ 1

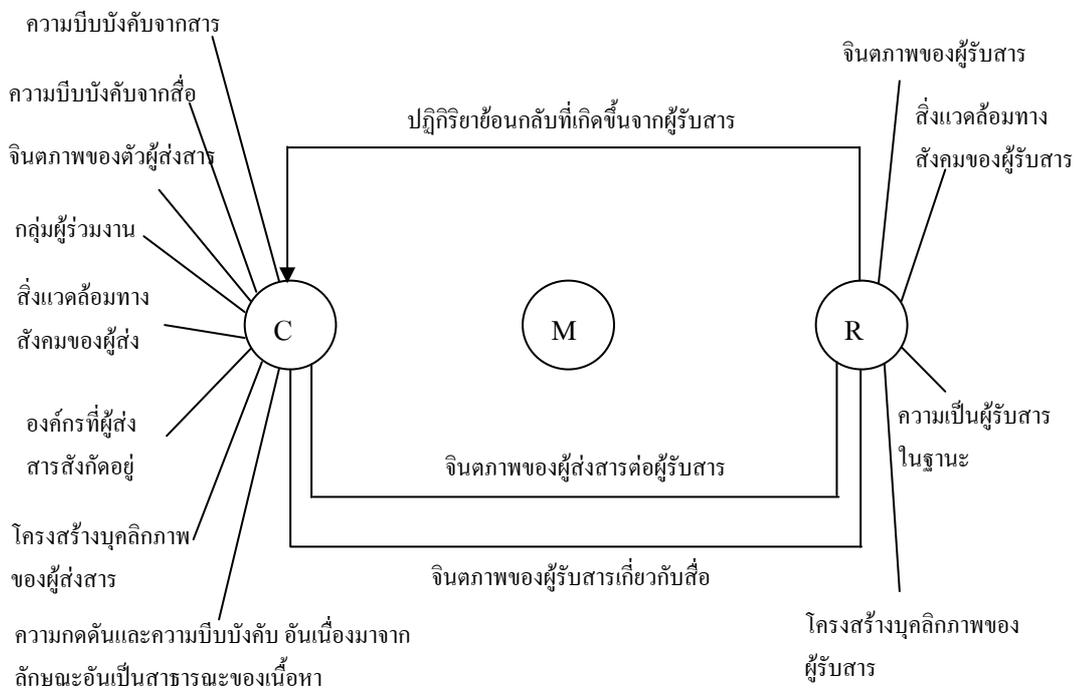

ภาพที่ 1 โครงสร้างสื่อหนังสือพิมพ์

ที่มา: กิติมา (2541)

กระบวนการสื่อสารมวลชน

ในกระบวนการสื่อสารมวลชนนั้น Malkerzke (1963) ได้นำเสนอแบบจำลองดังภาพที่ 2

หมายเหตุ: C หมายถึง ผู้ส่งสาร   M หมายถึง สื่อ   R หมายถึง ผู้รับสาร

ภาพที่ 2 แบบจำลองกระบวนการสื่อสารมวลชน

ที่มา: ดัดแปลงจาก Malkerzke (1963)

แบบจำลองกระบวนการสื่อสารมวลชนข้างต้น ประกอบด้วยผู้ส่งสาร สาร สื่อและผู้รับสาร ซึ่ง Malkerzke (1963) ได้อธิบายความสัมพันธ์ต่างๆ ไว้ดังนี้

1. ผู้ส่งสาร

ผู้ส่งสารมีผลต่อการสื่อสาร โดยปัจจัยที่มีผลต่อการสื่อสารที่สำคัญคือการคัดเลือกสิ่งที่จะถ่ายทอดและวิธีการจัดสารที่จะส่งออกไปของผู้ส่งสาร ซึ่งตัวแปรทั้ง 2 ประเภทนี้ เรียกว่า พฤติกรรมของผู้ส่งสาร โดยสารที่จะถูกส่งนั้นจะถูกกำหนดโดยสิ่งต่อไปนี้

1.1 ความบีบบังคับจากสาร หมายถึง ชนิดหรือประเภทของเนื้อหาที่จะส่ง ผู้ส่งสารในกระบวนการสื่อสารมวลชนมีหน้าที่ที่จะต้องปรับรูปของสารให้เข้ากับประเภทของเนื้อหา เช่น ข่าวการเมืองมีการถ่ายทอดที่แตกต่างไปจากข่าวบันเทิง สารแต่ละชิ้นจะถูกพิจารณาว่าเป็นส่วนประกอบย่อย (element) ของโครงสร้างรวมของสารทั้งหมด (structure) เช่น หนังสือพิมพ์ ปริมาณมีวิธีการคัดเลือกและวิธีการส่งข่าวสารแตกต่างไปจากหนังสือพิมพ์คุณภาพ เป็นต้น

1.2 ความบีบบังคับจากสื่อ หมายถึง ประเภทของสื่อซึ่งมีข้อดีและข้อจำกัดตามคุณลักษณะของสื่อที่แตกต่างกันไป สื่อแต่ละชนิดมีสภาพความบีบบังคับและสร้างความกดดันต่อผู้ส่งสารแตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสภาพและเงื่อนไขของสื่อแต่ละประเภท เช่น วิทยุมีเพียงเสียง แต่โทรทัศน์มีทั้งภาพและเสียง ซึ่งการเข้าถึงประสาทสัมผัสของผู้รับสารเป็นสิ่งที่ผู้ส่งสารต้องพิจารณาใช้ให้ถูกต้อง แม้จะใช้รายงานเหตุการณ์เดียวกัน

1.3 จินตภาพของตัวผู้ส่งสาร หมายถึง การมองเห็นบทบาทของตัวผู้ส่งสารเองในฐานะที่เป็นปัจเจกบุคคลและในฐานะที่เป็นผู้ส่งสาร ซึ่งอาจมองตัวเองในฐานะผู้ตีความเหตุการณ์หรือเป็นผู้ผลักดันแนวคิดใดแนวคิดหนึ่งให้เกิดขึ้นหรืออาจเป็นเพียงกระแงเงาที่สะท้อนเหตุการณ์เท่านั้น การมองเห็นบทบาทของตนเองเป็นอย่างไรนั้นจะมีผลต่อการเลือกวิธีการส่งสาร เช่น ถ้ามีบทบาทเพียงเฉพาะผู้รายงานก็อาจให้ข้อมูลเท่าที่เห็น แต่ถ้ามีบทบาทเป็นกระแงเงาก็ต้องศึกษาให้ความคิดเห็นในการที่จะทำให้เกิดภาพชัดเจนมากขึ้น

1.4 โครงสร้างบุคลิกภาพของผู้ส่งสาร บุคลิกภาพมีผลต่อพฤติกรรมของผู้ส่งสารคือมีความสำคัญต่อการเลือกและวิธีการส่งสาร

1.5 กลุ่มผู้ร่วมงาน ผู้ส่งสารในการสื่อสารมวลชนต้องมีการทำงานเป็นกลุ่ม ทำให้เสรีภาพของการสื่อสารมวลชนถูกจำกัดลงไปด้วยค่านิยมและบรรทัดฐานจากกลุ่มผู้ปฏิบัติงานด้วย

1.6 องค์กรที่ผู้ส่งสารสังกัดอยู่ เนื่องจากองค์กรสื่อสารมวลชนแต่ละประเภทแต่ละแห่งแตกต่างกันไปตามขนาด จุดมุ่งหมายและตามนโยบาย ซึ่งสมาชิกในองค์กรต้องใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติให้บรรลุเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ขององค์กรนั้นๆ

1.7 สิ่งแวดล้อมทางสังคมของผู้ส่งสาร บรรยากาศในการส่งข่าวสารของผู้ส่งสารมีผลกระทบต่อวิถีทางการเลือกและการได้ประสบการณ์จากเนื้อหาของสื่อเช่นการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับการทุจริตคอร์ปชั่นของผู้มีอิทธิพล ทำให้การนำเสนอข่าวนั้นต้องมีความระมัดระวัง หรืออาจมีผลกระทบต่อการจัดรูปแบบการเสนอเนื้อหาที่แตกต่างไปจากข่าวอื่นๆ เช่น อาจมีการทำสื่อบุพิเศษติดตามข้อมูลอย่างลึกซึ้ง เป็นต้น

1.8 ความกดดันและความบีบบังคับ อันเนื่องมาจากลักษณะอันเป็นสาธารณะของเนื้อหาสื่อมวลชน ด้วยความที่ประชาชนผู้รับสารสามารถตรวจสอบสื่อมวลชนได้ จึงก่อให้เกิดสภาพความบีบบังคับบางประการแก่การทำงานของนักสื่อมวลชน เช่น การมีกฎหมายควบคุมสื่อมวลชนในแขนงต่าง

2. ผู้รับสาร

2.1 จินตภาพของผู้รับสาร หมายถึง การรับรู้ของบุคคลที่มีต่อตนเองหรือต่อบทบาททัศนคติและค่านิยมของตนเอง ซึ่งมีผลต่อการรับและการสื่อสารของผู้รับสารเอง เช่นคนเรามีแนวโน้มที่จะปฏิเสธข้อมูลข่าวสารที่ไม่สอดคล้องกับค่านิยมที่บุคคลสั่งสมมา เป็นต้น

2.2 สิ่งแวดล้อมทางสังคมของผู้รับสาร หมายถึง สังคมที่อยู่ สภาพแวดล้อม ชุมชนที่ผู้รับสารอาศัยอยู่ รวมทั้งบุคคลอื่นๆที่ผู้รับสารมีปฏิสัมพันธ์ด้วย บุคคลที่ยังยอมรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มของตนมากเท่าใด ความเป็นไปได้ที่สารซึ่งขัดแย้งต่อค่านิยมของกลุ่มจะมีอิทธิพลต่อทัศนคติของผู้รับสารจะยิ่งมีน้อยเท่านั้น Malkerzke ยังให้ข้อสังเกตว่าบุคคลที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของผู้รับสารมากก็คือบุคคลที่อยู่ใกล้ชิดหรือเป็นบุคคลที่อาศัยอยู่ในสังคมเดียวกันหรือสังคมที่มีสภาพใกล้เคียงกับผู้รับสาร

2.3 ความเป็นผู้รับสารในฐานะสาธารณชน ซึ่งแตกต่างจากการเป็นผู้รับสารแบบเฉพาะหน้า ดังนั้นเนื้อหาที่ส่งออกไป กระบวนการสื่อสารมวลชนก็จะมีผลกระทบหรือมีอิทธิพลต่อผู้รับสารแต่ละกลุ่มแตกต่างกันไปตามประสบการณ์ ความรู้ ค่านิยม ความเชื่อของผู้รับสารแต่ละคนด้วย

2.4 โครงสร้างบุคลิกภาพของผู้รับสาร บุคลิกภาพมีผลต่อพฤติกรรมของผู้รับสารคือมีความสำคัญต่อการเลือกและวิธีการรับสาร

3. สื่อ

สื่อแต่ละประเภทมีความสามารถและมีข้อจำกัดที่ทำให้สื่อมีอิทธิพลต่อบุคคลแตกต่างกัน ซึ่ง Malcherzke กล่าวว่าจินตภาพที่มีต่อสื่อของผู้รับสารคือการคาดหวังเกี่ยวกับเนื้อหา วิธีการ และรูปแบบของสื่อในสายตาของผู้รับสาร ซึ่งมีอิทธิพลต่อการเลือกรับรู้และตีความเนื้อหาของผู้รับสาร รวมทั้งการมีปฏิริยาตอบสนองต่อสารด้วยเช่นผู้เลือกอ่านข่าวสิ่งแวดล้อมเพราะเป็นเรื่องเกี่ยวกับสิ่งที่ชอบ เป็นต้น ดังนั้นลักษณะของสื่อจึงมีความสำคัญต่อจินตภาพที่มีต่อสื่อของผู้รับสาร ดังนี้

3.1 ประเภทของการรับรู้ซึ่งสื่อต้องการจากผู้รับสาร (ผู้อ่าน ผู้ฟัง ผู้ชม)

3.2 ความมากน้อยที่ผู้รับสารผูกพันอยู่กับสื่อในแง่สถานที่และเวลา

3.3 เชนสังคม ซึ่งสมาชิกผู้รับสารได้รับเนื้อหาของสื่อ (การให้อิสระในการส่งและการรับข่าวสารของสื่อและคนในสังคม)

3.4 ความแตกต่างในแง่ของเวลาระหว่างเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับการรับสารเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้นๆ หมายถึง ระดับมากน้อยของการที่ 2 สิ่งเกิดขึ้นพร้อมกัน

นอกจากนี้ยังพบว่าระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารยังมีความสัมพันธ์กัน นั่นคือ

1. ปฏิริยาย้อนกลับที่เกิดขึ้นจากผู้รับสาร ซึ่งเกิดขึ้นได้ยากหรือน้อย ทำให้ผู้ส่งสารไม่อาจทราบถึงความต้องการ ระดับความชื่นชอบ ฯลฯ ที่มีต่อวิธีการและเนื้อหาของสารที่ผู้ส่งส่งออกไป

2. จินตภาพของผู้ส่งสารต่อผู้รับสาร ในขณะที่สร้างสารนั้นผู้ส่งสารจะมีจินตภาพของผู้รับสารอยู่ในใจของตน ซึ่งผู้ส่งสารจะไม่รู้จักและไม่ปรากฏตัวก็ตาม ดังนั้นในการสร้างจินตภาพผู้รับสารของผู้ส่งสารนั้นอาจเกิดความผิดพลาดได้ง่าย เนื่องจากคุณลักษณะของผู้รับสารแตกต่างกันมาก ซึ่งทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพลดน้อยลง

3. จินตภาพของผู้รับสารเกี่ยวกับสื่อ การจินตภาพของผู้รับสารเกี่ยวกับสื่อ นั้นมีความสำคัญต่อการเลือกและการได้รับประสบการณ์ ซึ่งเป็นการยากที่ผู้รับสารจะสร้างภาพของผู้ส่งสารได้อย่างถูกต้องแม่นยำ ดังนั้นผู้รับสารจึงใช้วิธีคาดเดาจากลักษณะเด่นของสื่อแต่ละประเภท นอกจากนี้ระดับความน่าเชื่อถือของผู้ส่งสื่อในสายตาของผู้รับสารยังส่งผลต่อการยอมรับและเห็นด้วยกับค่านิยมของผู้ส่งสารด้วย

อิทธิพลของสื่อมวลชน

Klapper (1960) ได้สรุปเกี่ยวกับอิทธิพลของสื่อมวลชนไว้ดังนี้

1. อิทธิพลของสื่อมวลชน ไม่ใช่อิทธิพลโดยตรงแต่เป็นอิทธิพลโดยอ้อม เพราะมีปัจจัยต่างๆ ที่กั้นอิทธิพลของสื่อมวลชน ได้แก่

1.1 ความมีใจโน้มเอียงของผู้รับสาร (predisposition) ประชาชนจะมีความคิดเห็น ค่านิยม และมีความโน้มเอียงที่จะประพฤติปฏิบัติอย่างหนึ่งอย่างใดอยู่ก่อนแล้วซึ่งได้รับอิทธิพลจากการสมาคมกับผู้อื่น และสถาบันสังคมที่ตนเองเป็นสมาชิก เมื่อบุคคลนั้นสัมผัสกับสื่อมวลชนก็จะนำเอาทัศนคติ ค่านิยมและพฤติกรรมเหล่านั้นติดตัวมาด้วย

1.2 กระบวนการคัดเลือก (selective processes) ประชาชนจะเลือกรับสารที่สอดคล้องกับความคิดเห็นและความสนใจของตน และจะหลีกเลี่ยงไม่ยอมรับสารที่ไม่สอดคล้องหรือที่ขัดแย้งกับความคิดเห็นและความสนใจของตน ประชาชนจะพยายามตีความสารตามความเชื่อของตนและค่านิยมที่ตนมีอยู่เดิม และจะเลือกจดจำเฉพาะสิ่งที่สนับสนุนความคิดและความเชื่อของตน

1.3 อิทธิพลของบุคคล (personal influence) ข่าวจากสื่อมวลชนอาจไปได้ไม่ถึงประชาชนทั่วไปในทันที แต่จะผ่านบุคคลหรือผู้นำความคิดเห็นก่อนที่จะไปถึงประชาชน ซึ่งผู้นำความคิดมักจะได้รับความเชื่อถือและความไว้วางใจจากประชาชนทั่วไป ดังนั้นจึงเป็นผู้ที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นและการตัดสินใจของประชาชน

1.4 ลักษณะของธุรกิจด้านสื่อมวลชน (economic aspect) ในระบบสังคมนิยมเสรีและมีระบบเศรษฐกิจแบบเสรี การดำเนินธุรกิจด้านสื่อมวลชนสามารถแข่งขันกันโดยเสรีเช่นกัน ต่างฝ่าย

ต่างนำเสนอค่านิยมและความคิดเห็นที่แตกต่างกันออกไป ในขณะที่เดียวกันประชาชนก็มีเสรีภาพในการที่จะเลือกเชื่อถือความคิดเห็นใดความคิดเห็นหนึ่งก็ได้ และตัดสินใจว่าจะเลือกสื่อมวลชนชนิดใดดี

2. อิทธิพลของสื่อมวลชนที่มีต่อประชาชนเป็นเพียงผู้สนับสนุนเท่านั้น นั่นคือสื่อมวลชนจะสนับสนุนทัศนคติ รสนิยม ความมีใจโน้มเอียง ตลอดจนแนวโน้มนด้านพฤติกรรมของประชาชนให้มีความเข้มแข็งขึ้นและพร้อมที่จะแสดงให้ปรากฏออกมาเมื่อมีแรงจูงใจเพียงพอหรือเมื่อมีโอกาสเหมาะสม

3. สื่อมวลชนอาจทำหน้าที่เปลี่ยนแปลงทัศนคติของประชาชนได้เช่นเดียวกัน ซึ่งจะเกิดขึ้นต่อเมื่อบุคคลมีความโน้มเอียงที่จะเปลี่ยนอยู่ก่อนแล้ว หากสื่อมวลชนสามารถเสนอสิ่งที่สอดคล้องกับความต้องการของประชาชน ซึ่งจะทำให้ประชาชนเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมได้ ดังนั้นสื่อมวลชนจึงทำหน้าที่เป็นเพียงผู้เสนอหนทางในการเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมเท่านั้น

4. การเลือกจดจำ (selective retention) หลังจากทีบุคคลเลือกให้ความสนใจ เลือกรับรู้และตีความข่าวสารไปในทิศทางที่สอดคล้องกับทัศนคติ และความเชื่อของตนแล้ว บุคคลยังเลือกจดจำเนื้อหาสาระของสารเข้าไว้เป็นประสบการณ์เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในโอกาสต่อไป ในขณะที่เดียวกันก็มักจะลืมข่าวสารที่ไม่ตรงกับความสนใจของตนเอง

แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมการเปิดรับสื่อ

ชวรัตน์ (2527) กล่าวว่า ความต้องการข่าวสารจะเพิ่มมากขึ้นเมื่อบุคคลนั้นต้องการข้อมูลในการตัดสินใจหรือไม่แน่ใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ข่าวสารมีที่มาจากหลายแหล่งด้วยกัน ขึ้นอยู่กับว่าบุคคลเลือกที่จะรับข่าวสารนั้นๆจากแหล่งใด โดยที่บุคคลจะไม่รับข่าวสารทุกอย่างเข้ามาสู่ตนทั้งหมด แต่จะเลือกรับรู้เพียงบางส่วนที่คิดว่ามีประโยชน์ต่อตนเอง แรงผลักดันที่ทำให้บุคคลหนึ่งๆมีการเปิดรับสื่อเกิดจากปัจจัยพื้นฐาน 3 ประการ คือ

1. ความเหงา เป็นเหตุผลทางจิตวิทยาโดยตรงที่ว่า โดยปกติคนเราจะไม่ชอบอยู่ตามลำพัง เนื่องจากเกิดความรู้สึกสับสน วิตกกังวล หวาดกลัว และการเมินเฉยจากสังคม จึงชอบหรือพยายาม

ที่จะรวมกลุ่มเพื่อสังสรรค์กับผู้อื่นเท่าที่โอกาสจะอำนวยให้ แต่เมื่อไม่สามารถติดต่อกับสังสรรค์กับบุคคลได้โดยตรง สิ่งที่ดีที่สุดคือการอยู่กับสื่อต่างๆที่ใช้ในการสื่อสารนั่นเอง

2. ความอยากรู้อยากเห็น ความอยากรู้อยากเห็นในสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นเป็นคุณสมบัติพื้นฐานของมนุษย์ ดังนั้นสื่อมวลชนจึงถือเอาความอยากรู้อยากเห็นเป็นหลักสำคัญอย่างหนึ่งในการเสนอข่าวสาร ปกติมนุษย์จะอยากรู้อยากเห็นโดยเริ่มจากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวเองมากที่สุดไปจนถึงสิ่งที่อยู่ห่างตัวเองมากที่สุดตามลำดับ และไม่ว่าสิ่งตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นนั้นจะเกิดจากวัตถุ สิ่งของ ความคิด หรือการกระทำของเพื่อนบ้านหรือเพื่อนร่วมโลก ความอยากรู้อยากเห็นในสิ่งต่างๆ นอกเหนือจากที่เกิดขึ้นใกล้ชิดกับตนเองมากที่สุดแล้ว คงไม่มีอะไรดีกว่าสื่อมวลชนต่างๆ ทั้งนี้ไม่ใช่เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นจะมีผลกระทบต่อตนเองทั้งทางตรงและทางอ้อมเท่านั้น แต่เป็นความอยากรู้อยากเห็นในสิ่งที่เกิดขึ้นในด้านต่างๆ เช่น สาเหตุของเหตุการณ์ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้น รวมทั้งผลกระทบซึ่งอาจเกิดขึ้นกับตนเองหรือผู้อื่นอีกด้วย

3. ประโยชน์ใช้สอยของตนเอง โดยพื้นฐานนั้นมนุษย์เป็นผู้เห็นแก่ตัว ในฐานะที่เป็นผู้รับข่าวสารจึงต้องการแสวงหาและใช้ข่าวสารบางอย่างที่เป็นประโยชน์แก่ตนเองเพื่อช่วยให้ความคิดของตนบรรลุผล เพื่อให้ข่าวสารที่รับมาเสริมสร้างบารมี เพื่อให้ได้ข่าวที่จะช่วยให้ตนเองได้รับความสะดวกสบาย รวมทั้งได้ให้ข่าวสารที่ทำให้ตนเองเกิดความสนุกสนานบันเทิง ข่าวสารเหล่านี้ไม่ว่าให้คุณในทางปฏิบัติ ทางจรจร โลงจิตใจหรือแม้แต่ทางความคิด ก็สามารถจะหาได้จากสื่อมวลชนเสียเป็นส่วนใหญ่

ในการเปิดรับข่าวสารต่าง ๆ นั้นผู้รับสารย่อมต้องมีกระบวนการในการเลือกรับข่าวสารแตกต่างกันไปตามการเรียนรู้ ประสบการณ์ ความต้องการ และทัศนคติ ซึ่งมีขั้นตอนความเกี่ยวเนื่องกันตามลำดับดังนี้ (Burgoon, 1974)

1. การเลือกเปิดรับ (selective exposure) แหล่งสารหรือผู้ส่งสารมีจำนวนมาก แต่ละคนมีเวลาและความสามารถในการเปิดรับสารที่จำกัดและยังมีความพอใจต่อสารและผู้ส่งสารแตกต่างกัน แต่โดยปกติแล้วจะมีแนวโน้มในการเลือกเปิดรับข่าวสารที่มีความคิดหรือทัศนคติที่สอดคล้องกับตน เพื่อสนับสนุนการรับรู้เกี่ยวกับตนเอง หรือภาพลักษณ์เกี่ยวกับตนเอง

2. การเลือกให้ความสนใจ (selective attention) นอกจากบุคคลจะเลือกเปิดรับข่าวสารแล้ว บุคคลยังเลือกให้ความสนใจต่อข่าวสารที่ได้รับซึ่งสอดคล้องกับทัศนคติ และความเชื่อดั้งเดิม ทั้งนี้ เพราะการได้รับข่าวสารที่ไม่สอดคล้องกับความรู้สึกละทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกไม่พึงพอใจ ในเวลาอันจำกัด เช่น เวลาอ่านหนังสือพิมพ์จะอ่านเฉพาะข่าวที่ตนเองสนใจบางข่าว บางคอลัมน์

3. การเลือกรับและการตีความหมาย (selective perception and selective interpretation) การรับรู้เป็นการตีความของข่าวสาร เมื่อบุคคลเปิดรับข่าวสารจากแหล่งข่าวใดแหล่งหนึ่งแล้ว ผู้รับสารอาจมีการเลือกรับรู้และเลือกตีความสารที่ได้รับตามความเข้าใจหรือตามทัศนคติ ประสบการณ์ ความเชื่อ ความต้องการและแรงจูงใจของตนในขณะนั้น และแม้จะเป็นเรื่องเดียวกันแต่ถ้าปัจจัยแวดล้อมต่างกัณก็มีผลต่อการรับรู้ที่ต่างกัณ

4. การเลือกจดจำ (selective retention) บุคคลเลือกจดจำเนื้อหาสาระของสารในส่วนที่ ต้องการจำเข้าไว้เป็นประสบการณ์ ในขณะเดียวกันก็มักจะลืมข่าวสารที่ไม่ตรงกับความสนใจของ ตน ซึ่งการเลือกจดจำเป็นการช่วยส่งเสริมสนับสนุนให้ทัศนคติเดิม มีความมั่นคงยิ่งขึ้น เปลี่ยนแปลงได้ยาก

พื้นที่อนุรักษ์

ในการประชุม World Congress on National Parks and Protected Areas ครั้งที่ 4 ณ ประเทศเวเนซุเอลา ปี 1992 พบว่าในแต่ละประเทศมีชื่อเรียกพื้นที่อนุรักษ์แตกต่างกันออกไป เช่น ประเทศออสเตรเลียมีชื่อเรียกพื้นที่ที่แตกต่างกัน 45 ชื่อ ในประเทศสหรัฐอเมริกา มีชื่อเรียก 18 ชื่อ และประเทศต่างๆ ทั่วโลกอีก 140 ชื่อ ดังนั้น IUCN จึงทำการแบ่งพื้นที่อนุรักษ์ออกเป็น 6 ประเภท เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน และให้คำจำกัดความตามวัตถุประสงค์ในการจัดการพื้นที่ (Lucas, 1994) ดังนี้

พื้นที่อนุรักษ์ (protected area) หมายถึง พื้นที่ทางบกและ/หรือทางทะเล ที่จัดตั้งขึ้น โดยเฉพาะเพื่อคุ้มครองและรักษาไว้ซึ่งความหลากหลายทางชีวภาพและทรัพยากรธรรมชาติและ ทรัพยากรวัฒนธรรม โดยมีการจัดการภายใต้กฎหมายหรือวิธีการอื่นที่มีประสิทธิภาพ พื้นที่ อนุรักษ์ตามหลักสากลทั้ง 6 ประเภท ที่ IUCN ได้แบ่งไว้ มีดังนี้

1. พื้นที่อนุรักษ์ประเภทที่ I: Strict Nature Reserve/Wilderness Area แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1.1 ประเภทที่ Ia: Strict Nature Reserve (แหล่งสงวนธรรมชาติเข้มข้น) หมายถึงพื้นที่ทางบกและ/หรือทางทะเลที่มีระบบนิเวศหรือลักษณะทางธรณีวิทยาหรือลักษณะทางกายภาพและ/หรือชนิดพันธุ์ที่โดดเด่นหรือสามารถเป็นตัวแทนเพื่อการศึกษาวิจัยทางวิทยาศาสตร์ และ/หรือการตรวจสอบติดตามสิ่งแวดล้อม เช่น เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า โดยมีวัตถุประสงค์ในการจัดการคือ

1.1.1 เพื่อสงวนถิ่นที่อยู่อาศัย ระบบนิเวศ และชนิดพันธุ์ในลักษณะที่ไม่ถูกรบกวนเท่าที่จะเป็นไปได้

1.1.2 เพื่อคงไว้ซึ่งทรัพยากรพันธุกรรมเพื่อให้มีสถานะเป็นพลวัตและวิวัฒนาการ

1.1.3 เพื่อคงไว้ซึ่งกระบวนการทางนิเวศวิทยาดั้งเดิม

1.1.4 เพื่อคุ้มครองลักษณะโครงสร้างด้านภูมิทัศน์หรือปรากฏการณ์ทางธรณีวิทยา

1.1.5 เพื่อเป็นตัวอย่างของสภาพแวดล้อมธรรมชาติสำหรับการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ การตรวจสอบติดตามผลและการศึกษาเรียนรู้ด้านสิ่งแวดล้อม

1.1.6 เพื่อให้เกิดการรบกวนน้อยที่สุดโดยการวางแผนและดำเนินการวิจัยและกิจกรรมอื่นๆที่ได้รับอนุญาตด้วยความระมัดระวัง

1.1.7 จำกัดปริมาณการเข้าถึงของสาธารณชน

1.2 ประเภทที่ Ib: Wilderness Area (ป่าวิเวก) หมายถึง พื้นที่ทางบกและ/หรือทางทะเลที่ไม่เคยถูกเปลี่ยนแปลงหรือมีการเปลี่ยนแปลงน้อยมาก และยังคงมีความเป็นธรรมชาติและอิทธิพลของธรรมชาติโดยปราศจากการอยู่อาศัยของมนุษย์อย่างถาวร เพื่อคุ้มครองและจัดการให้คงสภาพความเป็นธรรมชาติตลอดไปเช่น พื้นที่ลุ่มน้ำชั้น I โดยมีวัตถุประสงค์ในการจัดการดังนี้

1.2.1 เพื่อให้ชนรุ่นต่อไปได้มีโอกาสหาประสบการณ์ด้านการเรียนรู้และความเพิลิดเพิลิน พื้นที่ที่ไม่เคยถูกรบกวน โดยมนุษย์มาก่อน

1.2.2 เพื่อคงไว้ซึ่งลักษณะและคุณภาพของสภาพแวดล้อมธรรมชาติตลอดไป

1.2.3 เพื่อเปิดให้สาธารณชนมีโอกาสเข้าไปใช้ในลักษณะและระดับที่ไม่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพความเป็นธรรมชาติสัน โดย

1.2.4 เพื่อให้ชนเผ่าดั้งเดิมอาศัยอยู่ได้แต่ต้องไม่หนาแน่นเกินสมดุลของทรัพยากรที่ช่วยำจุนวิถึชีวิต

2. พื้นที่อนุรักษ์ประเภท II: National Park (อุทยานแห่งชาติ) หมายถึง พื้นที่ทางบกและ/หรือทางทะเล จัดตั้งขึ้นเพื่อ ก) ค้ำครองรักษาระบบนิเวศที่ปรากฏอยู่ในพื้นที่เพื่อชนปัจจุบันและอนาคต ข) ไม่ให้มีการใช้ประโยชน์หรืออนุญาตเข้าครอบครองที่เป็นอันตรายต่อระบบนิเวศ ค) เปิดโอกาสให้มีการใช้ประโยชน์ด้านวิจัยศึกษาความรู้และนันทนาการที่สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่น ซึ่งอุทยานแห่งชาตินั้นมีวัตถุประสงค์ของการจัดการดังนี้

2.1 เพื่อค้ำครองพื้นที่ที่เป็นธรรมชาติและมีสภาพทิวทัศน์ที่มีความสำคัญระดับชาติและระดับนานาชาติ เพื่อวัตถุประสงค์ด้านวิทยาศาสตร์ การศึกษาเรียนรู้และนันทนาการ/การท่องเที่ยว

2.2 เพื่อรักษาสภาพธรรมชาติ สภาพทางภูมิศาสตร์ตัวแทน ชุมชน สิ่งมีชีวิตทรัพยากรพันธุกรรมและชนิดพันธุ์ เพื่อความมั่นคงและความหลากหลายทางนิเวศวิทยา

2.3 เพื่อควบคุมจัดการการใช้ประโยชน์ของผู้นมาเยือน/นักท่องเที่ยวด้านการศึกษาเรียนรู้แรงบันดาลใจและนันทนาการในระดับที่สามารถคงความเป็นธรรมชาติหรือใกล้ความเป็นธรรมชาติได้

2.4 เพื่อกำจัดและป้องกันการใช้ประโยชน์หรือการบุกรุกครอบครองพื้นที่ที่เป็นอันตรายต่อวัตถุประสงค์ของการประกาศจัดตั้ง

2.5 เพื่อคงไว้ซึ่งลักษณะทางนิเวศวิทยา ธรณีสัณฐานวิทยาและความงามซึ่งเป็นเหตุผลของการประกาศจัดตั้ง

2.6 เพื่อให้ความสำคัญต่อชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิมและการใช้ประโยชน์ทรัพยากรเพื่อการยังชีพที่ไม่ส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตของชาวประมงและการจัดการอื่น ๆ

3. พื้นที่อนุรักษ์ประเภท III: Natural Monument (อนุสาวรีย์ธรรมชาติ) หมายถึง พื้นที่ที่มีลักษณะเฉพาะทางธรรมชาติหรือวัฒนธรรมหนึ่งอย่างหรือมากกว่าที่มีความโดดเด่นหรือมีความเป็นเอกลักษณ์เพราะหายากหรือมีความสวยงามหรือมีความสำคัญทางวัฒนธรรม เช่น วนอุทยาน พื้นที่อนุรักษ์ประเภทนี้มีวัตถุประสงค์ของการจัดการ ดังนี้

3.1 เพื่อสงวนหรือคุ้มครองลักษณะโดดเด่นทางธรรมชาติหรือมีความสำคัญในแง่อื่น ๆ ให้คงอยู่ตลอดไป

3.2 เพื่อเปิดโอกาสให้มีการวิจัย ศึกษาหาความรู้ การสื่อความหมายและเป็นที่ยอมรับของสาธารณชน

3.3 เพื่อกำจัดและป้องกันการใช้ประโยชน์และการยึดถือครอบครองที่เป็นอันตรายต่อวัตถุประสงค์ของการประกาศจัดตั้ง

3.4 อำนวยประโยชน์แก่คนท้องถิ่น แต่ต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการจัดการอื่น ๆ

4. พื้นที่อนุรักษ์ประเภทที่ IV: Habitat/Species Management Area (พื้นที่สำหรับการจัดการที่อยู่อาศัยและชนิดพันธุ์) หมายถึง พื้นที่ทางบกและ/หรือทางทะเลที่ประกาศจัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ในการจัดการเพื่อคงไว้ซึ่งถิ่นที่อยู่อาศัยและ/หรือชนิดพันธุ์ที่สำคัญ โดยมีวัตถุประสงค์ของการจัดการ ดังนี้

4.1 เพื่อคุ้มครองรักษาสภาพถิ่นที่อาศัยซึ่งจำเป็นต่อการคุ้มครองชนิดพันธุ์ที่สำคัญ กลุ่มชนิดพันธุ์ สัตว์มีชีวิตร หรือลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อม โดยมีการจัดการในระดับที่เหมาะสม

4.2 เพื่ออำนวยความสะดวก การศึกษาวิจัยด้านวิทยาศาสตร์และการตรวจสอบติดตามผลด้านสถานะแวดล้อมซึ่งเป็นกิจกรรมหลักของพื้นที่

4.3 เพื่อพัฒนาพื้นที่บริเวณใดบริเวณหนึ่งสำหรับให้ประชาชนได้ศึกษาหาความรู้และชื่นชมธรรมชาติและงานจัดการสัตว์ป่า

4.4 เพื่อจำกัดและป้องกันการใช้ประโยชน์และการยึดถือครอบครองที่เป็นอันตรายต่อวัตถุประสงค์ของการประกาศจัดตั้ง

4.5 อำนวยประโยชน์แก่คนท้องถิ่น แต่ต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการจัดการข้ออื่นๆ

5. พื้นที่อนุรักษ์ประเภทที่ V: Protected Landscape/Seascape (พื้นที่ภูมิทัศน์คุ้มครอง/ทะเลทัศน์คุ้มครอง) หมายถึง พื้นที่ทางบกและ/หรือพื้นที่ชายฝั่งทะเลซึ่งมนุษย์มีปฏิสัมพันธ์กับธรรมชาติมาเป็นเวลานานจนก่อให้เกิดลักษณะเฉพาะที่เป็นเอกลักษณ์พร้อมคุณค่าด้านความงามด้านนิเวศวิทยา และ/หรือด้านวัฒนธรรม ดังนั้นการควบคุมรักษาลักษณะการปฏิสัมพันธ์ดังกล่าวจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการคุ้มครองการดำรงไว้และวิวัฒนาการของพื้นที่ดังกล่าว โดยมีวัตถุประสงค์ของการจัดการ ดังนี้

5.1 เพื่อคงไว้ซึ่งการปฏิสัมพันธ์อย่างกลมกลืนระหว่างธรรมชาติกับวัฒนธรรม โดยการคุ้มครองสภาพภูมิทัศน์และ/หรือทะเลทัศน์ และการใช้ที่ดินแบบดั้งเดิม รูปแบบของสิ่งปลูกสร้าง และวิถีชีวิตที่ปรากฏ

5.2 เพื่อสนับสนุนวิถีชีวิตและกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่ผสมกลมกลืนกับธรรมชาติและ การสงวนรักษารูปแบบทางสังคมและวัฒนธรรมท้องถิ่น

5.3 เพื่อดำรงไว้ซึ่งความหลากหลายของสภาพภูมิทัศน์และถิ่นที่อยู่อาศัยและความหลากหลายของชนิดพันธุ์และระบบนิเวศ

5.4 เพื่อกำจัดและป้องกันการใช้ประโยชน์ที่ดินและกิจกรรมอื่น ๆ ที่ไม่เหมาะสมทั้งขนาดและรูปแบบ

5.5 เพื่อเปิดโอกาสให้มีกิจกรรมนันทนาการและการท่องเที่ยวทั้งขนาดและรูปแบบที่ยังคงคุณภาพสำคัญของพื้นที่

5.6 เพื่อสนับสนุนกิจกรรมการวิจัยทางวิทยาศาสตร์และการศึกษาหาความรู้ที่ส่งผลดีต่อชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนท้องถิ่นและกระตุ้นให้สาธารณชนช่วยสนับสนุนการคุ้มครองรักษาสภาพแวดล้อมของพื้นที่

5.7 เพื่อนำประโยชน์ (ผลกำไร) มาสู่ชุมชนท้องถิ่นจากผลผลิตจากธรรมชาติ (ผลผลิตป่าไม้และประมง) และจากการบริหาร (น้ำสะอาดหรือรายได้จากการท่องเที่ยวในรูปแบบที่ยั่งยืน)

6. พื้นที่อนุรักษ์ประเภทที่ VI: Managed Resource Protected Area (พื้นที่คุ้มครองแบบมีการจัดการทรัพยากร) หมายถึง พื้นที่ที่มีระบบธรรมชาติโดดเด่นไม่ถูกเปลี่ยนแปลงสภาพเพื่อการคุ้มครองและบำรุงรักษาความหลากหลายทางชีวภาพ แต่ในขณะเดียวกันเพื่อให้เกิดผลผลิตทางธรรมชาติและการบริการสนองต่อความต้องการของชุมชนอย่างยั่งยืน เช่น ป่าสงวนแห่งชาติ โดยมีวัตถุประสงค์ของการจัดการ ดังนี้

6.1 เพื่อคุ้มครองและรักษาความหลากหลายทางชีวภาพและคุณค่าของธรรมชาติอื่นๆ ในระยะยาว

6.2 เพื่อส่งเสริมกิจกรรมการจัดการประเภทที่ให้ผลผลิตอย่างยั่งยืน

6.3 เพื่อคุ้มครองฐานทรัพยากรธรรมชาติจากการใช้ประโยชน์ที่ดินรูปแบบอื่นที่อาจเป็นอันตรายต่อความหลากหลายทางชีวภาพของพื้นที่

6.4 เพื่ออำนวยความสะดวกต่อการพัฒนาภูมิภาคและประเทศ

การศึกษาในครั้งนี้นำหนดพื้นที่อนุรักษ์ที่เป็นพื้นที่ศึกษาคือ อุทยานแห่งชาติ วนอุทยาน เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า และเขตห้ามล่าสัตว์ป่า เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่เปิดให้มีการประกอบกิจกรรม นันทนาการ

อุทยานแห่งชาติ

อุทยานแห่งชาติ มีวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งคือ ก) เพื่ออนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติไว้ให้คง อยู่ตลอดไป ข) เพื่อเป็นแหล่งค้นคว้า วิจัย ทางวิชาการในเรื่องของธรรมชาติวิทยาและนิเวศวิทยา ค) เพื่อเป็นแหล่งพักผ่อนของประชาชนทั่วไป ทั้งในปัจจุบันและอนาคตอย่างต่อเนื่องและถาวร ตลอดไป

ปัจจุบันประเทศไทยมีอุทยานแห่งชาติทั้งหมด 103 แห่ง โดยอยู่ในภาคเหนือจำนวน 59 แห่ง ภาคกลาง/ตะวันออก/ตะวันตกจำนวน 25 แห่ง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือจำนวน 24 แห่ง ภาคใต้จำนวน 40 แห่ง คิดเป็นพื้นที่ทั้งหมด 32.93 ล้านไร่ และเตรียมการประกาศจัดตั้งอุทยาน แห่งชาติเพิ่มเติมอีก 45 แห่ง พื้นที่ประมาณ 12.97 ล้านไร่ (กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช , 2545) โดยการประกาศเป็นอุทยานแห่งชาตินั้นจำเป็นต้องมีการคัดเลือกพื้นที่ โดยมีหลักเกณฑ์ใน การในการคัดเลือกพื้นที่ดังนี้

1. พื้นที่นั้นจะต้องเป็นพื้นที่ที่มีขนาดกว้างใหญ่เพียงพอที่จะรักษาสถานะทางนิเวศวิทยา ของพื้นที่ไว้ได้ ซึ่งตามหลักสากลได้กำหนดมาตรฐานไว้ไม่น้อยกว่า 10 ตารางกิโลเมตร แต่ทั้งนี้ก็ ไม่เป็นเกณฑ์ตายตัว ขึ้นอยู่กับคุณค่าของพื้นที่เป็นสำคัญ
2. พื้นที่นั้นจะต้องประกอบไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ เช่น ป่าไม้ สัตว์ป่า หรือมีพืช สัตว์ ที่น่าสนใจและหายาก มีทิวทัศน์ธรรมชาติที่สวยงาม หรือมีปรากฏการณ์ ธรรมชาติที่น่าสนใจ หรือมีจุดเด่นที่เป็นเอกลักษณ์หาได้ยาก หรือมีประวัติความเป็นมา ที่มีคุณค่า ในด้านทางประวัติศาสตร์ หรือมีมนุษยศาสตร์

3. พื้นที่นั้นจะต้องเหมาะต่อการท่องเที่ยว พักผ่อน พักแรม หรือการศึกษาหาความรู้ ซึ่งจะมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับขนาดของพื้นที่ และวัตถุประสงค์ในการจัดตั้ง

ในระยะ 10 ปี ที่ผ่านมา (ปีงบประมาณ 2540 - 2549) มีจำนวนนักท่องเที่ยวมาเยือนอุทยานแห่งชาติเฉลี่ยปีละ 14,932,725 คน (กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช , 2549) โดยอุทยานแห่งชาติที่มีนักท่องเที่ยวมาเยือนสูงสุด 10 อันดับแรกได้แก่ อุทยานแห่งชาติคอกยสุเทพ-ปุย อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ อุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์ อุทยานเขื่อน้ำตกพลิ้ว อุทยานแห่งชาติเอราวัณ อุทยานเขื่อน้ำตกทรายขาว อุทยานแห่งชาติไทรทอง อุทยานแห่งชาติเขาชะเมา-เขาวง อุทยานแห่งชาติออบขาน และอุทยานแห่งชาติเขาหลวง ตามลำดับ ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 สถิตินักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติ 10 แห่งแรกที่มีนักท่องเที่ยวมาเยือนสูงสุดในระหว่างปีงบประมาณ 2540-2549

ลำดับ ที่	อุทยาน แห่งชาติ	จำนวนนักท่องเที่ยวตามปีงบประมาณ (คน)										เฉลี่ย (คน)
		2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	
1	ดอยสุเทพ-ปุย	2,051,142	2,105,984	2,220,479	3,407,420	3,609,632	4,172,202	4,132,220	2,469,467	1,956,274	1,920,923	2,804,574
2	เขาใหญ่	961,566	1,148,928	489,969	479,809	525,306	695,740	759,687	771,922	870,088	1,251,259	795,427
3	ดอยอินทนนท์	705,124	625,798	694,930	662,586	524,028	667,473	383,806	479,890	492,950	433,843	567,043
4	น้ำตกพลิ้ว	766,424	669,436	524,760	487,852	490,712	575,940	545,548	538,360	456,069	499,703	555,480
5	เอราวัณ	510,265	459,790	328,839	347,921	409,486	439,588	511,373	463,467	389,818	399,265	425,981
6	น้ำตกทรายขาว	503,930	782,043	522,626	544,199	229,295	266,918	365,040	246,958	288,165	303,321	405,250
7	ไทรทอง	227,016	266,591	232,392	180,534	312,105	543,012	440,325	363,660	551,074	261,421	337,813
8	เขาชะเมา-เขาวง	359,233	331,519	325,095	320,627	314,071	379,658	368,271	263,195	248,752	266,796	317,722
9	ออบขาน	244,148	477,879	836,707	750,536	168,642	71,389	77,643	67,898	83,564	80,593	285,900
10	เขาหลวง	967,733	536,829	255,055	130,901	125,264	129,655	135,794	117,270	173,207	220,354	279,206

ที่มา: กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช (2549)

วนอุทยาน

วนอุทยาน มีวัตถุประสงค์ในการจัดตั้ง คือ ก) เพื่ออนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติไว้ให้คงอยู่ตลอดไป ข) เพื่อเป็นแหล่งค้นคว้า วิจัย ทางวิชาการในเรื่องของธรรมชาติวิทยาและนิเวศวิทยา ค) เพื่อเป็นแหล่งพักผ่อนของประชาชนทั่วไป ทั้งในปัจจุบันและอนาคตอย่างต่อเนื่องและถาวรตลอดไป

ในปัจจุบันประเทศไทยมีวนอุทยานจำนวน 69 แห่ง โดยอยู่ในภาคเหนือจำนวน 27 แห่ง ภาคกลาง/ตะวันออก/ตะวันตกจำนวน 12 แห่ง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือจำนวน 21 แห่งและภาคใต้จำนวน 7 แห่ง คิดเป็นพื้นที่ทั้งหมด 832.20 ตารางกิโลเมตร หรือ 549,653.51 ไร่ โดยการประกาศเป็นวนอุทยานนั้นจำเป็นต้องมีการคัดเลือกพื้นที่ โดยมีหลักเกณฑ์ในการในการคัดเลือกพื้นที่ดังนี้ (กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช, 2550)

1. เป็นพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ หรือป่าที่เตรียมการสงวน หรือพื้นที่ที่อยู่ในเขตป่าที่คณะรัฐมนตรีให้รักษาไว้เป็นสมบัติของชาติ หรือที่ดินสาธารณะ
2. เป็นพื้นที่ที่มีปรากฏการณ์ธรรมชาติที่แปลกหายาก มีลักษณะเด่น มีทิวทัศน์สวยงาม ร่มรื่น หรือเป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพเหมาะสม และสามารถพัฒนาให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยว และศึกษาหาความรู้ทางธรรมชาติ
3. เป็นพื้นที่ที่มีขนาดพอสมควร เหมาะสมเพียงพอที่จะก่อหนูนให้ระบบนิเวศ ที่มีอยู่คงเป็นประโยชน์ต่อสาธารณะชนในระยะยาว
4. เป็นพื้นที่ที่ไม่อยู่ห่างไกลชุมชน และสามารถพัฒนาทางคมนาคมให้สะดวกได้

เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า

เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า เป็นพื้นที่คุ้มครองตามกฎหมาย มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์ป่า รวมทั้งรักษาไว้ซึ่งพันธุ์สัตว์ป่าและเป็นแหล่งเจริญพันธุ์ของสัตว์ป่า สภาพภูมิประเทศโดยทั่วไปมีความสลับซับซ้อนและมีเอกลักษณ์เฉพาะพื้นที่ มีความผันแปรของความสูงและ

ความชื้นต่างระดับกัน ทำให้มีความหลากหลายด้านระบบนิเวศน์ มีแหล่งน้ำ แหล่งอาหาร เหมาะที่จะเป็นที่อยู่ของสัตว์ป่า และเป็นป่าต้นน้ำลำธารสำคัญ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าที่สมบูรณ์จึงมีสัตว์ป่าอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะสัตว์ป่าสงวนและสัตว์ป่าคุ้มครองที่หายาก ปัจจุบันประเทศไทยมีเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าจำนวน 55 แห่ง โดยอยู่ในภาคเหนือจำนวน 23 แห่ง ภาคกลาง/ตะวันออก/ตะวันตกจำนวน 9 แห่ง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือจำนวน 10 แห่ง และภาคใต้จำนวน 13 แห่ง คิดเป็นพื้นที่ทั้งหมด 35,748 ตารางกิโลเมตรหรือ 22,343,007 ไร่ (กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช, 2543) โดยการประกาศเป็นเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่านั้นจำเป็นต้องมีการคัดเลือกพื้นที่ โดยหลักเกณฑ์ในการคัดเลือกพื้นที่ มีดังนี้

1. เป็นบริเวณที่มีสัตว์ป่าชุกชุมและมีสัตว์ป่าชนิดที่หาได้ยากหรือกำลังจะสูญพันธุ์อาศัยอยู่
2. เป็นบริเวณที่มีแหล่งน้ำแหล่งอาหารและที่หลบภัยของสัตว์ป่าเพียงพอ
3. เป็นพื้นที่ป่าไม้ที่อยู่ห่างไกลจากชุมชนพอสมควร
4. มีสภาพป่าหลายลักษณะอยู่ในผืนเดียวกัน เช่น มีทั้งป่าดงดิบ ป่าเบญจพรรณ ทุ่งหญ้า ฯลฯ ซึ่งจะทำให้มีความหลากหลายทางพืชและสัตว์ป่าสูง
5. จะต้องเป็นพื้นที่ที่ไม่อยู่ในกรรมสิทธิ์หรือครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมายของบุคคลใด

ปัจจุบันในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าหลายแห่งอนุญาตให้มีการประกอบกิจกรรมต่างๆได้ และจากข้อมูลสถิตินักท่องเที่ยวของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช(2550) พบว่านักท่องเที่ยวที่มาเยือนเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าในช่วง 4 ปีที่ผ่านมา (พ.ศ. 2546 - 2549) ที่มีการเก็บข้อมูลสถิตินักท่องเที่ยวสูงสุด 8 อันดับแรกได้แก่ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขาบรรทัด เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าไถนงาช้าง เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขาพระ-บางคราม เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าห้วยขาแข้ง เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขาสอยดาว เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูเขียว เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าทุ่งระยะ-นาสัก และเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขียงดาว ตามลำดับ ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 สถิตินักท่องเที่ยวในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า 8 แห่งแรกที่มีนักท่องเที่ยวมาเยือนสูงสุด ระหว่างปี 2546-2549

ลำดับ ที่	เขตรักษาพันธุ์	จำนวนนักท่องเที่ยวตามปีงบประมาณ (คน)				เฉลี่ย (คน)
		2546	2547	2548	2549	
1	เขาบรทัด	146,557	143,506	192,039	315,329	199,358
2	โตนงานช้าง	5,887	296,411	29,014	17,160	87,118
3	เขาพระ-บางคราม	40,798	12,531	36,782	96,527	46,660
4	ห้วยขาแข้ง	31,053	18,509	15,121	18,353	20,759
5	เขาสอยดาว	17,078	5,051	18,377	29,678	17,546
6	ภูเขี้ยว	6,079	649	2,707	7,203	4,160
7	ทุ่งระยะ-นาสัก	4,803	362	2,488	4,524	3,044
8	เขียงดาว	4,840	1,829	3,975	723	2,842

ที่มา: กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช (2550)

เขตห้ามล่าสัตว์ป่า

เขตห้ามล่าสัตว์ป่า มีวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งเพื่อ ก) คุ่มครอง อารักขาสัตว์ป่าในพื้นที่ให้ได้รับความปลอดภัย ข) เพื่อรักษาและฟื้นฟูสภาพธรรมชาติให้เหมาะสมต่อการดำรงชีวิตของสัตว์ป่า และ ค) เพื่อให้ประชาชนได้รับประโยชน์อย่างยั่งยืนจากการอนุรักษ์สัตว์ป่าและระบบนิเวศ ในพื้นที่ปัจจุบันประเทศไทยมีเขตห้ามล่าสัตว์ป่าจำนวน 49 แห่ง โดยอยู่ในภาคเหนือจำนวน 8 แห่ง ภาคกลาง/ตะวันออก/ตะวันตกจำนวน 16 แห่ง แห่ง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือจำนวน 9 แห่งและภาคใต้จำนวน 16 คิดเป็นพื้นที่ 1,983,650 ไร่ และพื้นที่เตรียมประกาศจัดตั้งเพิ่มเติมอีก 6 แห่ง พื้นที่ประมาณ 778,019 ไร่ (กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช, 2543) ลักษณะของพื้นที่ที่กำหนดเป็นเขตห้ามล่าสัตว์ป่า ได้แก่ สถานที่ที่ใช้ในราชการ ที่สาธารณะประโยชน์ หรือที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกัน และควรเป็นพื้นที่ที่มีสัตว์ป่ามาอยู่อาศัยชุกชุมหรือมีสัตว์ป่าที่หายากหรือสัตว์ป่าที่อยู่ในภาวะที่ถูคุกคาม ซึ่งควรมีมาตรการคุ้มครองอย่างใกล้ชิด

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาได้เลือกอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่และเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าห้วยขาแข้ง ทั้งนี้เนื่องจาก อุทยานแห่งชาติและเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่ามีทรัพยากรที่มีความโดดเด่น มีจำนวนแหล่ง และเนื้อที่มากกว่าวนอุทยานและเขตห้ามล่าสัตว์ป่า รวมทั้งเป็นพื้นที่ที่มีนักท่องเที่ยวเข้าไปประกอบกิจกรรมนันทนาการเป็นจำนวนมาก ซึ่งอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่มีนักท่องเที่ยวอยู่ใน 10 อันดับสูงสุดของอุทยานแห่งชาติ และ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าห้วยขาแข้งมีจำนวนนักท่องเที่ยว อยู่ใน 8 อันดับสูงสุดของเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า จะทำให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่มีความหลากหลาย

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้

การรับรู้ คือ กระบวนการซึ่งบุคคลตีความหมายของสิ่งที่ได้จากการรู้สึก ซึ่งการรู้สึกเกิดจากการกระตุ้นอวัยวะรับความรู้สึก 5 ชนิด คือ ตา หู จมูก ลิ้น และผิวหนัง (รัจรี, 2536) และ การที่บุคคลสามารถตีความหมายจากการรู้สึกสัมผัสและมีปฏิกิริยาโต้ตอบต่อสิ่งแวดล้อมภายนอกได้ดีมากน้อยเพียงไรนั้น วิภาพร (2545) กล่าวว่าขึ้นอยู่กับความรู้เดิมหรือประสบการณ์ในอดีต ระดับสติปัญญา การสังเกตพิจารณา ทักษะคิด ความเชื่อ ค่านิยม การคาดหวัง สภาวะจิตใจของบุคคลในขณะนั้น ตลอดจนชนิดและธรรมชาติของสิ่งเร้าด้วย ซึ่งการรับรู้ประกอบด้วย 2 กระบวนการ คือ การรู้สึก (sensation) และ การรับรู้ (perception)

การรู้สึก เป็นกระบวนการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งเร้าที่เข้ามาทางประสาทสัมผัสทั้งห้า และส่งต่อไปยังสมองเพื่อให้ตีความ และการรับรู้ คือการตีความว่าสิ่งที่รู้สึกนั้นคืออะไร ดังนั้นหากเกิดกระบวนการรู้สึกเพียงอย่างเดียวยังไม่สามารถบอกได้ว่าสิ่งเร้านั้นคืออะไร

จากความหมายของการรับรู้ข้างต้นทำให้ทราบว่า กระบวนการรับรู้ เกิดขึ้นจากสิ่งเร้าที่มากระทบอวัยวะรับความรู้สึกของอินทรีย์ซึ่งสิ่งเร้าแบ่งเป็น 2 ชนิด (วิภาพร, 2545) คือ สิ่งเร้าภายนอก ได้แก่ วัตถุ คน สถานการณ์ภายนอกรอบตัวเราเช่น แสงสว่าง เสียง โรงเรียน โรงพยาบาล เป็นต้น และสิ่งเร้าภายใน ได้แก่ สิ่งที่กระตุ้นหรือเร้าภายในบุคคลให้เกิดพฤติกรรมรับรู้ เช่น ความต้องการทางด้านร่างกาย กระตุ้นให้เกิดการรับรู้เรื่องอาหาร และที่อยู่อาศัย ขณะอารมณ์กระตุ้นให้เกิดการรับรู้หนังสือที่อ่านมากขึ้น ความตั้งใจกระตุ้นให้เกิดการรับรู้เรื่องเรียนดีขึ้น เป็นต้น จากนั้นกระแสประสาทที่รับความรู้สึกส่งไปยังระบบประสาทส่วนกลางซึ่งมีศูนย์กลางอยู่ที่สมอง ซึ่งมนุษย์สามารถรับรู้สิ่งเร้าโดยผ่านทางตามากที่สุด รองลงมาคือการรับรู้ทางหู จากนั้นสมองจะแปล

ความหมายหรือตีความออกมาเป็นความรู้ความเข้าใจ โดยอาศัยประสบการณ์เดิม ความจำ บุคลิกภาพ ระดับสติปัญญา และองค์ประกอบอื่นๆ จากนั้นบุคคลจึงเกิดการรับรู้ตนเอง

บุคคลแต่ละคนจะมีการรับรู้ที่แตกต่างกันไป โดยผลของการรับรู้อาจมีทั้งการรับรู้ที่ถูกต้อง และไม่ถูกต้องก็ได้ ซึ่งความถูกต้องของการรับรู้จะมีมากน้อยเพียงใดต้องอาศัย 1) ความเฉลียวฉลาด 2) การสังเกตพิจารณา และความรอบคอบ 3) ความตั้งใจ ความสนใจ และ 4) คุณภาพของจิต ในขณะนั้น (กันยา, 2532) แต่ถึงอย่างไรการรับรู้ของบุคคลยังขึ้นอยู่กับอิทธิพลของปัจจัยต่างๆอีกมาก และได้สรุปไว้ว่าการรับรู้ของบุคคลจะดีมากขึ้นเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัย 2 ปัจจัย คือ ลักษณะของผู้รับรู้และลักษณะของสิ่งเร้า (กันยา, 2532; รัจรี, 2540; สิริอร, 2544; วิภาพร, 2545) ดังนี้

1. ลักษณะของผู้รับรู้ หมายถึง ลักษณะเฉพาะของบุคคลที่เป็นเหตุให้การรับรู้ของบุคคลมีความแตกต่างกัน ดังนี้

1.1 ความพร้อมด้านร่างกาย หมายถึง อวัยวะรับสัมผัสซึ่งได้แก่ ตา หู จมูก ลิ้น และผิวหนัง ถ้าอวัยวะรับสัมผัสผิดปกติ หรือหย่อนสมรรถภาพทำให้การรับสัมผัสผิดไป ส่งผลให้การรับรู้ด้อยลงไปด้วย เช่น บุคคลที่สายตาดีย่อมรับรู้ได้ดีกว่าบุคคลที่มีปัญหาทางสายตา การรับรู้จะมีประสิทธิภาพดีขึ้นถ้าได้สัมผัสหลายทาง เช่น เห็นภาพและได้ยินเสียงในเวลาเดียวกันทำให้แปลความหมายของสิ่งเร้าได้ถูกต้องขึ้น

1.2 ประสบการณ์เดิม (past experience) สิ่งเร้าที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความรู้เดิม บุคคลจะใช้ความรู้เดิมช่วยในการแปลความหมายสิ่งเร้า นั้น หากไม่มีความรู้เดิมในเรื่องนั้นมาก่อนจะทำให้การรับรู้ผิดไปจากความเป็นจริง ประสบการณ์เดิมของแต่ละบุคคลจะแตกต่างกันตามระดับการเรียนรู้ อายุ อาชีพ ฐานะ การอบรมเลี้ยงดู ฯลฯ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้การรับรู้ของบุคคลแตกต่างกันด้วย

1.3 ความตั้งใจ (attention) และความสนใจ (interest) ความตั้งใจจะมีมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับสิ่งที่มีกระตุ้นมากหรือน้อยเกินไป การรับรู้สิ่งใดก็ตามหากมีความสนใจหรือตั้งใจที่จะรับรู้มักจะเห็นหรือได้ยินสิ่งนั้นก่อน

1.4 ความต้องการและความปรารถนา (need and desiration) เป็นความรู้สึที่อยู่ภายในถ้าบุคคลกำลังรับรู้สิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่งก็จะแปลความหมายของสิ่งเร้านั้นสอดคล้องกับความต้องการของเรา เช่น คนที่ต้องการขับถ่ายจะมองหาแต่ห้องน้ำ คนที่กระหายน้ำจะมุ่งหน้าไปยังร้านขายเครื่องดื่ม

1.5 สภาวะอารมณ์ในขณะรับรู้ (emotion) บุคคลที่มีอารมณ์แตกต่างกันย่อมมีการรับรู้ที่แตกต่างกัน เช่น บุคคลที่มีอารมณ์เครียดมากย่อมแปลความหมายผิด การรับรู้ไม่ดี กับคนที่มีจิตใจแจ่มใส การแปลความหมายย่อมดีและถูกต้อง

1.6 การคาดหวัง (expectancy) การคาดหวังในสิ่งที่จะเกิดขึ้นทำให้บุคคลเตรียมพร้อมที่จะรับรู้

1.7 สติปัญญา (intelligence) การรับรู้ของบุคคลที่เฉลียวฉลาดย่อมเข้าใจสิ่งเร้าต่างๆ ได้เร็วและถูกต้องกว่าคนที่ไม่ฉลาด

1.8 การคล้อยตามผู้อื่น (comformity) การคล้อยตามผู้อื่นทำให้เกิดความมั่นใจและแน่ใจว่าสิ่งที่เรารับรู้นั้นถูกต้อง

1.9 การให้คุณค่า (value) การให้คุณค่าต่อสิ่งที่รับรู้มีผลให้เกิดความแตกต่างในการรับรู้เพราะบุคคลที่เห็นคุณค่าจะเพิ่มความสนใจและความใส่ใจต่อการรับรู้

1.10 ทักษะคติ (attitude) ทักษะคติมีผลต่อการแปลความหมาย เช่น คนที่เรามีทักษะคติที่ไม่ดีถ้าเขายืมให้เรา เรารับรู้ว่าเขาแสวงทำ

1.11 ความสนุกสนานเพลิดเพลิน เพราะเมื่อมีความสนุกสนานจะรู้สึกสบายใจช่วยให้บุคคลเกิดการรับรู้ได้เร็วและได้ดี

1.12 ความพร้อมหรือการเตรียมความพร้อมที่จะรับรู้ การเตรียมการรับรู้ ช่วยให้บุคคลสามารถคาดการณ์ล่วงหน้าในสิ่งที่จะเกิดขึ้นและเตรียมพร้อมในการเตรียมตัวอย่างเต็มที่ ต่อการแสดงปฏิกิริยาการตอบสนองออกให้เหมาะสมกับสภาพการณ์นั้น ซึ่งการเตรียมการรับรู้จะเกิดขึ้น

ก่อนที่จะมีสิ่งเร้ามากระตุ้น เช่น นุ่น 1 กิโลกรัมกับเหล็ก 1 กิโลกรัม ซึ่งทั้งสองมีน้ำหนักเท่ากันแต่เวลาที่ยกจะรู้สึกน้ำหนักกว่า เพราะเรามีการเตรียมใจพร้อมแล้วว่าเหล็กเป็นของหนัก

1.13 การสังเกตพิจารณา การสังเกตพิจารณาช่วยในการแปลทำให้การรับรู้แม่นยำมากขึ้น รู้ละเอียดลึกซึ้งขึ้น

2. ลักษณะของสิ่งเร้า บุคคลจะเลือกรับรู้สิ่งใดก่อนหลัง มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับว่าสิ่งเร้าดึงดูดความสนใจ ความตั้งใจมากน้อยเพียงใด และมีผลต่อการรับรู้ เช่นการแปลความหมายของสิ่งเร้า ลักษณะของสิ่งเร้าที่มีอิทธิพลมีดังนี้

2.1 ขนาดของสิ่งเร้า (magnitude) สิ่งเร้าที่มีขนาดใหญ่กว่า ย่อมทำให้บุคคลสังเกตเห็นได้เร็วกว่าสิ่งเร้าที่มีขนาดเล็กกว่า ซึ่งขนาดของสิ่งเร้าเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งเท่าตัวความสนใจที่มีต่อสิ่งเร้าจะเพิ่มขึ้น 40-60% เช่น ชาวที่ได้รับการตีพิมพ์ขึ้นหน้าหนึ่งย่อมมีความน่าสนใจมากกว่าชาวที่อยู่ในคอลัมน์เล็กๆด้านใน

2.2 ความเข้มของสิ่งเร้า (intensity) ในสิ่งเร้าชนิดเดียวกันบุคคลจะเลือกรับรู้สิ่งเร้าที่มีความเข้มมากกว่าก่อนสิ่งเร้าที่มีความเข้มน้อยกว่า เช่น แสงจ้า กลิ่นฉุน เสียงดัง เราจะรับรู้ได้เร็วกว่าสิ่งเร้าที่มีแสงริบหรี่ กลิ่นอ่อน หรือเสียงค่อย

2.3 ความเคลื่อนไหวและการเปลี่ยนแปลง (movement and changing) สิ่งเร้าที่เคลื่อนไหวจะถูกรับรู้ได้เร็วกว่าสิ่งเร้าที่อยู่นิ่ง และสิ่งเร้าที่มีการเปลี่ยนแปลงปรับปรุงจะมีความน่าสนใจมากกว่าสิ่งเร้าที่มีลักษณะเดิมๆ

2.4 ความแปลกใหม่ สิ่งเร้าที่ไม่เป็นไปตามปกติทำให้เกิดความตั้งใจมากกว่า เช่นสินค้าที่ออกใหม่ได้รับความสนใจจากผู้บริโภคมากกว่าสินค้ารูปแบบเก่า

2.5 ความถี่หรือความบ่อย สิ่งเร้าที่ปรากฏให้เห็น ได้ยิน ได้สัมผัสอยู่เสมอๆ ทำให้บุคคลรับรู้สิ่งเร้านั้นได้ดีกว่าสิ่งเร้าที่ไม่ค่อยได้ปรากฏให้เห็น เช่นที่ได้รับการนำเสนอบ่อยครั้งทำให้ผู้รับสารสามารถรับรู้ได้มากกว่าชาวที่นำเสนอเพียงครั้งเดียว

2.6 การตัดกัน (contrast) สิ่งเร้าที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมตรงข้ามจะถูกรับรู้ได้เร็วและอาจบิดเบือนได้

2.7 สี (color) สีแต่ละสีเร้าให้บุคคลรับรู้แตกต่างกัน เช่นสีเหลือง สีแดง กระตุ้นให้เกิดการรับรู้ได้ดีกว่าสีขาว สีดำ หนังสือพิมพ์ที่เป็นภาพสีจะมีความน่าสนใจมากกว่าหนังสือพิมพ์ขาวดำ

2.8 สภาพทางกายภาพ เช่นความใกล้ ไกล ความลึก ความสูง บุคคลจะรับรู้สิ่งเร้าที่อยู่ใกล้ตัวว่ามีขนาดใหญ่กว่าหรือมีความสำคัญมากกว่าสิ่งเร้าที่อยู่ไกลออกไป ห้องที่มีขนาดเท่ากันถ้าเรายู่คนเดียวจะรับรู้ว่ามีห้องกว้าง แต่ถ้าหากห้องนั้นมีคนอยู่ 20 คน เราจะรับรู้ว่ามีห้องแคบ

2.9 อิทธิพลของสังคม (social factor) สภาพความเป็นอยู่ของสังคมและวัฒนธรรมเป็นเครื่องกำหนดการรับรู้ ทำให้คน แต่ละกลุ่มรับรู้สิ่งต่างๆแตกต่างกันไป เช่น เด็กในชนบทรับรู้เรื่องการเพาะปลูกได้ดี แต่เด็กในเมืองรับรู้เรื่องเทคโนโลยีได้ดี

จากที่กล่าวมาข้างต้นเห็นได้ว่าการรับรู้ของแต่ละบุคคลนั้นแตกต่างกันซึ่งขึ้นกับอิทธิพลต่างๆ ซึ่งการรับรู้มีความสำคัญต่อการเรียนรู้และมีความสำคัญต่อทัศนคติ อารมณ์ และแนวโน้มพฤติกรรม (กันยา, 2532; รัชนี, 2540; สิริอร, 2544; วิภาพร, 2545) นั่นคือ การรับรู้ทำให้เกิดการเรียนรู้ ถ้าไม่มีการรับรู้ การเรียนรู้ก็เกิดขึ้นไม่ได้ เพราะการเรียนรู้ก็มีผลต่อการรับรู้ครั้งใหม่ เนื่องจากความรู้จะช่วยแปลความหมายให้ทราบว่าอะไรคืออะไร เมื่อรับรู้แล้วย่อมเกิดความรู้สึก มีอารมณ์ ทัศนคติ และเกิดพฤติกรรม เช่น การนำเสนอข่าวเกี่ยวกับการเตรียมตัวเพื่อไปประกอบกิจกรรมในอุทยานแห่งชาติ เมื่อนักท่องเที่ยวได้รับข่าวสารดังกล่าว ทำให้นักท่องเที่ยวสามารถปฏิบัติตัวได้อย่างถูกต้อง

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทัศนคติ

ทัศนคติ หมายถึง สภาวะพร้อมทางจิตที่เกี่ยวข้องกับความคิด ความรู้สึกและแนวโน้มของพฤติกรรมบุคคลที่มีต่อบุคคล สิ่งของ สถานการณ์ต่างๆ ในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง ซึ่งเป็นการประเมินค่าทั้งทางบวกและทางลบ ซึ่งอาจเป็นไปได้โดยเปิดเผยหรือไม่เปิดเผย (โสภา, 2521; ศักดิ์ชัย, 2545; นกวรรณ, 2548) ทัศนคติดีลักษณะคือ เป็นสิ่งที่เรียนรู้ได้ มีลักษณะที่ค่อนข้างคงทนถาวร มี

ลักษณะของการประเมินค่าอยู่ในตัวคือบอกลักษณะดี-ไม่ดี ชอบ-ไม่ชอบ เป็นต้น ทักษคติทำให้บุคคลที่เป็นเจ้าของพร้อมที่จะตอบสนองต่อที่หมายของทัศนคติ และทัศนคติบอกถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับบุคคล บุคคลกับสิ่งของและบุคคลกับสถานการณ์ (สัทคีชัย, 2545) นอกจากนี้ คารณิ (2542) ยังได้แบ่งองค์ประกอบของทัศนคติออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. ทัศนคติเชิงบวก เป็นความรู้สึก อารมณ์ในทางที่ดีต่อสิ่งแวดล้อม บุคคลอื่น เรื่องราวใด เรื่องราวหนึ่ง เช่น นักท่องเที่ยวไม่ทิ้งขยะในเส้นทางศึกษาธรรมชาติเพราะเชื่อว่าขยะจะทำให้สัตว์ป่าที่กินเข้าไปตาย เป็นต้น

2. ทัศนคติเชิงลบ เป็นการแสดงออกหรือความรู้สึกต่อสิ่งแวดล้อม บุคคลอื่น เรื่องราวใด เรื่องราวหนึ่งในทางที่ไม่พอใจ ไม่ดี ไม่ยอมรับ ไม่เห็นด้วย เช่น ผู้สื่อข่าวไม่ชอบเจ้าหน้าที่ป่าไม้เนื่องจากมีความคิดว่าเป็นผู้รับเงินจากผู้ลักลอบตัดไม้ซึ่งทำให้พื้นที่ป่าลดลง เป็นต้น

3. การไม่แสดงออกทางทัศนคติหรือมีทัศนคติเฉยๆ คือ มีทัศนคติเป็นกลาง อาจเพราะว่าไม่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนั้นๆหรือในเรื่องนั้นๆบุคคลไม่มีแนวโน้มทัศนคติอยู่เดิมหรือไม่มีแนวโน้มทางความรู้ในเรื่องนั้นๆ เช่น บุคคลไม่รู้สึกละไรต่อการที่พื้นที่ป่าไม้ลดลง เนื่องจากบุคคลไม่ทราบว่พื้นที่ป่ามีความสำคัญอย่างไร เป็นต้น

การเกิดทัศนคติแต่ละประเภทนั้น จะก่อตัวขึ้นมาและเปลี่ยนแปลงได้เนื่องจากปัจจัยหลายประการ ปัจจัยใดมีความสำคัญมากกว่าจะก่อตัวเป็นทัศนคตินั้น ซึ่งปัจจัยที่ก่อให้เกิดทัศนคติ (วัฒนา, 2535 และธงชัย, 2539) มีดังนี้

1. การจูงใจทางร่างกาย (biological motivation) ทัศนคติจะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งกำลังดำเนินการตอบสนองความต้องการหรือแรงผลักดันทางด้านร่างกาย ตัวบุคคลจะสร้างทัศนคติที่ดีต่อบุคคลหรือสิ่งของนี้สามารถช่วยให้บุคคลมีโอกาสตอบสนองความต้องการของตนได้

2. ข่าวสารข้อมูล (information) ทัศนคติจะมีพื้นฐานมาจากชนิดและขนาดของข่าวสารที่ได้รับรวมทั้งลักษณะของแหล่งที่มาของข่าวสารด้วยกลไกของการเลือกเฟ้นในการมองเห็นเข้าใจปัญหาต่างๆ ข่าวสารข้อมูลบางส่วนที่เข้ามาสู่บุคคลนั้นจะทำให้บุคคลนั้นเก็บไปคิดและสร้างเป็นทัศนคติขึ้นมาได้

3. การเข้าเกี่ยวข้องกับกลุ่ม (group affiliation) ทักษะคติบางอย่างมาจากกลุ่มต่างๆที่บุคคลเกี่ยวข้องกับอยู่ทั้งโดยตรงและทางอ้อม เช่นครอบครัว เพื่อนร่วมงาน กลุ่มสังคมต่างๆ โดยกลุ่มเหล่านี้จะมีการถ่ายทอดข้อมูลให้แก่บุคคลในกลุ่ม ซึ่งสามารถสร้างทักษะคติขึ้นได้ โดยเฉพาะครอบครัวและเพื่อนร่วมงาน

4. ประสบการณ์ (experience) เมื่อบุคคลมีประสบการณ์ต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดในทางที่ดีหรือไม่ดี จะทำให้เกิดทัศนคติต่อสิ่งนั้นไปในทางที่ดีหรือไม่ดีและจะทำให้เกิดทัศนคติต่อสิ่งนั้นไปในทิศทางที่เขาเคยมีประสบการณ์มาก่อน

5. บุคลิกภาพ (personality) บุคลิกภาพที่มีความแตกต่างกันทำให้เกิดทัศนคติที่ต่างกัน โดยบุคคลที่มีลักษณะแสดงตัวมีความโน้มเอียงที่จะซึมซาบทัศนคติของสังคมได้น้อยกว่าบุคคลที่มีลักษณะเก็บตัว

6. การเรียนรู้ทางสังคม (socialization) เมื่อบุคคลได้เข้าร่วมในกลุ่มใหม่การเรียนรู้ทางสังคมจะทำหน้าที่ปรับปรุงทัศนคติของบุคคลให้เหมาะสมต่อไปในฐานะสมาชิกของสังคม โดยทั้งเด็กและผู้ใหญ่ต่างต้องเรียนรู้ว่าทัศนคติใดเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมของบุคคลนั้นๆ

เมื่อทัศนคติได้ก่อตัวขึ้นแล้วนั้น จะมีลักษณะอยู่ถาวรแต่ก็ยังสามารถเปลี่ยนแปลงทัศนคติได้ โดยในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของบุคคลนั้นสามารถเปลี่ยนได้ 2 ประเภท (อรวรรณ, 2546) คือ

1. การเปลี่ยนแปลงไปในทางเดียวกัน หมายถึงทัศนคติเดิมของบุคคลที่เป็นไปในทางบวกก็จะเพิ่มมากขึ้นไปในทางบวกด้วยและถ้าเป็นไปในทางลบก็จะเป็นไปในทางตรงกันข้าม

2. การเปลี่ยนแปลงไปในคนละทาง หมายถึง การเปลี่ยนทัศนคติเดิมของบุคคลที่เป็นไปในทางบวกก็จะลดลงในทางลบ และถ้าเป็นไปในทางลบก็จะเป็นไปในทางตรงกันข้าม

การที่ทัศนคติที่เกิดขึ้นในแต่ละบุคคลนั้นมีหน้าที่หรือกลไกต่างๆ แตกต่างกันดังที่ นิรนาม (2550) ได้แบ่งหน้าที่ของทัศนคติออกเป็น 4 หน้าที่ ดังนี้

1. เพื่อใช้สำหรับการปรับตัว (adjustment) นั่นคือบุคคลจะอาศัยทัศนคติเป็นเครื่องมือยึดถือสำหรับการปรับพฤติกรรมของตนให้ไปในทางที่จะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนสูงที่สุด และมีผลเสียน้อยที่สุด ดังนั้นทัศนคติจึงสามารถเป็นกลไกที่สะท้อนให้เห็นถึงเป้าหมายที่พึงประสงค์และไม่พึงประสงค์ของบุคคล
2. เพื่อป้องกันตัว (ego-defensive) โดยปกติบุคคลมักมีแนวโน้มไม่ยอมรับความจริงในสิ่งซึ่งเป็นที่ยึดแย้งกับความนึกคิดของตน (self-image) ดังนั้นทัศนคติจึงสามารถสะท้อนออกมาเป็นกลไกที่ป้องกันตัว โดยการแสดงออกเป็นความรู้สึก ซึ่งบุคคลใช้เพียงเพื่อระบายความรู้สึกเท่านั้น เช่น ถูกเหยียดหยามผู้อื่น ในขณะที่เดียวกันก็ยกตัวเองให้สูงกว่าด้วยการมีทัศนคติว่าตนเหนือกว่าผู้อื่น
3. เพื่อแสดงความหมายของค่านิยม (value expressive) ทัศนคตินั้นเป็นส่วนหนึ่งของค่านิยมต่างๆ และทัศนคตินี้เองที่จะใช้สำหรับสะท้อนให้เห็นถึงค่านิยมต่างๆ ในลักษณะที่เฉพาะเจาะจงยิ่งขึ้น ดังนั้นทัศนคติจึงสามารถใช้สำหรับอธิบายเกี่ยวกับค่านิยมต่างๆ ได้
4. เพื่อจัดระเบียบความรู้ (knowledge) ทัศนคติจะเป็นมาตรฐานที่ตัวบุคคลสามารถใช้ประเมินและทำความเข้าใจกับสภาพแวดล้อมที่อยู่รอบตัวบุคคล ทำให้บุคคลสามารถรู้และเข้าใจถึงระบบและระเบียบของสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบตัวได้

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรม

พฤติกรรม คือ การกระทำซึ่งแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิด ความต้องการของจิตใจที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้นทั้งภายในและภายนอกโดยอาจเป็นการกระทำที่มีจุดมุ่งหมายผ่านการใคร่ครวญมาก่อน หรือเป็นไปอย่างไม่รู้ตัว และพฤติกรรมมีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้และตอบสนองกับสิ่งแวดล้อม พฤติกรรมยังสามารถแบ่งออกได้ 2 ลักษณะ (นภวรรณ, 2548; O'Donohue and Kitchener, 1999) คือ

1. พฤติกรรมภายใน หมายถึงการกระทำที่บุคคลอื่นไม่สามารถมองเห็นได้ เช่น ความคิด ความรู้สึก ทัศนคติ ค่านิยม

2. พฤติกรรมภายนอก หมายถึงการกระทำหรือการแสดงออกที่บุคคลอื่นสามารถสังเกตเห็นได้

นอกจากการแบ่งพฤติกรรมออกเป็น 2 ประเภทดังกล่าวแล้วนั้น ชูดา (2525) และ ถวิล (2545) ยังได้แบ่งพฤติกรรมออกเป็น 2 ชนิด ตามที่มาของพฤติกรรม ดังนี้

1. พฤติกรรมที่มีมาแต่กำเนิด (inborn behavior) หมายถึง พฤติกรรมที่มีติดตัวมาตั้งแต่เกิด เป็นพฤติกรรมที่อินทรีย์สามารถตอบสนองต่อสิ่งเร้าได้โดยไม่ต้องมีการเรียนรู้มาก่อน

2. พฤติกรรมการเรียนรู้ (learned behavior) หมายถึง พฤติกรรมที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากการได้รับการฝึกฝน อบรม หรือจากประสบการณ์ นั่นคือ พฤติกรรมที่อินทรีย์สามารถตอบสนองต่อสิ่งเร้าได้โดยที่อินทรีย์มีการเรียนรู้มาก่อน

พฤติกรรมมีองค์ประกอบ 3 ส่วน (ประภาเพ็ญ, 2526) คือ

1. พฤติกรรมด้านความรู้ (cognitive domain) พฤติกรรมด้านนี้เกี่ยวข้องกับการรู้ ความจำ ข้อเท็จจริงต่างๆ รวมทั้งการพัฒนาความสามารถและทักษะทางสติปัญญา ประกอบด้วย ความรู้ ความเข้าใจ การประยุกต์หรือการนำความรู้ไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์และการประเมินผล

2. พฤติกรรมด้านทัศนคติ ค่านิยม ความรู้สึก ความชอบ (affective domain) พฤติกรรมด้านนี้หมายถึง ความสนใจ ความรู้สึก ท่าที ความชอบไม่ชอบ การให้คุณค่า การรับ การเปลี่ยนหรือปรับปรุงค่านิยมที่ยึดถือ เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของบุคคล การเกิดพฤติกรรมด้านทัศนคติ มี 5 ขั้นตอน คือ การรับ การตอบสนอง การให้ค่า การจัดกลุ่มค่าและการแสดงคุณลักษณะตามค่านิยมที่ยึดถือ

3. พฤติกรรมด้านการปฏิบัติ (psychomotor domain) เป็นการใช้ความสามารถที่แสดงออกทางร่างกายซึ่งรวมทั้งการปฏิบัติหรือพฤติกรรมที่แสดงออกและสังเกตได้ในสถานการณ์หนึ่งหรืออาจเป็นพฤติกรรมที่ล่าช้า พฤติกรรมที่แสดงออกนี้เป็นพฤติกรรมขั้นสุดท้ายที่เป็นเป้าหมายของการศึกษา ซึ่งต้องอาศัยพฤติกรรมระดับต่างๆที่กล่าวมาแล้วเป็นส่วนประกอบ

ในการแสดงพฤติกรรมออกมาครั้งหนึ่งของบุคคล ในรูปแบบใดนั้น ย่อมมีสิ่งที่กำหนด พฤติกรรมของมนุษย์ ซึ่งตรงกัน (2519) ได้อธิบายไว้ว่าสิ่งที่กำหนดพฤติกรรมของมนุษย์หรือสิ่งส่ง อิทธิพลต่อพฤติกรรมนั้น แยกออกได้ 2 ประเภท คือ ลักษณะนิสัยส่วนตัวของแต่ละบุคคล และ กระบวนการทางสังคม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. ลักษณะนิสัยส่วนตัวของแต่ละบุคคล

ลักษณะนิสัยส่วนตัวของแต่ละบุคคล ประกอบด้วย ดังนี้

1.1 ความเชื่อ (belief) หมายถึง การที่บุคคลหนึ่งคิดถึงอะไรก็ได้ในแง่ข้อเท็จจริง คือ บุคคลคิดว่าข้อเท็จจริงมันเป็นเช่นนั้น เช่น คนโบราณเชื่อว่าโลกแบน และต่อมาได้มีการพิสูจน์และ พบว่า โลกกลม ซึ่งความเชื่อนั้นอาจไม่ถูกต้องตามความเป็นจริงก็ได้ ความเชื่ออาจจะได้โดยการเห็น ได้สัมผัส ได้ยิน หรือได้รับการบอกเล่า อ่านจากข้อเขียน สื่อสิ่งพิมพ์

1.2 ค่านิยม (value) คือ แนวความคิดที่มีอิทธิพลให้บุคคลเลือกกระทำการอันใด อันหนึ่งจากวิธีการที่มีอยู่หลายวิธีหรือเลือกเป้าหมายอันใดอันหนึ่งจากหลายอันที่มีอยู่ ค่านิยมจึง เป็นแนวทางปฏิบัติอย่างกว้างๆ ให้แก่บุคคล เช่น ค่านิยมในเรื่องของความซื่อสัตย์ ถ้าเป็นนักเรียนก็ จะไม่ลอกข้อสอบ ถ้าเป็นพ่อค้าก็จะขายแต่ของที่ดีให้กับลูกค้า

1.3 ทักษะ (attitude) คือ ความรู้สึกส่วนตัวที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยต่อเรื่องใดเรื่อง หนึ่งหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ซึ่งมีทิศทางทั้งทางบวกและทางลบ

1.4 บุคลิกภาพ (personality) เป็นส่วนหนึ่งของนิสัยและเป็นเครื่องมือในการกำหนด พฤติกรรม การที่บุคลิกภาพจะเป็นเช่นไรนั้นมักเกิดจากการเรียนรู้ของบุคคล ซึ่ง บุคลิกภาพสามารถ แบ่งออกได้ 3 แบบ คือ

1.4.1 บุคลิกภาพแบบเผด็จการ (authoritarian personality) หมายถึงแนวโน้มของ บุคคลที่จะอ่อนน้อมหรือรับฟังโดยไม่ได้แย้งต่อบุคคลที่มีอำนาจมากกว่า อายุมากกว่า ความรู้ มากกว่า คือไม่เห็นด้วยกับบุคคลเหล่านั้นก็มักจะเฉย ถ้าไม่พอใจจะพยายามข่มความรู้สึกไว้ แต่

ในขณะเดียวกันก็จะไม่ต้องการให้ผู้ที่มิอำนาจน้อยกว่า อายุต่ำกว่า ความรู้หรืออาวุโสต่ำกว่า มาแสดงความขัดแย้งหรือบ่นเคือง

1.4.2 บุคลิกภาพของบุคคลที่มีแนวโน้มว่าจะทำอะไรด้วยตัวเอง บุคคลประเภทนี้มักมีพฤติกรรมที่จะต้องทำอะไรด้วยตนเอง เช่น เด็กชาวตะวันตกมักทำอะไรด้วยตัวเอง ทานข้าวเอง ทำงานส่งตัวเองเรียน ในขณะที่เด็กไทยพ่อแม่มักป้อนข้าวให้ เป็นต้น

1.4.3 บุคลิกภาพของบุคคลที่มีแนวโน้มที่จะหลีกเลี่ยงพฤติกรรมที่นำความอับอายมาให้ บุคคลประเภทนี้จะรู้สึกไม่สบายใจอย่างยิ่งที่รู้ว่ามิบุคคลอื่นมาหัวเราะเยาะ เช่น นักเรียนไม่กล้ายกมือถามคำถามอาจารย์เนื่องจากกลัวเพื่อนๆหัวเราะเยาะ ความอายหรือความกลัวผู้อื่นหัวเราะเยาะจะมีอิทธิพลมากต่อบุคคลประเภทนี้

2. กระบวนการทางสังคม

โดยกระบวนการทางสังคม ประกอบด้วย

2.1 สิ่งกระตุ้นพฤติกรรม (stimulus objects) และความเข้มของสิ่งกระตุ้นพฤติกรรม (strength of stimulus object) พฤติกรรมจะเกิดขึ้นไม่ได้ถ้าไม่มีสิ่งกระตุ้นพฤติกรรม ซึ่งสิ่งกระตุ้นพฤติกรรมจะเป็นอะไรก็ได้ เช่น อาหาร เสียง หนังสือ เป็นต้น เช่น นักท่องเที่ยวเห็นป้ายเตือนห้ามเล่นน้ำบริเวณน้ำลึก นักท่องเที่ยวจะเล่นน้ำบริเวณอื่นที่มีความปลอดภัยมากกว่า ซึ่งป้ายเตือนคือสิ่งกระตุ้นพฤติกรรม ซึ่งสิ่งกระตุ้นพฤติกรรมนี้มีความเข้มข้นด้วย เช่น ผู้ชายเดินผ่านผู้หญิงคนหนึ่ง ชายผู้นั้นอาจชำเลืองมอง แต่เมื่อผ่านผู้หญิงคนที่สองอาจจะหันหลังกลับไปมองเนื่องจากผู้หญิงคนนี้มี ความงามและแต่งตัวสวยมากกว่าผู้หญิงคนแรก ผู้หญิงทั้งสองคนต่างเป็นตัวกระตุ้นพฤติกรรมเหมือนกัน แต่พลังที่กระตุ้นพฤติกรรมของผู้หญิงคนที่สองมีมากกว่าจึงทำให้ชายหนุ่มมีพฤติกรรมมากขึ้นเมื่อพบผู้หญิงคนที่สอง แต่ในขณะเดียวกันสิ่งกระตุ้นพฤติกรรมอย่างหนึ่งอาจมีพลังในการกระตุ้นพฤติกรรมไม่เท่ากันสำหรับคน 2 สอง เช่น หากนาย ก จ่ายให้นาย ข ไปทำร้าย นาย ค ด้วยจำนวนเงิน 5,000 บาท นาย ข อาจเห็นว่าเป็นเงินที่น้อยไปจึงปฏิเสธ แต่เมื่อนาย ก ไปจ้างนาย ง ไปทำร้ายนาย ค ด้วยจำนวนเงินเท่ากันคือ 5,000 บาท นาย ง รับทำงานนี้ทันที

2.2 สถานการณ์ (situation) หมายถึง สิ่งแวดล้อมที่เป็นบุคคลและไม่ใช่มนุษย์ ซึ่งอยู่ในสถานะที่บุคคลกำลังจะมีพฤติกรรม เช่น การต่อแถวเพื่อซื้อบัตรเข้าชมภาพยนตร์

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ศิริลักษณ์ (2540) ศึกษาประสิทธิผลของการใช้สื่อประชาสัมพันธ์ในโครงการอะเมซิ่งไทยแลนด์ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย โดยกลุ่มตัวอย่างคือประชาชนในกรุงเทพมหานคร พบว่าการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ส่วนใหญ่ได้แก่สื่อมวลชนและสื่อเฉพาะกิจมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมการท่องเที่ยว

วิธินี (2542) ศึกษาการเปิดรับข่าวสารประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเกี่ยวกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวในสถานะวิกฤตเศรษฐกิจของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่าการเปิดรับข่าวสารการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวจากสื่อมวลชนและสื่อบุคคลมีความสัมพันธ์กับทัศนคติการท่องเที่ยวในสถานะวิกฤตเศรษฐกิจ การเปิดรับข่าวสารการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวจากสื่อมวลชน สื่อเฉพาะกิจและสื่ออินเทอร์เน็ต มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวในสถานะวิกฤตเศรษฐกิจ

ณัฐชามณูช (2545) ศึกษา การเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทักษะและแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบโฮมสเตย์ของนักท่องเที่ยวชาวไทย พบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบโฮมสเตย์จากสื่อมวลชนในระดับปานกลาง โดยมีความรู้ในเรื่องการพัฒนาแนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบโฮมสเตย์ในประเทศไทยมากที่สุด มีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบโฮมสเตย์ดีมากในเรื่องของการจัดการการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ มีแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบโฮมสเตย์อยู่ในระดับค่อนข้างสูง การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบโฮมสเตย์มีความสัมพันธ์ในเชิงลบกับความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบโฮมสเตย์ การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบโฮมสเตย์มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับทัศนคติ แนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบโฮมสเตย์ ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบโฮมสเตย์มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับแนวโน้มพฤติกรรม และทัศนคติต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบโฮมสเตย์มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบโฮมสเตย์ของนักท่องเที่ยวชาวไทย

บุญกร (2546) ศึกษาปัจจัยสื่อสารที่มีอิทธิพลต่อการท่องเที่ยวชายทะเลและหมู่เกาะของคนกรุงเทพมหานคร พบว่า นักท่องเที่ยวมีพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารการท่องเที่ยวชายทะเลและหมู่เกาะจากสื่อเฉพาะกิจ คือ โปสเตอร์ แผ่นพับ ป้ายโฆษณา นิทรรศการและอินเทอร์เน็ตมากที่สุด รองลงมาคือสื่อบุคคลและสื่อโทรทัศน์ ตามลำดับ และพบว่าพฤติกรรมการรับสื่อเกี่ยวกับการท่องเที่ยวชายทะเลและหมู่เกาะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวชายทะเลและหมู่เกาะคือ เมื่อมีการรับสารจากสื่อเกี่ยวกับการท่องเที่ยวชายทะเลและหมู่เกาะ ก็จะมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวชายทะเลและหมู่เกาะเพิ่มมากขึ้น และจากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และบริษัทท่องเที่ยวพบว่าสื่อที่มีอิทธิพลสูงสุดคือสื่อโทรทัศน์ รองลงมาคือสื่อบุคคลและสื่ออันดับสุดท้ายคือสื่อสิ่งพิมพ์

ภาวิณี (2547) ศึกษากลยุทธ์และผลการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวของจังหวัดนครนายก พบว่า กลุ่มตัวอย่างเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชน สื่อบุคคลและสื่อเฉพาะกิจมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยว การเปิดรับข่าวสารจากสื่อ (นิตยสาร หนังสือพิมพ์ วิทยุ แผ่นพับ สติกเกอร์และครอปครัว) มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการท่องเที่ยว และการรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการท่องเที่ยว

สุปาณี (2549) ศึกษาอิทธิพลของสื่อมวลชนต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่ไปเยือนอุทยานแห่งชาติ พบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เลือกใช้อินเทอร์เน็ตเป็นแหล่งหาข้อมูลข่าวสารด้านการท่องเที่ยวแต่ได้รับข้อมูลข่าวสารด้านการท่องเที่ยวจากโทรทัศน์น้อยที่สุด นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่พิจารณาแหล่งท่องเที่ยวหลายๆแหล่งก่อนตัดสินใจเลือกแหล่งที่จะเป็นจุดหมายปลายทาง มีการเตรียมอุปกรณ์ที่ใช้ในการเดินทางและโดยเฉลี่ยนักท่องเที่ยวมีพฤติกรรมด้านบวกในระดับต่ำ

สมมติฐานการวิจัย

1. การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์มีอิทธิพลต่อทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ และพฤติกรรมการปฏิบัติตัวของผู้มาเยือนพื้นที่อนุรักษ์
2. ทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ของผู้สื่อข่าวแตกต่างกับทัศนคติของนักท่องเที่ยว

อุปกรณ์และวิธีการ

อุปกรณ์

1. อุปกรณ์เครื่องเขียน
2. หนังสือพิมพ์ที่นำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์จำนวน 4 ชื่อฉบับ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ หนังสือพิมพ์ข่าวสดและหนังสือพิมพ์มติชน
3. แบบสอบถามผู้สื่อข่าวที่สร้างจากแนวคิด ทฤษฎีและวัตถุประสงค์ในการศึกษา
4. แบบสอบถามนักท่องเที่ยวที่สร้างจากแนวคิด ทฤษฎีและวัตถุประสงค์ในการศึกษา
5. คอมพิวเตอร์และ โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ เครื่องพิมพ์และอุปกรณ์สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล

วิธีการ

การเก็บรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิ

ตรวจเอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารมวลชนโดยสื่อสิ่งพิมพ์ ประเภทหนังสือพิมพ์ แนวความคิดเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ ได้แก่ อุทยานแห่งชาติ วนอุทยาน เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า และเขตห้ามล่าสัตว์ป่า แนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้ทัศนคติ และพฤติกรรม เพื่อกำหนดกรอบแนวคิดในการศึกษาวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ

1. การวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis)

ทำการวิเคราะห์ข่าวและบทความที่นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม – 31 ธันวาคม พ.ศ. 2549 รวมระยะเวลา 1 ปี แล้วทำการสรุปภาพรวมและแนวโน้มการนำเสนอข่าวของสื่อหนังสือพิมพ์ โดยกำหนดสื่อสิ่งพิมพ์ที่ต้องการวิเคราะห์แบบเจาะจง โดยในการศึกษารุ่นนี้ สื่อสิ่งพิมพ์ประเภทหนังสือพิมพ์ที่จะนำมาวิเคราะห์ คือ หนังสือพิมพ์รายวัน จำนวน 4 ชื่อฉบับ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ หนังสือพิมพ์มติชน และหนังสือพิมพ์ข่าวสด

2. การคัดเลือกพื้นที่ตัวแทนในการศึกษา

ทำการคัดเลือกพื้นที่ตัวแทนจากอุทยานแห่งชาติและเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า โดยนำข้อมูลสถิตินักท่องเที่ยวย้อนหลัง 10 ปี คือ ตั้งแต่ปีงบประมาณ 2540 – 2549 ของอุทยานแห่งชาติที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวสูงสุด 10 อันดับแรก ทั้งนี้เพื่อให้ได้ตัวอย่างของนักท่องเที่ยวที่หลากหลาย ดังตารางที่ 2 และเลือกอุทยานแห่งชาติมา 1 แห่ง โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) โดยการจับสลาก ซึ่งพื้นที่ตัวแทนที่ได้ คือ อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ และนำข้อมูลสถิตินักท่องเที่ยวในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าย้อนหลัง 4 ปี คือ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2546 – 2549 ของเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าที่มีการเก็บค่าธรรมเนียม และมีจำนวนนักท่องเที่ยวสูงสุด 8 อันดับแรก ดังตารางที่ 3 และเลือกเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่ามา 1 แห่ง โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) โดยการจับสลาก ซึ่งพื้นที่ตัวแทนที่ได้ คือ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าห้วยขาแข้ง

3. การกำหนดประชากรและขนาดตัวอย่าง

ประชากรที่ทำการศึกษารุ่นนี้คือผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์และผู้มาเยือนพื้นที่อนุรักษ์โดยหน่วยในการวิเคราะห์เป็นปัจเจกบุคคล (individual) และทำการกำหนดขนาดตัวอย่างดังนี้

1) ทำการกำหนดขนาดตัวอย่างแบบโควตาสำหรับผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์รายวันฉบับภาษาไทยส่วนกลางจากสมาคมหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ และมูลนิธิ

หนังสือพิมพ์ (2550) จำนวน 10 ชื่อฉบับ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ หนังสือพิมพ์ข่าวสด หนังสือพิมพ์มติชน หนังสือพิมพ์คมชัดลึก หนังสือพิมพ์สยามรัฐ หนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวัน หนังสือพิมพ์บ้านเมือง หนังสือพิมพ์แนวหน้าและหนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ หนังสือพิมพ์ละ 10 ตัวอย่าง รวมจำนวนตัวอย่างที่ต้องเก็บแบบสอบถามทั้งสิ้น 100 ตัวอย่าง ทำการและทำการส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์แก่ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์

2) ทำการกำหนดขนาดตัวอย่างสำหรับผู้มาเยือนพื้นที่อนุรักษ์แบบโควตา พื้นที่ละ 100 ตัวอย่าง รวมจำนวนตัวอย่างที่ต้องเก็บแบบสอบถามทั้งสิ้น 200 ตัวอย่าง

4. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

1) ออกแบบแบบสอบถามผู้สื่อข่าวจากการตรวจสอบเอกสารต่างๆที่เกี่ยวข้อง

2) ออกแบบแบบสอบถามผู้มาเยือนจากการตรวจสอบเอกสารและข่าวสารที่นำเสนอ ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม – 31 ธันวาคม 2549 จากหนังสือพิมพ์รายวัน จำนวน 4 ชื่อฉบับ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ หนังสือพิมพ์มติชน และหนังสือพิมพ์ข่าวสด

5. การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ผู้ศึกษาตรวจสอบความเที่ยงตรง (validity) และทดสอบความเชื่อถือได้ (reliability) ของแบบสอบถาม ดังนี้

1) การตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ผู้ศึกษานำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น ให้คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ พิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ เพื่อขอคำแนะนำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบแล้วไปปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสม

2) การทดสอบความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบสอบถาม ผู้ศึกษาได้ทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถามก่อนที่จะมีการเก็บข้อมูลจริง โดยผู้ศึกษาแจกแบบสอบถามแก่นักท่องเที่ยวที่ไปเยือนพื้นที่อนุรักษ์ตัวอย่าง จำนวน 30 ชุด โดยให้ทดลองตอบคำถาม เพื่อตรวจสอบว่าคำถามในแต่ละข้อ แต่ละตอนของแบบสอบถามสื่อความหมายได้ตรงตามที่ต้องการ และคำถามที่ใช้เหมาะสมหรือไม่ มีความยากง่ายต่อความเข้าใจเพียงใด แล้วนำคำตอบที่ได้มาหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) โดยวิธีการของ Cronbach ซึ่งผลการวิเคราะห์ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของแบบสอบถามในส่วนของ การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ของผู้มาเยือน เท่ากับ 0.8289 และค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของแบบสอบถามของทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ เท่ากับ 0.777 รายละเอียดปรากฏตารางภาคผนวกที่ 1 และตารางภาคผนวกที่ 2

6. การเก็บข้อมูลในภาคสนาม

ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลจากผู้มาเยือนพื้นที่อนุรักษ์แต่ละแหล่ง ในช่วงเดือนกันยายน ถึงเดือนธันวาคม พ.ศ. 2550 ในวันหยุดสุดสัปดาห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การให้ค่าคะแนนตัวแปร

1) การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ : ใช้ค่าคะแนนจริงตามระดับของการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ จำนวน 26 ข้อ ซึ่งกำหนดค่าคะแนนไว้ดังนี้

จริงอย่างยิ่ง	5	คะแนน
จริง	4	คะแนน
ไม่แน่ใจ	3	คะแนน
ไม่จริง	2	คะแนน
ไม่จริงอย่างยิ่ง	1	คะแนน

สำหรับการจัดระดับการรับรู้ของผู้มาเยือนนั้น ผู้วิจัยได้เลือกใช้ค่ากลางหรือค่ามัธยฐานของคะแนนการรับรู้ โดยพิจารณาว่า ถ้าได้คะแนนต่ำกว่าค่ากลางลงมาแสดงว่ามีการรับรู้ในระดับน้อย และถ้าได้คะแนนสูงกว่าค่ากลางขึ้นไปแสดงว่ามีการรับรู้ในระดับมาก

2) พฤติกรรมการปฏิบัติตัวของผู้มาเยือนพื้นที่อนุรักษ์ : จัดกระทำกับข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยแปลงให้เป็นข้อมูลเชิงปริมาณในรูปของตัวแปรหุ่น ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 20 ข้อ และกำหนดค่าคะแนนดังนี้

ทำ	1	คะแนน
ไม่ทำ	0	คะแนน

สำหรับพฤติกรรมทางบวก และค่าในทางกลับกันสำหรับพฤติกรรมทางลบ

สำหรับการจัดระดับพฤติกรรมของผู้มาเยือนนั้น ผู้วิจัยได้เลือกใช้ค่ากลางหรือค่ามัธยฐานของคะแนนพฤติกรรมที่ผู้มาเยือนปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติ โดยพิจารณาว่า ถ้าได้คะแนนต่ำกว่าค่ากลางลงมาแสดงว่ามีพฤติกรรมก่อนไปในทางลบ และถ้าได้คะแนนสูงกว่าค่ากลางขึ้นไปแสดงว่ามีพฤติกรรมก่อนไปในทางบวก

3) ทักษะการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ : จำนวน 17 ข้อ วัดโดยใช้ Likert Scale แบ่งค่าการตอบสนองออกเป็น 5 ระดับ และใช้คะแนนจริงตามระดับ คือ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	คะแนน
เห็นด้วย	4	คะแนน
ไม่แน่ใจ	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	คะแนน

สำหรับข้อความเชิงบวก และค่าในทางกลับกันสำหรับข้อความเชิงลบ

สำหรับการจัดระดับทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ของผู้มาเยือนนั้น ผู้วิจัยได้เลือกใช้ค่ากลางหรือค่ามัธยฐานของคะแนนทัศนคติที่ผู้มาเยือนเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย โดยพิจารณาว่า ถ้าได้คะแนนต่ำกว่าค่ากลางลงมาแสดงว่ามีทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ก่อนไปในทางลบ และถ้าได้คะแนนสูงกว่าค่ากลางขึ้นไปแสดงว่ามีทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ก่อนไปในทางบวก

2. การใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล แยกออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

1) การวิเคราะห์เชิงพรรณนา (descriptive statistic) โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ อัตราส่วนร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน อธิบายลักษณะของกลุ่มตัวอย่างตามตัวแปรที่ศึกษา

2) การวิเคราะห์การถดถอยพหุ (multiple regression analysis) เป็นวิธีการทางสถิติที่ใช้ในการตรวจสอบหาลักษณะความสัมพันธ์ของตัวแปรตั้งแต่ 2 ชุดขึ้นไป เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรว่ามีความสัมพันธ์กันมากน้อยเพียงใด ถ้า X และ Y มีความสัมพันธ์กันมาก แสดงว่าถ้า X มีค่าเปลี่ยนแปลงจะมีผลกระทบต่อค่าของ Y เป็นอย่างมาก โดยนำมาทดสอบสมมติฐานที่ 1 ซึ่งสามารถอธิบายได้ดังนี้

2.1) การทดสอบนัยสำคัญของสมการถดถอย โดยใช้ค่าสถิติ ดังนี้

$$F = \frac{\text{MS. ของ Regression}}{\text{MS. ของ Residual}}$$

โดยที่ MS. ของ Regression = ความแปรปรวนที่เป็นผลมาจากตัวแปรอิสระ
 MS. ของ Residual = ความแปรปรวนที่เกิดขึ้นจากตัวแปรอื่นๆ
 นอกเหนือไปจากตัวแปรอิสระ

2.2) Sig. (significant) คือระดับนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งกำหนดไว้ที่ค่า p น้อยกว่า .05 โดยถ้าหากค่า Sig. ที่ได้มีค่าน้อยกว่า .05 แสดงว่าเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2.3) ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวกำหนด หรือค่าสัมประสิทธิ์ในการพยากรณ์ (coefficient of determination) แทนค่าด้วย R^2 หาได้จากสูตร

$$R^2 = \frac{SSR}{SST}$$

โดยที่ SSR = ผลรวมกำลังสองของการกระจายที่อธิบายได้

SST = ผลรวมกำลังสองของการกระจายที่อธิบายทั้งหมด

SSE = ผลรวมกำลังสองของการกระจายที่อธิบายไม่ได้

$$SSR - SSE = SST$$

ในทางปฏิบัติใช้ R^2 แสดงอิทธิพลของตัวแปรอิสระ (X) ที่มีต่อตัวแปรตาม (Y) โดยคูณด้วย 100 เพื่อคำนวณออกมาในรูปร้อยละและไม่มีหน่วยเพราะเป็นอัตราส่วนระหว่างค่าการกระจาย 2 ค่า คือ R^2 บอกให้ทราบว่า การกระจายของข้อมูลทั้งหมดนั้นจะสามารถอธิบายจากค่า X ได้ร้อยละเท่าใด หรือ X มีอิทธิพลต่อ Y ร้อยละเท่าใด

2.4) สัมประสิทธิ์การถดถอยที่ปรับเป็นค่ามาตรฐาน (Beta) โดยมีค่าเฉลี่ยเป็น 0 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 1 เท่ากันทุกข้อมูล แทนค่าด้วย Beta แต่ละปัจจัยซึ่งบอกให้ทราบว่า ปัจจัยนั้น (X) มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม (Y) มากน้อยเพียงใด

3) การทดสอบที (t-test) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยที่สนใจของ ประชากร 2 กลุ่ม

ผลและวิจารณ์

การศึกษาการวิเคราะห์การนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ของสื่อประเภทหนังสือพิมพ์ ผู้ศึกษาได้วิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ซึ่งผลการศึกษาจำแนกเป็น 7 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ลักษณะและแนวโน้มการนำเสนอข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่อนุรักษ์ของสื่อประเภทหนังสือพิมพ์

ตอนที่ 2 ทักษะของผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับการจัดการพื้นที่อนุรักษ์

ตอนที่ 3 การรับรู้ข่าวสาร ทักษะต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ และพฤติกรรมกรรมการปฏิบัติตัวในพื้นที่ของผู้มาเยือนพื้นที่อนุรักษ์

ตอนที่ 4 ผลการทดสอบสมมติฐาน

ตอนที่ 1 ลักษณะและแนวโน้มการนำเสนอข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่อนุรักษ์ของสื่อประเภทหนังสือพิมพ์

จากการรวบรวมข่าวและบทความที่นำเสนอเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม – 31 ธันวาคม พ.ศ. 2549 จากหนังสือพิมพ์รายวันจำนวน 4 ชื่อฉบับ ได้แก่ หนังสือพิมพ์มติชน หนังสือพิมพ์ข่าวสด หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ และหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ พบว่ามีการนำเสนอข่าวและบทความที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่อนุรักษ์จำนวนทั้งสิ้น 471 เรื่อง โดยแบ่งเป็นการนำเสนอในรูปแบบของข่าวจำนวน 353 เรื่อง และในรูปแบบของบทความจำนวน 118 บทความ ในการนำเสนอข่าวสารทั้งหมดนี้ เป็นการนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับอุทยานแห่งชาติ 337 เรื่อง เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า 107 เรื่อง วนอุทยาน 14 เรื่อง และเขตห้ามล่าสัตว์ป่า 12 เรื่อง โดยหนังสือพิมพ์มติชนมีการนำเสนอข่าวและบทความเกี่ยวกับอุทยานแห่งชาติ 114 เรื่อง เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า 50 เรื่อง วนอุทยานและเขตห้ามล่าสัตว์ป่าจำนวนเท่ากันคือ 3 เรื่อง หนังสือพิมพ์เดลินิวส์มีการนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับอุทยานแห่งชาติ 102 เรื่อง เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า 21 เรื่อง วนอุทยาน 5 เรื่อง และเขตห้ามล่าสัตว์ป่า

4 เรื่อง หนังสือพิมพ์ข่าวสดมีการนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับอุทยานแห่งชาติ 92 เรื่อง เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า 26 เรื่อง วนอุทยานและเขตห้ามล่าสัตว์ป่าจำนวนเท่ากันคือ 5 เรื่อง และหนังสือพิมพ์ไทยรัฐมีการนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับอุทยานแห่งชาติ 29 เรื่อง เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า 11 เรื่อง วนอุทยาน 1 เรื่อง และไม่พบการนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับเขตห้ามล่าสัตว์ป่า จากการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถสรุปได้ดังนี้

1. ประเด็นในการนำเสนอ

จากการรวบรวมการนำเสนอข่าวทั้งหมดพบว่า การนำเสนอข่าวมีปริมาณของประเด็นข่าวทางลบ 199 เรื่อง ประเด็นข่าวทางบวก 119 เรื่อง และข่าวที่เป็นการให้ข้อมูลหรือประชาสัมพันธ์ให้ผู้อ่านได้ทราบ 35 เรื่อง

ประเด็นกลุ่มข่าวทางลบที่สื่อนำเสนอ นั้น สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มปัญหาด้านการบริหารจัดการ และปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติ โดยปัญหาด้านการบริหารจัดการ 3 ลำดับแรกได้แก่ ความไม่มีความชัดเจนในการบริหารจัดการพื้นที่ รวมถึงความขัดแย้งระหว่างหน่วยงานต่างๆ ซึ่งมีจำนวนข่าว 101 เรื่อง เช่น ข่าวจากหนังสือพิมพ์ข่าวสด ฉบับวันที่ 2 พฤษภาคม พ.ศ. 2549 สรุปได้ใจความว่า “กรมทางหลวงไปป่าเป็นระยะทาง 4 กิโลเมตร เพื่อสร้างถนนจากจังหวัดปราจีนบุรีไปจังหวัดนครราชสีมา ซึ่งพื้นที่ดังกล่าวเป็นพื้นที่เตรียมปรับสภาพให้เป็นจุดเชื่อมต่อระหว่างอุทยานแห่งชาติเขาค้อกับอุทยานแห่งชาติทับลาน ซึ่งเป็นพื้นที่มรดกโลกทางธรรมชาติ” รองลงมาคือข่าวเกี่ยวกับการทุจริต มี 4 เรื่อง เช่น ข่าวจากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับวันที่ 10 พฤศจิกายน พ.ศ. 2549 สรุปได้ใจความว่า “กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช ระวังการพิมพ์บัตรเข้าชมอุทยานแห่งชาติ เนื่องจากมีการพิมพ์หมายเลขบัตรซ้ำ ซึ่งเป็นการส่อทุจริต” และสุดท้ายคืออุทยานแห่งชาติประกาศพื้นที่ทับที่ทำกินของชาวบ้าน มีจำนวน 3 เรื่อง เช่น ข่าวจากหนังสือพิมพ์ข่าวสด ฉบับวันที่ 20 พฤษภาคม พ.ศ. 2549 สรุปได้ใจความว่า “อุทยานแห่งชาติลำน้ำกระบุรี ประกาศทับที่ทำกินของชาวบ้าน ซึ่งมีเอกสารสิทธิเป็น นส.3ก. จึงทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างอุทยานฯกับชาวบ้าน” ดังตารางที่ 4 ส่วนปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติ 3 อันดับแรกได้แก่ การบุกรุกพื้นที่ มีจำนวน 29 เรื่อง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการเข้าไปจับจองพื้นที่ของผู้มีอิทธิพลหรือนายทุนเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว เช่น ข่าวจากหนังสือพิมพ์มติชน ฉบับวันที่ 29 กันยายน พ.ศ. 2549 สรุปได้ใจความว่า “มีผู้มีอิทธิพลบุกรุกแผ้วถางตัดต้นไม้ใหญ่แปลงละไม่น้อยกว่า 100 ไร่ในเขตอุทยานแห่งชาติเฉลิมพระเกียรติไทยประจัน” รองลงมาคือ

ข่าวการตัดไม้ มีจำนวน 22 เรื่อง ซึ่งการตัดไม้เพื่อธุรกิจของนายทุน และการตัดไม้เพื่อประโยชน์ใช้สอยของชาวบ้าน เช่น ข่าวจากหนังสือพิมพ์มติชน ฉบับวันที่ 10 กันยายน พ.ศ. 2549 สรุปได้ใจความว่า “ตำรวจสามารถตรวจยึดไม้สักและไม้แปรรูป ซึ่งมีขบวนการลักลอบตัดไม้สักในเขตอุทยานแห่งชาติแม่ยม” และการล่าสัตว์ มีจำนวน 19 เรื่อง ซึ่งมีทั้งการล่าสัตว์เพื่อรับประทานและเพื่อการค้า เช่น ข่าวจากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับวันที่ 9 มิถุนายน พ.ศ. 2549 สรุปได้ใจความว่า “ชาวบ้านที่อยู่ใกล้กับอุทยานแห่งชาติภูผาม่านดักจับค้างคาวเพื่อรับประทานและส่งขาย ส่งผลให้จำนวนค้างคาวในอุทยานแห่งชาติลดลง” ดังตารางที่ 4

ประเด็นข่าวทางบวกที่สื่อนำเสนอแบ่งออกได้เป็น 3 ประเด็น คือ เรื่องการจัดการจำนวน 101 เรื่อง รองลงมาคือการพบพืชหรือสัตว์ชนิดพันธุ์ใหม่ และการเพิ่มจำนวนขึ้นของสัตว์ป่าจำนวน 17 และ 1 เรื่อง ตามลำดับ ดังตารางที่ 4 ในประเด็นเรื่องการจัดการเป็นการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับความร่วมมือระหว่างหน่วยงานต่างๆ การจัดกิจกรรมสร้างจิตสำนึก ให้ความรู้ความเข้าใจแก่เยาวชนและบุคคลทั่วไป รวมถึงการปฏิบัติงานด้านการป้องกันและรักษาทรัพยากรธรรมชาติ เช่น ข่าวจากหนังสือพิมพ์มติชน ฉบับวันที่ 23 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549 สรุปได้ใจความว่า “เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าห้วยขาแข้งจัดทำฝายต้นน้ำแบบผสมผสานเพื่อช่วยลดและชะลอความรุนแรงของไฟป่าที่อาจเกิดขึ้น” ข่าวจากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับวันที่ 14 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549 สรุปได้ใจความว่า “องค์การบริหารส่วนจังหวัดสตูลร่วมมือกับอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะเภตรา จัดโครงการฝึกอบรมเข้าค่ายเยาวชน เพื่อฝึกอบรมให้เยาวชนมีจิตสำนึกอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ” ส่วนข่าวที่นำเสนอเกี่ยวกับการพบพืชหรือสัตว์ชนิดพันธุ์ใหม่ เช่น ข่าวจากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับวันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ. 2549 สรุปได้ใจความว่า “จากการสำรวจความหลากหลายของสัตว์สะเทินน้ำสะเทินบกและสัตว์เลื้อยคลานในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูเขียวได้พบจิ้งเหลนห้วยหางหนาม ซึ่งได้รับการจำแนกว่าเป็นชนิดใหม่ของโลก” หนังสือพิมพ์มติชน ฉบับวันที่ 11 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549 สรุปได้ใจความว่า “จากการสำรวจพืชวงศ์กระดังงา พบกระดังงาซึ่งเป็นการพบครั้งแรกในโลกในอุทยานแห่งชาติทองผาภูมิ โดยให้ชื่อว่า นมแดงทองผาภูมิ” และข่าวที่นำเสนอเกี่ยวกับการเพิ่มขึ้นของสัตว์ป่าได้แก่ หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับวันที่ 26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2549 สรุปได้ใจความว่า “มีช้างตกลูกในอุทยานแห่งชาติกุยบุรี ซึ่งเป็นช้างตัวที่ 5 ในรอบ 2 เดือน”

การให้ข้อมูลหรือการประชาสัมพันธ์ให้ผู้อ่านได้ทราบ มีการนำเสนอทั้งหมด 35 เรื่อง ดังตารางที่ 5 ข่าวการให้ข้อมูลหรือประชาสัมพันธ์ เป็นการให้ข้อมูลต่างๆแก่ผู้อ่านให้ได้ทราบถึงเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นหรือกำลังจะเกิดขึ้น เช่น ข่าวจากหนังสือพิมพ์ข่าวสด ฉบับวันที่ 18

กันยายน พ.ศ. 2549 สรุปได้ใจความว่า “ในปี 2550 อุทยานแห่งชาติภูกระดึงจะเปิดให้นักท่องเที่ยวได้ขึ้นไปท่องเที่ยวและพักแรมบนยอดภูกระดึงตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2549” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ฉบับวันที่ 19 มิถุนายน พ.ศ. 2549 สรุปได้ใจความว่า กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืชปรับขึ้นอัตราค่าเข้าชมอุทยานแห่งชาติโดยเริ่มเก็บค่าบริการใหม่ตั้งแต่วันที่ 15 กันยายน 2549”

ตารางที่ 4 จำนวนประเด็นในการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ ในปี พ.ศ.2549

ประเด็นในการนำเสนอ	หนังสือพิมพ์				รวม
	มติชน	ข่าวสด	เดลินิวส์	ไทยรัฐ	
ประเด็นทางด้านลบ					
1. การบริหารจัดการ					
- ความขัดแย้ง	51	26	8	16	101
- การทุจริต	1	1	1	1	4
- ประกาศทับที่ดินทำกินของราษฎร	0	3	0	0	3
2. ผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติ					
- การบุกรุกพื้นที่	17	5	4	3	29
- การตัดไม้	12	3	2	5	22
- การล่าสัตว์	10	6	3	0	19
- ผลกระทบจากการใช้ประโยชน์ เช่น การท่องเที่ยว เป็นต้น	3	4	2	1	11
- ภัยธรรมชาติ	1	1	4	0	6
- การลักลอบขุดหิน	3	1	0	0	4
- การลดจำนวนลงของสัตว์ป่า	1	0	0	0	1
รวม	99	50	24	26	199
ประเด็นทางบวก					
1. การบริหารจัดการ					
	41	26	30	4	101
2. พบพืชหรือสัตว์ชนิดพันธุ์ใหม่					
	6	4	5	2	17
3. การเพิ่มขึ้นของสัตว์ป่า					
	0	0	1	0	1
รวม	47	30	36	6	119
การให้ข้อมูล การประชาสัมพันธ์	10	7	12	6	35
รวมทั้งหมด	156	87	72	38	353

2. ลักษณะของเนื้อหา

เนื้อหาที่น่าสนใจมีทั้งข่าวและบทความ โดยข่าวที่น่าสนใจนั้นเป็นการให้ข้อเท็จจริงแก่ผู้อ่านทั้งข้อมูลทางบวกและทางลบ โดยไม่มีการสอดแทรกความคิดเห็นข้อเสนอแนะหรือความคิดเห็นส่วนตัวของผู้เขียน โดยผู้อ่านจะได้รับทราบเพียงสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันเท่านั้น และหากเป็นข่าวที่เกิดผลกระทบในวงกว้างหรือส่งผลกระทบต่อระดับชาติ จะมีการนำเสนอความคืบหน้าของข่าวอย่างต่อเนื่อง เช่น กรณี กรมทางหลวง ใถป่าในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่เพื่อทำถนน ซึ่งพื้นที่ดังกล่าวเป็นพื้นที่มรดกโลกทางธรรมชาติ ซึ่งจะแตกต่างจากบทความที่เป็นการนำเสนอข้อมูลต่างๆรวมทั้งมีการสอดแทรกความคิดเห็นหรือคำถามทิ้งท้ายให้ผู้อ่านได้ติดตาม และจากการศึกษาพบว่ามียุทธศาสตร์ทั้งหมด 118 บทความ โดยแบ่งเป็นบทความท่องเที่ยว 64 บทความ บทความแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารจัดการพื้นที่ 38 บทความ และบทความกระตุ้นจิตสำนึก 16 บทความ ดังตารางที่ 5 บทความแต่ละประเภทจะมีลักษณะการบรรยายที่แตกต่างกันออกไป โดยบทความท่องเที่ยวมักใช้การบรรยายเนื้อหาเกี่ยวกับสภาพโดยทั่วไปของพื้นที่ ลักษณะพืชพรรณ สัตว์ป่า และกิจกรรมนันทนาการที่ปรากฏในพื้นที่ รวมถึงเส้นทางการเดินทางสู่พื้นที่ เพื่อให้ผู้อ่านได้รับข้อมูลในการประกอบการตัดสินใจในการไปเยือนพื้นที่ต่างๆ แต่บทความท่องเที่ยวไม่มีการนำเสนอเนื้อหาในการปฏิบัติตัวขณะประกอบกิจกรรมหรือข้อควรปฏิบัติต่างๆที่จะไม่ส่งผลกระทบต่อทรัพยากร ซึ่งผู้อ่านไม่ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับการเตรียมตัวและการปฏิบัติตัวอย่างเหมาะสม อาจส่งผลให้ไม่มีการเตรียมตัวที่ดีพอและอาจปฏิบัติตัวไม่ถูกต้องขณะประกอบกิจกรรมต่างๆ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ สุปภาณี (2549) พบว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เลือกใช้สื่อมวลชนเป็นแหล่งหาข้อมูลข่าวสารด้านการท่องเที่ยว พิจารณาแหล่งท่องเที่ยวหลายๆ แหล่งก่อนตัดสินใจเลือกแหล่งที่จะเป็นจุดหมายปลายทาง มีการเตรียมอุปกรณ์ที่ใช้ในการเดินทาง และนักท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยมีพฤติกรรมด้านบวกในระดับต่ำ บทความประเภทนี้ได้แก่บทความที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารจัดการพื้นที่ บทความประเภทนี้ใช้การนำเสนอโดยเล่าเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น หรือข้อมูลต่างๆเกี่ยวกับประเด็นนั้นจากทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และอาจมีการนำเสนอความคิดเห็นในทุกๆด้านหรือเลือกแสดงความคิดเห็นทางใดทางหนึ่งเกี่ยวกับประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้น ทั้งนี้โดยให้ผู้อ่านได้พิจารณาเอง บทความประเภทนี้มักแสดงความคิดเห็นหลังจากมีการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับปัญหาด้านการจัดการแล้ว เช่น กรณีกรมทางหลวง ใถป่าในพื้นที่มรดกโลกทางธรรมชาติเพื่อทำถนน หรือกรณีการปรับเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าอุ้มผางเป็นอุทยานแห่งชาติ เป็นต้น และบทความประเภทสุดท้ายคือบทความที่กระตุ้นจิตสำนึกแก่ผู้อ่าน บทความประเภทนี้ใช้การนำเสนอข้อเท็จจริงหรือเหตุการณ์ต่างๆ โดยมากเป็นการนำเสนอปัญหาที่เกิดขึ้น

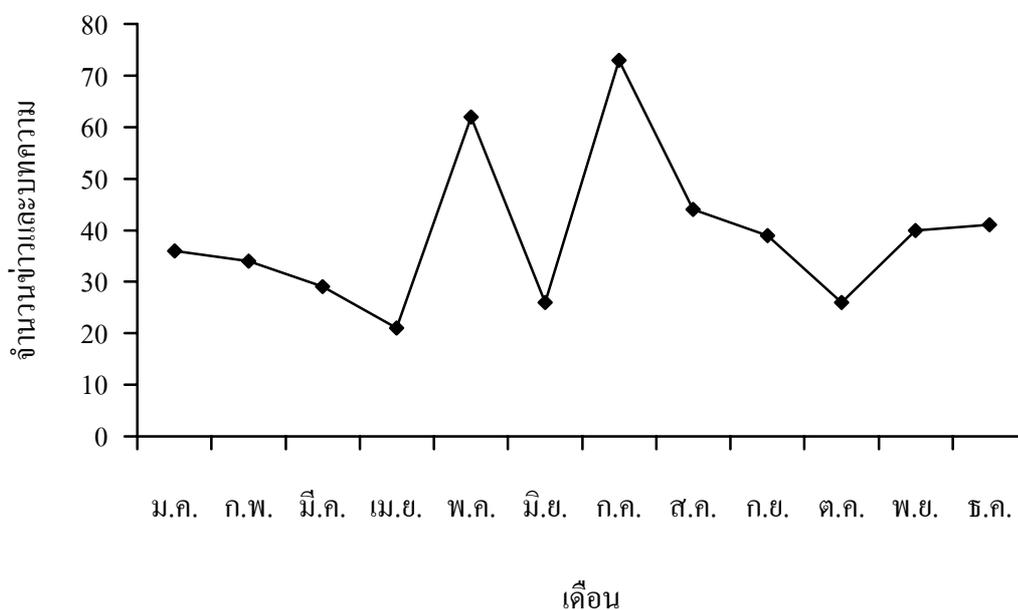
มาแล้วหรือกำลังเกิดขึ้น ความเสียหายที่เกิดจากภัยธรรมชาติ การเสียดสของเจ้าพนักงานในการปฏิบัติหน้าที่ และมักมีการเขียนถึงท่ายให้ผู้อ่านได้เห็นถึงความสำคัญของการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ

ตารางที่ 5 ประเภทของบทความที่นำเสนอเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ในปี พ.ศ.2549

ประเภทบทความ	หนังสือพิมพ์				รวม
	มติชน	ข่าวสด	เดลินิวส์	ไทยรัฐ	
การท่องเที่ยว	2	26	35	1	64
การบริหารจัดการ	9	11	18	0	38
การกระตุ้นจิตสำนึก	3	4	6	3	16
รวม	14	41	59	4	118

3. แนวโน้มในการนำเสนอข่าวและบทความเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์

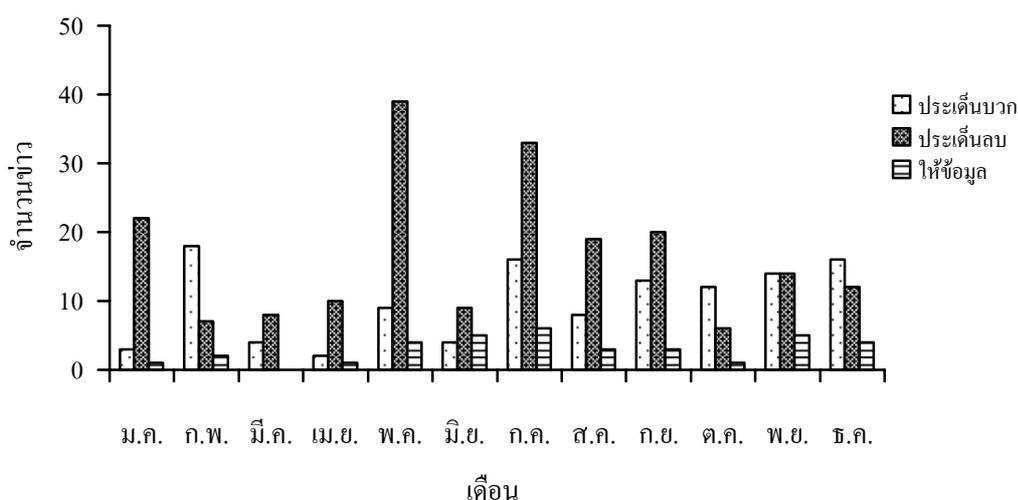
การนำเสนอข่าวและบทความในรอบปีที่ผ่านมาที่มีความไม่แน่นอน นั่นคือ ในช่วงเดือนมกราคม – เมษายน การนำเสนอข่าวและบทความมีจำนวนลดลงอย่างต่อเนื่อง โดยในเดือนเมษายน การนำเสนอข่าวและบทความมีจำนวนน้อยที่สุดคือ 21 เรื่อง และในเดือนพฤษภาคมมีการนำเสนอข่าวและบทความเพิ่มขึ้นเป็น 62 เรื่อง และในเดือนกรกฎาคมมีการนำเสนอข่าวและบทความมากที่สุดคือ 73 เรื่อง และหลังจากนั้นการนำเสนอข่าวและบทความมีจำนวนลดลงตั้งแต่เดือนสิงหาคม-เดือนตุลาคม และมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นในเดือนพฤศจิกายนและธันวาคม ดังภาพที่ 3 ซึ่งแนวโน้มในการนำเสนอข่าวและบทความในอนาคตยังคงมีการนำเสนออย่างต่อเนื่องแต่ไม่มีความแน่นอน นั่นคือหากเกิดปัญหาหรือประเด็นต่างๆในเรื่องของความไม่ชัดเจนในการบริหารจัดการหรือความขัดแย้งระหว่างหน่วยงาน จะส่งผลให้จำนวนข่าวและบทความที่นำเสนอในเดือนนั้นๆมีมากกว่าช่วงเดือนอื่นๆ นั่นเอง

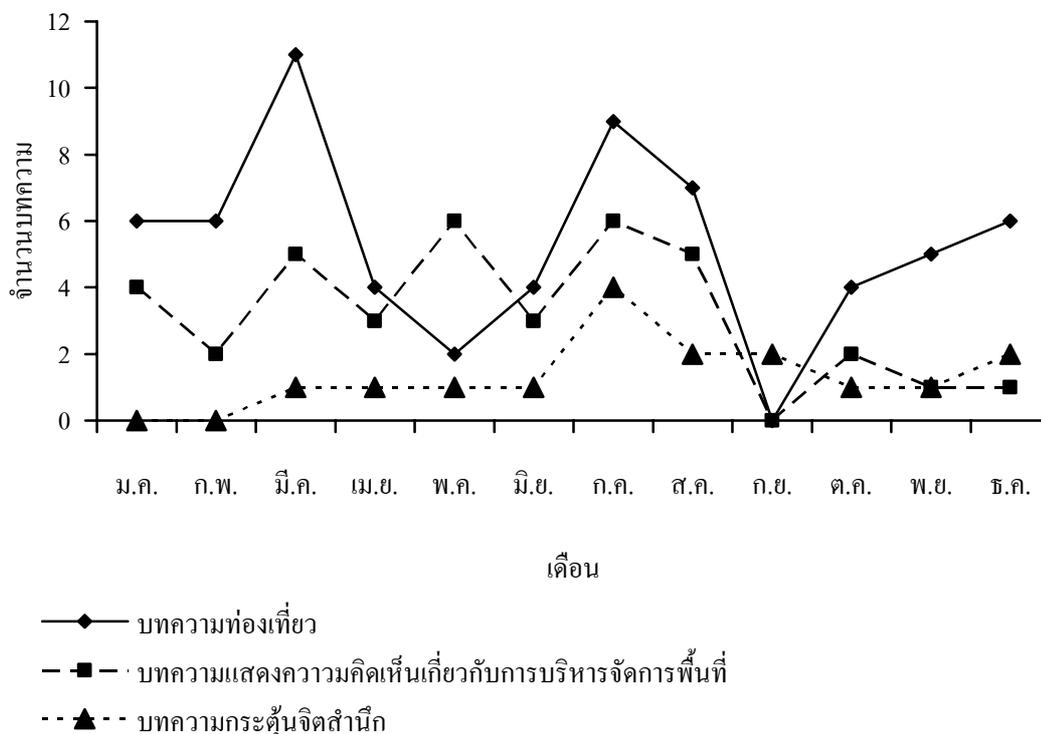
ภาพที่ 3 จำนวนข่าวและบทความที่นำเสนอในแต่ละเดือน ในปี พ.ศ. 2549

ในแต่ละเดือนมีการนำเสนอประเด็นทางลบมากกว่าประเด็นทางบวกและการให้ข้อมูลหรือประชาสัมพันธ์ เช่นในเดือน พฤษภาคมพบว่ามีการนำเสนอประเด็นทางลบมากถึง 39 เรื่อง แต่มีการนำเสนอประเด็นทางบวกเพียง 9 เรื่อง และการให้ข้อมูลเพียง 4 เรื่อง เช่นเดียวกันกับเดือนกรกฎาคมที่มีการนำเสนอประเด็นทางลบจำนวน 33 เรื่อง มีการนำเสนอประเด็นทางบวกเพียง 16 เรื่อง และการให้ข้อมูลเพียง 6 เรื่อง มีเพียงบางเดือนเท่านั้นที่มีการนำเสนอประเด็นทางบวกมากกว่า เช่นเดือน กุมภาพันธ์ มีการนำเสนอประเด็นทางบวกจำนวน 18 เรื่อง ประเด็นทางลบจำนวน 7 เรื่อง และให้ข้อมูล 2 เรื่อง ดังภาพที่ 4 ดังนั้นในการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ในอนาคตยังคงเป็นการนำเสนอถึงประเด็นทางลบ เช่น สถานการณ์ที่เกิดขึ้น ประเด็นปัญหาต่างๆ ผลกระทบที่เกิดกับทรัพยากรธรรมชาติ เป็นต้น ทั้งนี้เนื่องจาก การบริหารจัดการต่างๆ มักส่งผลต่อทรัพยากรธรรมชาติ หากมีการจัดการที่ไม่ดี ย่อมเกิดความเสียหาย และการสูญเสียที่เกิดขึ้นกับธรรมชาตินั้นมักไม่สามารถเรียกคืนกลับมาได้ เมื่อธรรมชาติถูกทำลายต้องใช้เวลาานกว่าที่จะกลับมาอยู่ในสภาพที่ดีดังเดิม ดังนั้นการนำเสนอหรือติดตามการบริหารจัดการนั้นจึงเป็นทางหนึ่งที่จะช่วยสะท้อนถึงความสำเร็จหรือล้มเหลวของหน่วยงาน รองลงมาคือประเด็นทางบวก เช่น ความร่วมมือระหว่างหน่วยงานต่างๆ การจัดกิจกรรมเพื่อสร้างเสริมจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์ธรรมชาติ เป็นต้น เนื่องจากปัญหาสิ่งแวดล้อมต่างๆและการลดลงของทรัพยากรธรรมชาติเป็นสิ่งที่ทุกฝ่าย

ตระหนักและให้ความสำคัญ ดังนั้นจึงเกิดนโยบายและกิจกรรมต่างๆ ที่ช่วยกระตุ้นการอนุรักษ์
 นั่นเอง และสุดท้ายคือข่าวการให้ข้อมูลหรือการประชาสัมพันธ์ต่างๆ ในส่วนของบทความพบว่า
 ในแต่ละเดือนนั้นมีการนำเสนอบทความท่องเที่ยวมากกว่าบทความแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการ
 บริหารจัดการพื้นที่และบทความกระตุ้นจิตสำนึก เช่น ในเดือนมีนาคมมีการนำเสนอบทความ
 ท่องเที่ยว จำนวน 11 บทความ และรองลงมาคือเดือนกรกฎาคมและสิงหาคม จำนวน 9 และ 7
 บทความ ตามลำดับ โดยบทความกระตุ้นจิตสำนึกมีการนำเสนอจำนวนน้อยที่สุด เมื่อเทียบในแต่
 ละเดือน ยกเว้นเดือนกันยายนที่บทความกระตุ้นจิตสำนึกมีจำนวนมากกว่าบทความอีก 2 ประเภท
 คือ มีการนำเสนอจำนวน 2 บทความ แต่ไม่มีการนำเสนอบทความท่องเที่ยวและบทความแสดง
 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารจัดการพื้นที่ นอกจากนี้ยังพบว่าบทความทั้งสามประเภทมีการ
 นำเสนออย่างต่อเนื่องยกเว้นในเดือนกันยายนที่ไม่มีการนำเสนอบทความท่องเที่ยวและบทความ
 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารจัดการพื้นที่ โดยจำนวนบทความในแต่ละเดือนนั้นมีความไม่
 คงที่ ยกเว้นบทความกระตุ้นจิตสำนึกที่มีจำนวนบทความเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ดังภาพที่ 5 แนวโน้มในการ
 นำเสนอบทความนั้นน่าจะยังคงเป็นการนำเสนอท่องเที่ยวมากที่สุดทั้งนี้อาจเนื่องจากการ
 ท่องเที่ยวทางธรรมชาติกำลังได้รับความนิยมมากขึ้น รวมถึงการส่งเสริมการท่องเที่ยว การนำเสนอบ
 ทความท่องเที่ยวจึงอาจเป็นอีกช่องทางหนึ่งที่จะทำให้ผู้อ่านได้รับทราบว่ามีแหล่งท่องเที่ยวที่
 ใดบ้างที่น่าสนใจ ส่วนบทความแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารจัดการพื้นที่และบทความ
 กระตุ้นจิตสำนึกนั้น มีแนวโน้มการนำเสนอในจำนวนที่ใกล้เคียงกันและมีการนำเสนอที่มากขึ้น แต่
 ไม่น่าจะเกินบทความท่องเที่ยว

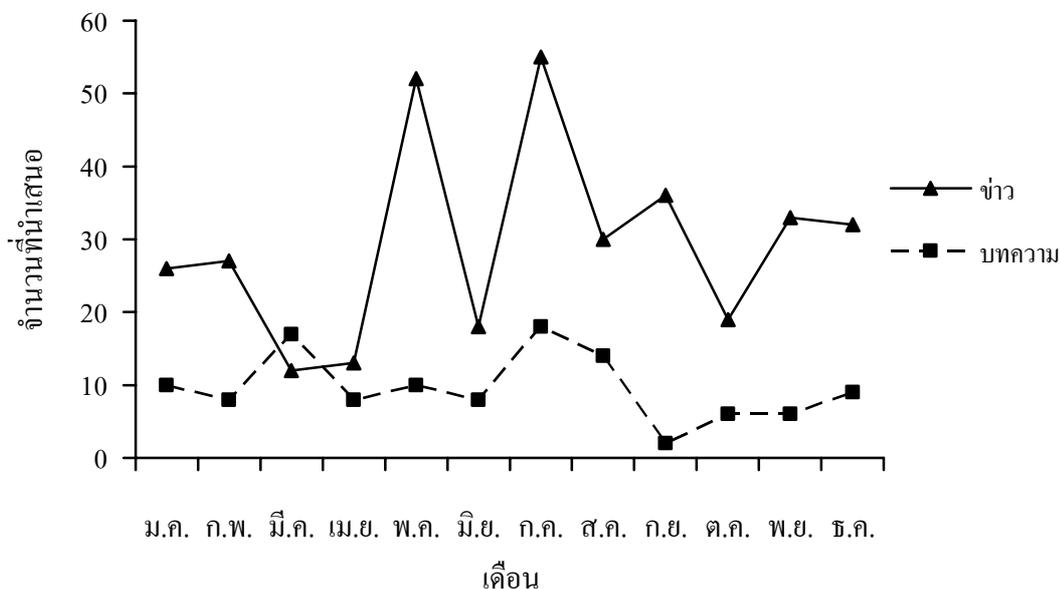

ภาพที่ 4 จำนวนประเด็นข่าวที่นำเสนอในแต่ละเดือน

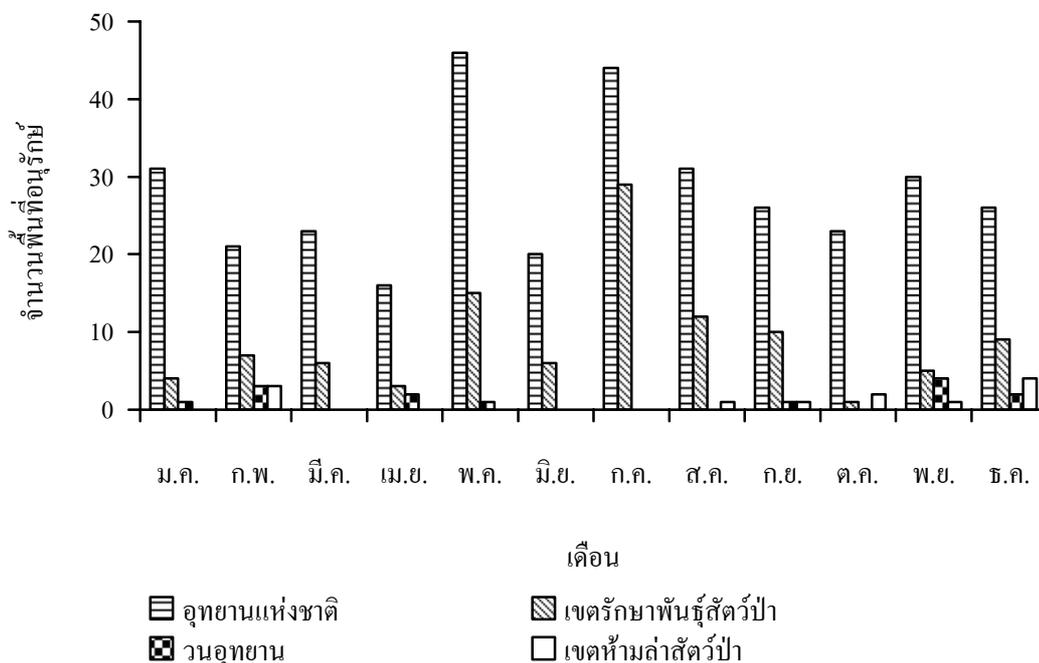
ภาพที่ 5 จำนวนประเภทบทความที่นำเสนอในแต่ละเดือน

การนำเสนอข่าวและบทความเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ในรอบปีที่ผ่านมาพบว่ามี การนำเสนอในรูปแบบของข่าวมากกว่าบทความ ยกเว้นในเดือนมีนาคมเดือนเดียวเท่านั้นที่มีการ นำเสนอบทความมากกว่าข่าว โดยในเดือนกรกฎาคมมีการนำเสนอข่าวมากที่สุด จำนวน 55 เรื่อง รองลงมาคือเดือนพฤษภาคม จำนวน 52 เรื่อง และน้อยที่สุดคือเดือนมีนาคมจำนวน 12 เรื่อง ในขณะที่บทความนั้นมีการนำเสนอในเดือนกรกฎาคมมากที่สุดจำนวน 18 บทความ รองลงมาคือ เดือนมีนาคมจำนวน 17 บทความ และน้อยที่สุดคือเดือนกันยายนจำนวน 2 บทความ ดังภาพที่ 6 แนวโน้มในการนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ในอนาคตน่าจะยังคงเป็นการนำเสนอ ในรูปแบบของข่าวมากกว่าบทความ และหากข่าวนั้นมีความน่าสนใจ อาจมีบทความเสนอความคิดเห็นต่อประเด็นดังกล่าวด้วย เช่น ในเดือนกรกฎาคม กรณี บริษัทเอกชนขอกลับเข้าไปทำเหมืองแร่พลวงในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าทุ่งใหญ่นเรศวร เป็นต้น ซึ่งข่าวดังกล่าวมีการนำเสนอและติดตามความคืบหน้ารวมถึงมีการเขียนบทความถึงประเด็นดังกล่าวด้วย

ภาพที่ 6 จำนวนข้าวและบทความที่นำเสนอในแต่ละเดือน

ในแต่ละเดือนนั้นพบการนำเสนอข้าวและบทความเกี่ยวกับอุทยานแห่งชาติมากที่สุด รองลงมาคือเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า ส่วนวนอุทยานและเขตห้ามล่าสัตว์ป่ามีการนำเสนออย่างไม่สม่ำเสมอทุกเดือน โดยในเดือนพฤษภาคมมีการนำเสนอข้าวและบทความเกี่ยวกับอุทยานแห่งชาติมากที่สุดจำนวน 46 เรื่อง รองลงมาคือเดือน กรกฎาคม จำนวน 44 เรื่อง และน้อยที่สุดคือเดือน เมษายนจำนวน 16 เรื่อง การนำเสนอข้าวและบทความเกี่ยวกับเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่ามากที่สุดคือเดือนกรกฎาคม จำนวน 29 เรื่อง และน้อยที่สุดคือเดือนตุลาคมจำนวน 1 เรื่อง การนำเสนอข้าวและบทความเกี่ยวกับวนอุทยานมากที่สุดคือเดือนพฤศจิกายนจำนวน 4 เรื่อง และไม่มีการนำเสนอในเดือนมีนาคม มิถุนายน กรกฎาคม สิงหาคมและตุลาคม ส่วนการนำเสนอข้าวและบทความเกี่ยวกับเขตห้ามล่าสัตว์ป่ามากที่สุดคือเดือนธันวาคม และไม่มีการนำเสนอในเดือนมกราคม มีนาคม เมษายน พฤษภาคม มิถุนายน และกรกฎาคม ดังภาพที่ 7 แนวโน้มในการนำเสนอในอนาคตน่าจะยังคงเป็นการนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับอุทยานแห่งชาติมากที่สุด รองลงมาคือเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า ส่วนวนอุทยานและเขตห้ามล่าสัตว์ป่า นั้นมีการนำเสนอที่ไม่แตกต่างกันมากนัก

ภาพที่ 7 จำนวนพื้นที่อนุรักษ์ประเภทต่างๆที่นำเสนอในแต่ละเดือน

ตอนที่ 2 ทักษะของผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับการจัดการพื้นที่อนุรักษ์

จากการส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ถึงผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์จำนวน 100 ชุด ได้รับการตอบกลับมาจำนวน 53 ชุด โดยคิดเป็นร้อยละ 53 ของแบบสอบถามทั้งหมดพบว่าผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 52.8 มีอายุเฉลี่ย 35.05 ปี โดยมีอายุระหว่าง 31-40 ปีมากที่สุด ร้อยละ 54.7 รองลงมาคือ อายุระหว่าง 21-30 ปี และ 41-50 ปี ร้อยละ 28.3 และร้อยละ 11.3 ตามลำดับ ส่วนใหญ่มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 92.5 โดยมีรายได้ต่อเดือนเฉลี่ย 19274.47 บาท รายได้อยู่ระหว่าง 10,001 – 20,000 บาท มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 57.4 รองลงมาคือ อยู่ระหว่าง 20,001 – 30,000 บาท และ น้อยกว่า 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 21.3 และร้อยละ 12.8 ตามลำดับ ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพนักหนังสือพิมพ์เฉลี่ย 10.81 ปี โดยส่วนใหญ่ทำงานอยู่ระหว่าง 11-15 ปี คิดเป็นร้อยละ 32.1 รองลงมาคือ น้อยกว่า 5 ปี และ ระหว่าง 16-20 ปี คิดเป็นร้อยละ 30.2 และร้อยละ 17.0 ตามลำดับ ส่วนใหญ่ทำงานที่หนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวันมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 24.5 รองลงมาคือ หนังสือพิมพ์มติชนและหนังสือพิมพ์บ้านเมือง คิดเป็นร้อยละ 18.9 เท่ากัน และส่วนใหญ่ทำงานแผนกข่าวเศรษฐกิจมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 30.0 รองลงมาคือ

แผนกอื่นๆ (ข่าวบันเทิง ข่าวกีฬา ข่าวท่องเที่ยว ข่าวเกษตร ข่าวภูมิภาค บทความ) คิดเป็นร้อยละ 11.3 และข่าวการเมืองและข่าวสังคม คิดเป็นร้อยละ 8.0 เท่ากัน ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ลักษณะพื้นฐานทางสังคมประชากรของผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์

(n = 53)		
ลักษณะพื้นฐานทางสังคมประชากร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
<u>เพศ</u>		
ชาย	28	52.8
หญิง	25	47.2
<u>อายุ</u>		
21 – 30 ปี	15	28.3
31 – 40 ปี	29	54.7
41 – 50 ปี	6	11.3
มากกว่า 50 ปี	3	5.7
$\bar{X} = 35.057$ SD = 7.684		
<u>รายได้</u>		
น้อยกว่า 10,000 บาท	6	12.8
10,001 – 20,000 บาท	27	57.4
20,001 – 30,000 บาท	10	21.3
30,001 – 40,000 บาท	4	8.5
$\bar{X} = 19,274.470$ SD = 8295.978		
<u>ระดับการศึกษา</u>		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	1	1.9
ปริญญาตรี	49	92.5
สูงกว่าปริญญาตรี	3	5.7

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ลักษณะพื้นฐานทางสังคมประชากร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
<u>ระยะเวลาในการทำงานเป็นนักหนังสือพิมพ์</u>		
น้อยกว่า 5 ปี	16	30.2
6 – 10 ปี	7	13.2
11- 15 ปี	17	32.1
16 – 20 ปี	9	17.0
มากกว่า 20 ปี	4	7.5
$\bar{X} = 10.82$ $SD = 6.97$		
<u>ที่ทำงานปัจจุบัน</u>		
หนังสือพิมพ์เดลินิวส์	9	17.0
หนังสือพิมพ์ข่าวสด	2	3.8
หนังสือพิมพ์มติชน	10	18.9
หนังสือพิมพ์คมชัดลึก	9	17.0
หนังสือพิมพ์บ้านเมือง	10	18.9
หนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวัน	13	24.5
<u>แผนกงาน (n = 50)</u>		
ข่าวเศรษฐกิจ	15	30.0
ข่าวการเมือง	4	7.5
ข่าวสิ่งแวดล้อม	3	5.7
ข่าวการศึกษา	2	3.8
ข่าวอาชญากรรม	2	3.8
ข่าวสังคม	4	7.5
รายงานพิเศษ	3	5.7
ข่าวต่างประเทศ	2	3.8
สกี๊ป	3	5.7
ข่าวหน้าหนึ่ง	2	3.8
ศูนย์ข้อมูล	2	3.8
เทคโนโลยี	2	3.8
อื่นๆ (ข่าวบันเทิง ข่าวกีฬา ข่าวท่องเที่ยว ข่าวเกษตร ข่าวภูมิภาค บทความ)	6	11.3

ผลการศึกษาทัศนคติของผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์พบว่า ส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นที่ว่า การจัดการพื้นที่อนุรักษ์ควรเน้นการคงอยู่ของทรัพยากรมากกว่ารายได้จากการท่องเที่ยวมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 60.4 รองลงมาคือ ควรมีการศึกษาและประเมินผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการใช้ประโยชน์ด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่อนุรักษ์ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาและการจัดการนักท่องเที่ยว และพื้นที่อนุรักษ์แต่ละประเภทมีความแตกต่างกัน ดังนั้นจึงควรจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งพื้นที่อนุรักษ์แต่ละประเภท คิดเป็นร้อยละ 56.6 และ 50.9 ตามลำดับ เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่านักจัดการพื้นที่อนุรักษ์ควรให้ความสำคัญกับการให้ข้อมูลข่าวสารผ่านสื่อต่างๆ นอกเหนือจากการสื่อความหมายในพื้นที่ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 49.1 รองลงมาคือ ผู้ที่จะเข้าไปประกอบกิจกรรมต่างๆ ในพื้นที่อนุรักษ์ควรมีทักษะในการป้องกันผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับพื้นที่และสัตว์ป่าและพื้นที่อนุรักษ์แต่ละประเภทมีความแตกต่างกัน ดังนั้นจึงควรจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งพื้นที่อนุรักษ์แต่ละประเภท คิดเป็นร้อยละ 47.2 เท่ากัน ทั้งเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การประกาศพื้นที่อนุรักษ์เพิ่มเติมไม่ได้ช่วยให้ทรัพยากรธรรมชาติถูกทำลายน้อยลงและบริเวณศูนย์บริการนักท่องเที่ยวควรมีการจัดสวนและนำไม้ดอกไม้ประดับ เช่น เฟื่องฟ้า เข้ามาปลูกเพื่อเพิ่มสวยงามของพื้นที่ มากที่สุด ร้อยละ 26.4 เท่ากัน ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นที่ว่าควรเปิดให้มีกิจกรรมการล่าสัตว์ป่าเพื่อเกมส์กีฬาในพื้นที่อนุรักษ์เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 62.3 รองลงมาคือ หน้าที่ในการดูแลทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อนุรักษ์ประเภทต่างๆ เป็นหน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐหรือเจ้าหน้าที่ในพื้นที่เท่านั้น และแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่อนุรักษ์สามารถฟื้นตัวเองตามธรรมชาติได้เอง ไม่จำเป็นต้องช่วยกันฟื้นฟู คิดเป็นร้อยละ 50.9 เท่ากัน และส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า อุทยานแห่งชาติทางบกและอุทยานแห่งชาติทางทะเลควรร่วมมาตรการ/วิธีการจัดการทรัพยากรเหมือนกัน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 43.4 และ การจัดการพื้นที่อนุรักษ์ที่เปิดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว ควรคำนึงถึงการสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวให้ได้มากที่สุดเป็นอันดับแรก และ ควรเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้ประกอบกิจกรรมต่างๆ ในอุทยานแห่งชาติได้อย่างเต็มที่โดยไม่จำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว เพื่อให้ นักท่องเที่ยวได้สัมผัสกับธรรมชาติได้ทั่วถึงทุกคนคิดเป็นร้อยละ 41.5 และ 35.8 ตามลำดับ ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 ทศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ของผู้ล่าหนังเสือพิมพ์

ทศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	— X	SD
1. การเยือนพื้นที่อนุรักษ์ต่างๆ เช่น อุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า วนอุทยาน และเขตห้ามล่าสัตว์ป่า สามารถกระตุ้นให้ผู้มาเยือนเกิดจิตสำนึกที่ดีในการ อนุรักษ์ธรรมชาติ	45.3 (24)	45.3 (24)	5.7 (3)	3.8 (2)	0 (0)	4.320	0.754
2. ควรมีการจัดรูปแบบการท่องเที่ยวในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า อุทยานแห่งชาติ วนอุทยาน และเขตห้ามล่าสัตว์ป่า ให้เป็นรูปแบบเดียวกันหมด	17.0 (9)	34.0 (18)	20.8 (11)	24.5 (13)	3.8 (2)	2.641	1.145
3. ควรมีการศึกษาและประเมินผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการใช้ประโยชน์ด้านการท่องเที่ยว ในพื้นที่อนุรักษ์ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาและการจัดการนักท่องเที่ยว	56.6 (30)	41.5 (22)	1.9 (1)	0 (0)	0 (0)	4.547	0.539
4. การประกาศพื้นที่อนุรักษ์เพิ่มเติมไม่ได้ช่วยให้ทรัพยากรธรรมชาติถูกทำลายน้อยลง	20.8 (11)	26.4 (14)	26.4 (14)	20.8 (11)	5.7 (3)	2.641	1.194
5. ควรเปิดให้มีกิจกรรมการล่าสัตว์ป่าเพื่อเกมส์กีฬาในพื้นที่อนุรักษ์เพื่อให้นักท่องเที่ยว ได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ	3.8 (2)	1.9 (1)	9.4 (5)	22.6 (12)	62.3 (5)	4.377	1.004
6. ผู้ที่จะเข้าไปประกอบกิจกรรมต่างๆในพื้นที่อนุรักษ์ควรมีทักษะในการป้องกัน ผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับพื้นที่และสัตว์ป่า	49.1 (26)	47.2 (25)	3.8 (2)	0 (0)	0 (0)	4.453	0.574
7. การจัดการพื้นที่อนุรักษ์ควรคำนึงถึงคุณภาพทรัพยากร คุณภาพ ประสบการณ์ที่ นักท่องเที่ยวได้รับ และคุณภาพชีวิตของชุมชนท้องถิ่นในระดับที่เท่าเทียมกัน	43.4 (23)	45.3 (24)	11.3 (6)	0 (0)	0 (0)	4.321	0.673

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	— X	SD
8. หน้าที่ในการดูแลทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อนุรักษ์ประเภทต่างๆ เป็นหน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐหรือเจ้าหน้าที่ในพื้นที่เท่านั้น	1.9 (1)	7.5 (4)	7.5 (4)	32.1 (17)	50.9 (27)	4.226	1.012
9. ควรเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้ประกอบกิจกรรมต่างๆ ในอุทยานแห่งชาติได้อย่างเต็มที่โดยไม่จำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสกับธรรมชาติได้ทั่วถึงทุกคน	9.4 (50)	3.8 (2)	3.8 (2)	35.8 (19)	47.2 (25)	4.076	1.238
10. การจัดการพื้นที่อนุรักษ์ที่เปิดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว ควรคำนึงถึงการสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวให้ได้มากที่สุดเป็นอันดับแรก	1.9 (1)	9.4 (5)	11.3 (6)	41.5 (22)	35.8 (19)	4.000	1.019
11. อุทยานแห่งชาติทางบกและอุทยานแห่งชาติทางทะเลควรใช้มาตรการ/วิธีการจัดการทรัพยากรเหมือนกัน	0 (0)	11.3 (6)	24.5 (13)	43.4 (23)	20.8 (11)	3.736	0.923
12. แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่อนุรักษ์สามารถฟื้นตัวเองตามธรรมชาติได้เอง ไม่จำเป็นต้องช่วยกันฟื้นฟู	1.9 (1)	5.7 (3)	11.3 (6)	30.2 (16)	50.9 (27)	4.226	0.993
13. บริเวณศูนย์บริการนักท่องเที่ยวควรมีการจัดสวนและนำไม้ดอกไม้ประดับ เช่น เฟื่องฟ้า เข้ามาปลูกเพื่อเพิ่มความสวยงามของพื้นที่	9.4 (5)	39.6 (21)	26.4 (14)	20.8 (11)	3.8 (2)	2.698	1.030
14. การจัดการพื้นที่อนุรักษ์ควรเน้นการคงอยู่ของทรัพยากรมากกว่ารายได้จากการท่องเที่ยว	60.4 (32)	30.2 (16)	9.4 (5)	0 (0)	0 (0)	4.509	0.669
15. พื้นที่อนุรักษ์แต่ละประเภทมีความแตกต่างกัน ดังนั้นจึงควรจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งพื้นที่อนุรักษ์แต่ละประเภท	50.9 (27)	47.2 (25)	0 (0)	1.9 (1)	0 (0)	4.474	0.608

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	$\bar{X}$	SD
16. นักจัดการพื้นที่อนุรักษ์ควรให้ความสำคัญกับการให้ข้อมูลข่าวสารผ่านสื่อ ต่างๆ นอกเหนือจากการสื่อความหมายในพื้นที่	45.3 (24)	49.1 (26)	5.7 (3)	0 (0)	0 (0)	4.392	0.599
17. เป้าหมายด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของพื้นที่ อนุรักษ์มีความสำคัญมากกว่าเป้าหมายด้านการใช้ประโยชน์ของมนุษย์	43.4 (23)	34.0 (18)	20.8 (11)	1.9 (1)	0 (0)	4.189	0.833
<u>ทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์โดยเฉลี่ย</u>						3.990	0.428

หมายเหตุ: 2.65 - 4.05 ทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ค่อนข้างไปในทางลบ
4.06 – 4.59 ทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ค่อนข้างไปในทางบวก

ทั้งนี้เมื่อนำผลการศึกษา โดยนำคะแนนทัศนคติต่อการจัดการทั้งหมดมาหาค่ามัธยฐาน (median) ที่ 4.06 และกำหนดกลุ่มคะแนนเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มที่ได้คะแนนต่ำกว่าค่ากลางถือเป็นกลุ่มที่มีทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ก่อนไปในทางลบ และกลุ่มที่ได้คะแนนสูงกว่าค่ากลางคือ ได้คะแนน 4.06-4.59 ถือเป็นกลุ่มที่มีทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ไปในทางบวก โดยพบว่าผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ก่อนไปในทางบวก มากกว่าทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ก่อนไปในทางลบคิดเป็นร้อยละ 54.7 และ ร้อยละ 45.3 ตามลำดับ ดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 กลุ่มทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ของผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์

ทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ทัศนคติก่อนไปในทางบวก	29	54.7
ทัศนคติก่อนไปในทางลบ	24	45.3

เมื่อพิจารณาตามรายชื่อพบว่าผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นที่ว่า การจัดการพื้นที่อนุรักษ์ควรเน้นการคงอยู่ของทรัพยากรมากกว่ารายได้จากการท่องเที่ยวมากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการทำงานเป็นนักหนังสือพิมพ์มานานจึงมีความใกล้ชิดกับข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ ซึ่งมักมีการนำเสนอในประเด็นเกี่ยวกับการบุกรุกพื้นที่ การลักลอบตัดไม้ ซึ่งทำให้พื้นที่ป่าไม้ของประเทศไทยลดลง จึงอาจเป็นผลให้ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์เห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นดังกล่าว เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า นักจัดการพื้นที่อนุรักษ์ควรให้ความสำคัญกับการให้ข้อมูลข่าวสารผ่านสื่อต่างๆ นอกเหนือจากการสื่อความหมายในพื้นที่มากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องจากการให้ข้อมูลข่าวสารผ่านสื่อต่างๆนั้นสามารถเข้าถึงประชาชนได้มากกว่า เนื่องจากการนำเสนอข่าวสารผ่านสื่อมวลชนนั้นสามารถนำเสนอผ่านสื่อได้หลายประเภทและสามารถเข้าถึงกลุ่มผู้รับสาร ได้หลากหลายกลุ่ม ในขณะที่การสื่อความหมายในพื้นที่อนุรักษ์นั้นผู้ที่ได้รับความรู้ความเข้าใจต้องเป็นผู้ที่เข้าไปประกอบกิจกรรมในพื้นที่จึงสามารถได้รับข่าวสารต่างๆ ได้ ทั้งเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า การประกาศพื้นที่อนุรักษ์เพิ่มเติมไม่ได้ช่วยให้ทรัพยากรธรรมชาติถูกทำลายน้อยลงและบริเวณศูนย์บริการนักท่องเที่ยวควรมีการจัดสวนและนำไม้ดอกไม้ประดับ เช่น เฟื่องฟ้า เข้ามารปลูกเพื่อเพิ่มความสวยงามของพื้นที่ มากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องจากการประกาศพื้นที่อนุรักษ์เพิ่มขึ้น แต่ยังคงมีการ

นำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับการลักลอบหรือทำลายทรัพยากรธรรมชาติอย่างต่อเนื่อง จึงอาจทำให้เกิดความไม่แน่ใจขึ้น ส่วนประเด็นการนำไม้ดอกไม้ประดับมาปลูกเพื่อความสวยงามนั้น อาจเนื่องจากผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ไม่ทราบว่า การจัดสวนหรือตกแต่งพื้นที่อนุรักษ์ให้มีความสวยงามนั้นไม่ควรใช้ไม้ต่างถิ่น ซึ่งสอดคล้องกับที่ ดารณี (2542) กล่าวว่า การไม่แสดงออกทางทัศนคติหรือมีทัศนคติเป็นกลางนั้นอาจเพราะไม่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนั้นๆ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นที่ว่าควรเปิดให้มีกิจกรรมการค้าสัตว์ป่าเพื่อเกมสกีฬาในพื้นที่อนุรักษ์เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ มากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องจาก มีการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับการล่าสัตว์และการลดลงของสัตว์ป่า จึงอาจทำให้ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์คิดว่าการล่าสัตว์ป่านั้นไม่เหมาะสมกับการจัดเป็นกิจกรรมในพื้นที่อนุรักษ์ และไม่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า อุทยานแห่งชาติทางบกและอุทยานแห่งชาติทางทะเลควรใช้มาตรการ/วิธีการจัดการทรัพยากรเหมือนกัน มากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องจากผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์มีความใกล้ชิดและมีโอกาสได้สัมผัสกับปัญหาของพื้นที่อนุรักษ์ รวมทั้งมีประสบการณ์ในการทำงานด้านการสื่อสารมวลชนมานานจึงทำให้เห็นถึงปัญหาการจัดการ ซึ่งพื้นที่อนุรักษ์แต่ละประเภทมีความแตกต่างกันจึงควรใช้วิธีการจัดการทรัพยากรที่แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาทัศนคติโดยรวมของผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์พบว่าส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ค่อนข้างไปในทางบวกมากกว่าทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ค่อนข้างไปในทางลบ อาจเนื่องจากผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการทำงานมานาน จึงน่าจะมีโอกาสได้รับข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์มาก และได้เห็นถึงปัญหาที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ รวมถึงแนวทางการแก้ไขปัญหาต่างๆ ซึ่งอาจทำให้ผู้สื่อข่าวเกิดทัศนคติทางต่อการจัดการในทางบวกมากขึ้นเอง

ตอนที่ 3 การรับรู้ข่าวสาร ทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ และพฤติกรรมปฏิบัติตัวในพื้นที่ของผู้มาเยือนพื้นที่อนุรักษ์

จากการเก็บข้อมูลผู้มาเยือนพื้นที่อนุรักษ์จำนวน 200 ชุด พบว่าผู้มาเยือนส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 53.8 โดยมีอายุเฉลี่ย 29.8 ปี โดยมีอายุอยู่ระหว่าง 21-30 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 48.7 รองลงมาคือ 31 -40 ปี คิดเป็นร้อยละ 22.8 และน้อยกว่า 20 ปี และ 41-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 13.6 เท่ากัน ส่วนใหญ่มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 64.5 รองลงมาคือสูงกว่าปริญญาตรีและมีมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า คิดเป็นร้อยละ 12.7 และร้อยละ 10.7 ตามลำดับ ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพพนักงานบริษัท คิดเป็นร้อยละ 33.2 รองลงมาคือ นักเรียน

นักศึกษา และข้าราชการ คิดเป็นร้อยละ 31.6 และร้อยละ 16.1 ตามลำดับ มีรายได้โดยเฉลี่ย 19,409.87 บาทต่อเดือน ส่วนใหญ่มีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 36.4 รองลงมาคือ 10,001 – 20,000 บาท และ 20,001 – 30,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 32.5 และ 19.5 ตามลำดับ และส่วนใหญ่อยู่ในกรุงเทพและปริมณฑล ร้อยละ 55.6 รองลงมาคือ ภาคกลาง ภาคตะวันออก ภาคตะวันตก และจังหวัดที่เป็นที่ตั้งของพื้นที่อนุรักษ์ คิดเป็นร้อยละ 19.4 และ 9.7 ตามลำดับ ดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 ลักษณะพื้นฐานทางสังคมประชากรของผู้มาเยือนพื้นที่อนุรักษ์

ลักษณะพื้นฐานทางสังคมประชากร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ (n = 197)		
ชาย	91	46.2
หญิง	106	53.8
อายุ (n = 197)		
ต่ำกว่า 20 ปี	26	13.2
21 – 30 ปี	96	48.7
31 – 40 ปี	45	22.8
41 – 50 ปี	26	13.2
สูงกว่า 50 ปี	4	2.0
$\bar{X} = 29.812$ $SD = 9.731$		
ระดับการศึกษา (n = 197)		
ประถมศึกษา	2	1.0
มัธยมศึกษาตอนต้น/เทียบเท่า	5	2.5
มัธยมศึกษาตอนปลาย/เทียบเท่า	21	10.7
อนุปริญญา/เทียบเท่า	17	8.6
ปริญญาตรี	127	64.5
สูงกว่าปริญญาตรี	25	12.7

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ลักษณะพื้นฐานทางสังคมประชากร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อาชีพ (n = 193)		
พนักงานบริษัท	64	33.2
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	15	7.8
ข้าราชการ	31	16.1
กิจการส่วนตัว	11	5.7
นักเรียน/นักศึกษา	61	31.6
อื่นๆ (พ่อค้า/นักธุรกิจ เกษตรกร รับจ้าง พนักงานจ้างเหมาของรัฐ นักวิจัยอิสระ)	11	5.7
รายได้เฉลี่ยต่อเดือน (n = 154)		
ต่ำกว่า 10,000 บาท	56	36.4
10,001 – 20,000 บาท	50	32.5
20,001 – 30,000 บาท	30	19.5
30,001 – 40,000 บาท	7	4.5
40,001 – 50,000 บาท	6	3.9
สูงกว่า 50,000 บาท	5	3.2
$\bar{X} = 19409.870$ $SD = 14895.790$		
ที่อยู่อาศัยปัจจุบัน (n = 196)		
จังหวัดที่เป็นที่ตั้งของพื้นที่อนุรักษ์	19	9.7
ภาคเหนือ	16	8.2
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	9	4.6
ภาคกลาง ภาคตะวันตก และภาคตะวันออก	38	19.4
ภาคใต้	3	1.5
กรุงเทพฯและปริมณฑล	111	56.6

ผู้มาเยือนส่วนใหญ่ไม่เคยมาเยือนพื้นที่อนุรักษ์มาก่อน คิดเป็นร้อยละ 56.5 ลักษณะกลุ่มเดินทางส่วนใหญ่คือกลุ่มเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 62.0 รองลงมาคือกลุ่มครอบครัวและเพื่อน และกลุ่มครอบครัวญาติ คิดเป็นร้อยละ 13.0 และร้อยละ 10.5 ตามลำดับโดยสมาชิกในกลุ่มเดินทางเฉลี่ย 18.19 คน มีจำนวนสมาชิกระหว่าง 1-5 คน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 37.4 รองลงมาคือ 20 คนขึ้นไป

และ 6-10 คน คิดเป็นร้อยละ 24.2 และร้อยละ 19.7 ตามลำดับ โดยผู้มาเยือนส่วนใหญ่พักค้าง 1 คืน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 49.2 รองลงมาคือ ไม่พักค้าง และพักค้าง 2 คืน คิดเป็นร้อยละ 35.5 และ ร้อยละ 12.2 ตามลำดับ กิจกรรมที่ผู้มาเยือนได้ประกอบจริงมากที่สุดคือ เดินป่าศึกษาธรรมชาติ คิด เป็นร้อยละ 68.5 รองลงมาคือ ถ่ายภาพ/ถ่ายวิดีโอ และตั้งแคมป์พักแรม คิดเป็นร้อยละ 57.0 และร้อย ละ 47.5 ตามลำดับ โดยวัตถุประสงค์ในการมาเยือนพื้นที่อนุรักษ์คือเพื่อพักผ่อนในบรรยากาศที่ สงบ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 72.0 รองลงมาคือศึกษาเรียนรู้ธรรมชาติและได้ใช้เวลาอยู่กับ ครอบครัว/เพื่อน/คนใกล้ชิด คิดเป็นร้อยละ 61.0 และร้อยละ 43.5 ตามลำดับ ส่วนใหญ่ใช้เวลาใน วันหยุดสุดสัปดาห์ (เสาร์-อาทิตย์) ในการเดินทางท่องเที่ยวมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 72.7 ดังตารางที่ 10

ตารางที่ 10 รูปแบบการท่องเที่ยวของผู้มาเยือนพื้นที่อนุรักษ์

รูปแบบการท่องเที่ยวของผู้มาเยือน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
<u>ประสบการณ์ในการมาเยือนพื้นที่อนุรักษ์ (n = 191)</u>		
ไม่เคยมาเยือน	108	56.5
1 -2 ครั้ง	37	19.4
3 - 4 ครั้ง	24	12.6
มากกว่า 5 ครั้ง	22	11.5
$\bar{X} = 3.387$ $SD = 21.905$		
<u>ประเภทกลุ่มการเดินทาง (n = 198)</u>		
มาโดยลำพัง	9	4.5
กลุ่มเพื่อน	124	62.0
กลุ่มครอบครัวญาติ	21	10.5
กลุ่มครอบครัวและเพื่อน	26	13.0
บริษัททัวร์	9	4.5
ค่าย	11	5.5

ตารางที่ 10 (ต่อ)

รูปแบบการท่องเที่ยวของผู้มาเยือน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
<u>จำนวนสมาชิกในการเดินทาง (n = 196)</u>		
1 – 5 คน	74	37.4
6 – 10 คน	39	19.7
11 - 15 คน	17	8.6
16 – 20 คน	20	10.1
20 คนขึ้นไป	48	24.2
$\bar{X} = 18.177$ $SD = 21.708$		
<u>ระยะเวลาในการพักค้าง (n = 197)</u>		
ไม่พักค้าง	70	35.5
1 คืน	97	49.2
2 คืน	24	12.2
มากกว่า 2 คืน	6	3.0
$\bar{X} = 0.868$ $SD = 0.923$		
<u>กิจกรรมที่ได้ประกอบจริง (n = 198)</u>		
ส่องสัตว์	49	24.5
ดูนก	73	36.5
เดินศึกษาธรรมชาติ	137	68.5
เที่ยวชม/เล่นน้ำตก	64	32.0
ตั้งแคมป์พักแรม	95	47.5
ถ่ายภาพ/ถ่ายวิดีโอ	114	57.0
มาบ้าน/รำลึกถึงสืบ นาคะเสถียร	6	3.0

ตารางที่ 10 (ต่อ)

รูปแบบการท่องเที่ยวของผู้มาเยือน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
วัตถุประสงค์หลักในการมาเยือน (n = 198)		
ศึกษาเรียนรู้ธรรมชาติ	122	61.0
ใช้เวลาร่วมกับครอบครัว/เพื่อน/คนใกล้ชิด	87	43.5
หลีกเลี่ยงจากความแออัด	65	32.5
หลีกเลี่ยงจากความเครียด	83	41.5
พักผ่อนในบรรยากาศที่สงบ	144	72.0
ได้พบปะผู้คนใหม่ๆ	35	17.5
ค่าย/อบรม	4	2.0
ช่วงเวลาในการเดินทางท่องเที่ยว (n = 198)		
วันหยุดสุดสัปดาห์ (เสาร์-อาทิตย์)	144	72.7
วันธรรมดา (จันทร์-ศุกร์)	12	6.1
วันหยุดในช่วงเทศกาล (อากรวมวันหยุดสุดสัปดาห์ซึ่งหยุดติดต่อกัน)	42	21.2

ทั้งนี้จะเห็นว่าผู้มาเยือนส่วนใหญ่มีอายุเฉลี่ย 30 ปี อยู่ระหว่าง 21-30 ปี มากที่สุด มีรายได้เฉลี่ย 19,410 บาท และมีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท และส่วนใหญ่ประกอบอาชีพพนักงานบริษัท ทั้งนี้อาจเนื่องจาก ผู้มาเยือนอยู่ในช่วงการเริ่มทำงาน จึงมีรายได้ไม่สูงมากนัก และส่วนใหญ่อยู่ในกรุงเทพและปริมณฑล ทั้งนี้อาจเนื่องจากพื้นที่อนุรักษ์ทั้ง 2 แห่งนี้อยู่ไม่ไกลจากกรุงเทพมากนัก การคมนาคมสะดวก เดินทางเข้าถึงแหล่งได้ง่าย จึงอาจเป็นสาเหตุให้ผู้มาเยือนเลือกประกอบกิจกรรมนันทนาการที่พื้นที่อนุรักษ์ทั้ง 2 แห่งนี้

เมื่อพิจารณาสมาชิกในกลุ่มเดินทางเฉลี่ย 18 คน ทั้งนี้อาจเนื่องจากผู้มาเยือนบางส่วนเป็นค่ายหรือชมรมอนุรักษ์ต่างๆ ซึ่งมีสมาชิกในกลุ่มจำนวนมาก จึงอาจส่งผลต่อจำนวนสมาชิกในกลุ่มเดินทางเฉลี่ย แต่ในขณะที่จำนวนสมาชิกในการเดินทางอยู่ระหว่าง 1-5 คน มากที่สุด และผู้มาเยือนส่วนใหญ่พักค้าง 1 คืน มากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องจากพื้นที่อนุรักษ์ทั้ง 2 แห่งมีกิจกรรมนันทนาการต่างๆมากมาย หากผู้มาเยือนส่วนใหญ่จึงต้องการประกอบกิจกรรมนันทนาการต่างๆให้ครบ อาจต้องใช้เวลามากกว่า 1 วัน และส่วนใหญ่ผู้มาเยือนมักใช้เวลาในวันหยุดสุดสัปดาห์ (เสาร์-อาทิตย์) เป็นวันในการเดินทางท่องเที่ยวมากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องจากเวลาในการเก็บข้อมูลเป็นช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ และผู้มาเยือนกำลังเดินทางท่องเที่ยวอยู่ และพื้นที่อนุรักษ์ที่ผู้ไปเยือนนั้นอยู่ไม่ไกลจาก

กรุงเทพฯ มากนัก เวลาที่ใช้เดินทาง จึงเลือกช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ในการเดินทางท่องเที่ยวมากที่สุด

สำหรับการเปิดรับข่าวสารนั้น พบว่าผู้มาเยือนส่วนใหญ่เลือกรับข่าวสารในแต่ละวันเป็นอันดับแรก ได้แก่ โทรทัศน์ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 66.0 รองลงมาคือ สื่ออินเทอร์เน็ต คิดเป็นร้อยละ 19.5 และสื่ออื่นๆ น้อยที่สุด คือร้อยละ 3.50 สื่อที่เลือกรับข่าวสารในแต่ละวันเป็นอันดับสอง ได้แก่ หนังสือพิมพ์ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 36.5 รองลงมาคือ โทรทัศน์ คิดเป็นร้อยละ 22.0 และสื่ออื่นๆ น้อยที่สุด คือร้อยละ 1.0 สื่อเลือกรับข่าวสารในแต่ละวันเป็นอันดับสาม ได้แก่ หนังสือพิมพ์ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 38.5 รองลงมาคือ สื่ออินเทอร์เน็ต ร้อยละ 25.0 และสื่ออื่นๆ น้อยที่สุด คือร้อยละ 4.5 หนังสือพิมพ์ที่เลือกอ่านเป็นอันดับแรก คือ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 56.5 รองลงมาคือหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ร้อยละ 20.5 และน้อยที่สุดคือหนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวัน คือร้อยละ 2.0 หนังสือพิมพ์ที่เลือกอ่านเป็นอันดับสองคือหนังสือพิมพ์เดลินิวส์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 45.5 รองลงมาคือหนังสือพิมพ์ ไทยรัฐ คิดเป็นร้อยละ 22.5 และหนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวันและหนังสือพิมพ์อื่นๆ น้อยที่สุด คือร้อยละ 1.5 เท่ากัน และหนังสือพิมพ์ที่เลือกอ่านเป็นอันดับสามคือหนังสือพิมพ์ข่าวสด มากที่สุด ร้อยละ 19.5 รองลงมาคือหนังสือพิมพ์มติชน ร้อยละ 17.5 และหนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวัน น้อยที่สุด คือร้อยละ 4.0 เนื้อหาที่ผู้มาเยือนสนใจอ่านเป็นอันดับแรกได้แก่ข่าวบันเทิง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 16.5 รองลงมาคือ ข่าวการเมือง ร้อยละ 12.3 และข่าวสังคม น้อยที่สุด คือร้อยละ 4.0 เนื้อหาที่สนใจอ่านเป็นอันดับสองได้แก่ ข่าวการเมือง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 15.0 รองลงมาคือ ข่าวบันเทิง ร้อยละ 14.5 และข่าวการศึกษาน้อยที่สุด คือร้อยละ 1.5 เนื้อหาที่ผู้มาเยือนสนใจอ่านเป็นอันดับสามได้แก่ ข่าวอื่นๆ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 15.0 รองลงมาคือข่าวบันเทิง ร้อยละ 14.5 และข่าวกีฬาและข่าวสังคม น้อยที่สุด คือร้อยละ 5.5 เท่ากัน

ส่วนใหญ่ผู้มาเยือนอ่านหนังสือพิมพ์ต่อเดือนเฉลี่ย 18.7 วัน โดยอ่านหนังสือพิมพ์ระหว่าง 11 – 20 วัน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 39.5 โดยส่วนใหญ่อ่านหนังสือพิมพ์ต่อวันจำนวน 1 ฉบับ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 65.0 สำหรับสื่อที่ทำให้รู้จักพื้นที่อนุรักษ์ที่มาเยือนมากที่สุด ได้แก่ โทรทัศน์ คิดเป็นร้อยละ 52.5 รองลงมาคือ บุคคลที่เดินทางไปมาแล้ว ร้อยละ 43.0 และวิทยุ น้อยที่สุด คือร้อยละ 7.0 และผู้มาเยือนส่วนใหญ่ให้ความสนใจข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ในระดับปานกลางมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 39.5 รองลงมาคือสนใจมาก และสนใจมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 34.5 และ 20.0

ตามลำดับ ดังตารางที่ 11

ตารางที่ 11 พฤติกรรมการเปิดรับสื่อของผู้มาเยือนพื้นที่อนุรักษ์

(n = 200)		
พฤติกรรมการเปิดรับสื่อ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
<u>การเลือกใช้สื่อในแต่ละวัน</u>		
เลือกใช้เป็นอันดับ 1		
โทรทัศน์	132	66.0
สื่ออินเทอร์เน็ต	39	19.5
หนังสือพิมพ์	18	9.0
วิทยุ	7	3.5
อื่นๆ (วารสาร เพื่อน ข้อความสั้น)	7	3.5
เลือกใช้เป็นอันดับ 2		
หนังสือพิมพ์	73	36.5
โทรทัศน์	44	22.0
สื่ออินเทอร์เน็ต	42	21.0
วิทยุ	35	17.5
อื่นๆ (วารสาร เพื่อน ข้อความสั้น)	2	1.0
เลือกใช้เป็นอันดับ 3		
หนังสือพิมพ์	77	38.5
สื่ออินเทอร์เน็ต	50	25.0
วิทยุ	34	17.0
โทรทัศน์	19	9.5
อื่นๆ (วารสาร เพื่อน ข้อความสั้น)	9	4.5

ตารางที่ 11 (ต่อ)

พฤติกรรมกรเปิดรับสื่อ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
<u>หนังสือพิมพ์ที่เลือกอ่านในแต่ละวัน</u>		
เลือกอ่านเป็นอันดับ 1	113	56.5
หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ	41	20.5
หนังสือพิมพ์เดลินิวส์	17	8.5
หนังสือพิมพ์มติชน	8	4.0
หนังสือพิมพ์ข่าวสด	6	3.0
หนังสือพิมพ์คมชัดลึก	6	3.0
หนังสือพิมพ์อื่นๆ (หนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ หนังสือพิมพ์ แนวหน้า หนังสือพิมพ์บ้านเมือง หนังสือพิมพ์สยามรัฐ หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ หนังสือพิมพ์โพสต์ทูเดย์ หนังสือพิมพ์เดอะเนชั่น และหนังสือพิมพ์สตาร์ชોકเกอร์) หนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวัน	4	2.0
เลือกอ่านเป็นอันดับ 2		
หนังสือพิมพ์เดลินิวส์	91	45.5
หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ	45	22.5
หนังสือพิมพ์ข่าวสด	25	12.5
หนังสือพิมพ์มติชน	11	5.5
หนังสือพิมพ์คมชัดลึก	9	4.5
หนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวัน	3	1.5
หนังสือพิมพ์อื่นๆ (หนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ หนังสือพิมพ์ แนวหน้า หนังสือพิมพ์บ้านเมือง หนังสือพิมพ์สยามรัฐ หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ หนังสือพิมพ์โพสต์ทูเดย์ หนังสือพิมพ์เดอะเนชั่น และหนังสือพิมพ์สตาร์ชોકเกอร์)	3	1.5

ตารางที่ 11 (ต่อ)

พฤติกรรมการเปิดรับสื่อ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เลือกอ่านเป็นอันดับ 3		
หนังสือพิมพ์ข่าวสด	39	19.5
หนังสือพิมพ์มติชน	35	17.5
หนังสือพิมพ์เดลินิวส์	30	15.0
หนังสือพิมพ์คมชัดลึก	30	15.0
หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ	18	9.0
หนังสือพิมพ์อื่นๆ (หนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ หนังสือพิมพ์ แนวหน้า หนังสือพิมพ์บ้านเมือง หนังสือพิมพ์สยามรัฐ หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ หนังสือพิมพ์โพสต์ทูเดย์ หนังสือพิมพ์เดอะเนชั่น และหนังสือพิมพ์สตาร์ชોકเกอร์) หนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวัน	12 8	6.0 4.0
<u>เนื้อหาที่สนใจอ่าน</u>		
เลือกอ่านเป็นอันดับ 1		
ข่าวบันเทิง	33	16.5
ข่าวการเมือง	31	15.5
ข่าวกีฬา	25	12.5
ข่าวอาชญากรรม	22	11.0
อื่นๆ (โฆษณา คอลัมน์ต่างๆ บทบรรณาธิการ บทความ ท่องเที่ยว ข่าวเกษตรและข่าวหน้าหนึ่ง)	19	9.5
ข่าวเศรษฐกิจ	18	9.5
ข่าวสิ่งแวดล้อม	18	9.0
ข่าวท่องเที่ยว	16	8.0
ข่าวการศึกษา	12	6.0
ข่าวสังคม	8	4.0

ตารางที่ 11 (ต่อ)

พฤติกรรมกาเปิดรับสื่อ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เลือกอ่านเป็นอันดับ 2		
ข่าวการเมือง	30	15.0
ข่าวบันเทิง	29	14.5
ข่าวสิ่งแวดล้อม	23	11.5
ข่าวเศรษฐกิจ	20	10.0
ข่าวท่องเที่ยว	20	10.0
ข่าวอาชญากรรม	18	9.0
อื่นๆ (โฆษณา คอลัมน์ต่างๆ บทบรรณาธิการ บทความ ท่องเที่ยว ข่าวเกษตรและข่าวหน้าหนึ่ง)	18	9.0
ข่าวสังคม	15	5.9
ข่าวกีฬา	10	5.0
ข่าวการศึกษา	3	1.5
เลือกอ่านเป็นอันดับ 3		
อื่นๆ (โฆษณา คอลัมน์ต่างๆ บทบรรณาธิการ บทความท่องเที่ยว ข่าวเกษตรและข่าวหน้าหนึ่ง)	30	15.0
ข่าวบันเทิง	29	14.5
ข่าวการเมือง	23	11.5
ข่าวท่องเที่ยว	23	11.5
ข่าวอาชญากรรม	17	8.5
ข่าวสิ่งแวดล้อม	16	8.0
ข่าวการศึกษา	12	6.0
ข่าวเศรษฐกิจ	12	6.0
ข่าวกีฬา	11	5.6
ข่าวสังคม	11	5.6
จำนวนวันในการอ่านหนังสือพิมพ์ (ต่อเดือน)		
1 -10 วัน	53	26.5
11 – 20 วัน	79	39.5
21 – 30 วัน	68	34.0
$\bar{X} = 18.735$ $SD = 9.352$		

ตารางที่ 11 (ต่อ)

พฤติกรรมการเปิดรับสื่อ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
<u>จำนวนหนังสือพิมพ์ที่อ่านในแต่ละวัน</u>		
1 ฉบับ	130	65.0
2 ฉบับ	55	27.5
3 ฉบับขึ้นไป	15	7.5
— X = 1.430 SD = 0.646		
<u>สื่อที่ทำให้รู้จักพื้นที่อนุรักษ์ที่มาเยือน</u>		
โทรทัศน์	105	52.5
วิทยุ	14	7.0
หนังสือพิมพ์	43	21.5
สื่ออินเทอร์เน็ต	57	22.5
บุคคลที่เคยเดินทางไปแล้ว	86	43.0
อื่นๆ (วารสาร นิตยสาร เพลง การเรียนการสอน อยู่ใกล้บ้าน/ใกล้ที่ทำงาน)	21	10.5
<u>ระดับความสนใจข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์</u>		
สนใจมากที่สุด	40	20.0
สนใจมาก	69	34.5
สนใจปานกลาง	79	39.5
สนใจน้อย	11	5.5
สนใจน้อยที่สุด	1	0.5

จากการศึกษาพบว่าผู้มาเยือนส่วนใหญ่ เลือกรับข่าวสารในแต่ละวันจากโทรทัศน์เป็นอันดับแรกมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับที่ กิติมา (2544) กล่าวไว้ว่า โทรทัศน์เป็นสื่อที่มีความน่าสนใจ มีความรวดเร็วทันต่อเหตุการณ์และมีการใช้ประสาทสัมผัสทั้งทางตาและหู ซึ่งผู้อ่านหนังสือไม่ออกสามารถรับรู้ข่าวสารได้ นอกจากนี้ยังพบว่าหนังสือพิมพ์ไทยรัฐเป็นหนังสือพิมพ์ที่ผู้มาเยือนเลือกอ่านเป็นอันดับหนึ่งมากที่สุด และข่าวบันเทิงเป็นข่าวที่ผู้มาเยือนเลือกอ่านเป็นอันดับหนึ่งมากที่สุดเช่นกัน ทั้งนี้อาจเนื่องจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐเป็นหนังสือพิมพ์ประชานิยมหรือหนังสือพิมพ์ปริมาณ ซึ่งอุบลรัตน์และคณะ (2547) กล่าวไว้ว่า หนังสือพิมพ์ปริมาณสามารถเข้าถึงกลุ่มผู้อ่านทุก

ระดับและในวงกว้าง ส่วนข่าวบันเทิงนั้น ซึ่งฉอาน (2536) ประมะ (2538) และสุรสิทธิ์(2545) กล่าวไว้ว่าเป็นข่าวเบา ซึ่งเป็นข่าวที่บุคคลทั่วไปให้ความสนใจ เป็นข่าวที่อ่านเข้าใจง่าย ในขณะที่ข่าวสิ่งแวดล้อมนั้นได้รับความสนใจน้อยมาก เนื่องจากเป็นข่าวหนัก หรือนั่นคือ เป็นข่าวที่ให้ความรู้มากกว่าความบันเทิง เป็นเรื่องราวที่เข้าใจค่อนข้างยาก ต้องอาศัยความรู้พื้นฐานและความสนใจของผู้รับสาร

ส่วนสื่อที่ทำให้ผู้มาเยือนรู้จักพื้นที่อนุรักษ์ที่มาเยือนมากที่สุดคือ โทรทัศน์ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของสุปาณี (2549) ที่พบว่า นักท่องเที่ยวได้รับข้อมูลข่าวสารด้านการท่องเที่ยวจากโทรทัศน์บ่อยที่สุด และผู้มาเยือนส่วนใหญ่ให้ความสนใจข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ในระดับปานกลางมากที่สุดนั้นอาจเนื่องมาจากผู้มาเยือนไม่มีความใกล้ชิดกับพื้นที่อนุรักษ์และผลกระทบที่เกิดขึ้นกับพื้นที่อนุรักษ์นั้นเป็นเรื่องไกลตัวผู้มาเยือน ดังที่ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2532) ฉอาน (2536) มาลี (2537) และสุรสิทธิ์ (2545) กล่าวว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใกล้ตัวกับผู้รับสารและเกิดผลกระทบโดยตรงกับผู้รับสารนั้น จะเป็นข่าวที่มีความน่าสนใจ ผู้รับสารอยากติดตาม

ผลการศึกษารับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ของผู้มาเยือน พบว่า ผู้มาเยือนส่วนใหญ่ไม่แน่ใจเกี่ยวกับประเด็นข่าวที่ว่า จากการสำรวจความหลากหลายทางชีวภาพพบว่า พบค้างคาวปากยื่นภูหลวง และค้างคาวปากหลอด ซึ่งไม่เคยพบมาก่อนในโลกที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูหลวง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 77.5 รองลงมาคือ ประเด็นข่าวที่ว่า บริษัทเหมืองแร่โมนิโก้ จำกัด มีความขัดแย้งกับกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช เนื่องจาก บริษัทมีความต้องการใช้เส้นทางทำเหมืองแร่พลวง ซึ่งอยู่ในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าทุ่งใหญ่นเรศวรด้านตะวันตก ซึ่งเป็นพื้นที่มรดกโลก และผลของการประเมินโครงการขุดหาดติดดาวของกรมควบคุมมลพิษ พบว่า มีชายหาดที่ได้รับการประเมินดัชนีคุณภาพสิ่งแวดล้อมชายหาดท่องเที่ยวในระดับ 5 ดาว จำนวน 3 แห่ง คือ หาดเกาะอาดัง จังหวัดสตูล หาดยาว เกาะพีพี และหาดบิเละ เกาะห้อง จังหวัดกระบี่ คิดเป็นร้อยละ 72.5 และร้อยละ 71.5 ตามลำดับ รับรู้ข่าวว่าจริงเกี่ยวกับประเด็นที่ว่า กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช จะกันพื้นที่น้ำตกทีลอซู ในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าอุ้มผาง ให้เป็นอุทยานแห่งชาติ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 45.5 รองลงมาคืออุทยานแห่งชาติปางสีดาได้รับการยอมรับให้เป็น “เมืองผีเสื้อแห่งป่าตะวันออก” เนื่องจากมีผีเสื้อมากกว่า 350 ชนิด ซึ่งมีจำนวนมากกว่าที่อื่นในประเทศไทย และเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าห้วยขาแข้ง จัดทำฝ่ายต้นน้ำลำธารแบบผสมผสานเพื่อลดความรุนแรงในการกัดเซาะพังทลายของดินและชะลอความรุนแรงของไฟป่า คิดเป็นร้อยละ 39.0 และ ร้อยละ 38.5 ตามลำดับ รับรู้ข่าวว่าจริงอย่างยิ่ง เกี่ยวกับประเด็นที่ว่า จากการสำรวจความคิดเห็นของชาวจังหวัด

เลขร้อยละ 54.5 ไม่เห็นด้วยกับการสร้างกระเช้าขึ้นภูกระดึง และนักท่องเที่ยวมีความเห็นว่าการสร้างกระเช้าขึ้นภูกระดึงเป็นการทำลายเสน่ห์และความเป็นภูกระดึง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 23.0 รองลงมาคือ อุทยานแห่งชาติปางสีดาได้รับการยอมรับให้เป็น “เมืองผีเสื้อแห่งป่าตะวันออก” เนื่องจากมีผีเสื้อมากกว่า 350 ชนิด ซึ่งมีจำนวนมากกว่าที่อื่นในประเทศไทย และพบซากไม้กลายเป็นหินขนาดใหญ่และมีความสมบูรณ์ที่สุดในโลกที่วนอุทยานไม้กลายเป็นหิน จ.ตาก คิดเป็นร้อยละ 11.5 และร้อยละ 10.0 ตามลำดับ ดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12 การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ของผู้มาเยือน

การรับรู้	จริง อย่างยิ่ง	จริง	ไม่แน่ใจ	ไม่จริง	ไม่จริง อย่างยิ่ง	— X	SD
1. กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช ปรับขึ้นค่าธรรมเนียมเข้าอุทยานฯ จำนวน 33 แห่ง โดยแบ่งเป็นอุทยานแห่งชาติทางบก 28 อุทยานฯ และอุทยานแห่งชาติทางทะเล 5 อุทยานฯ	5.0 (10)	30.0 (60)	59.5 (119)	4.5 (9)	1.0 (2)	3.335	0.689
2. หลังเกิดเหตุการณ์พิบัติภัยสึนามิ มีการสำรวจพบแนวปะการังใหม่ และปลาทะเลหลากหลายสายพันธุ์ บริเวณชายฝั่งหาดท้ายเหมือง อุทยานแห่งชาติเขาลำปี-หาดท้ายเหมือง จ.พังงา	7.5 (15)	35.5 (71)	50.0 (99.5)	7.0 (14)	0 (0)	3.435	0.734
3. อุทยานแห่งชาติภูกระดึง อุทยานแห่งชาติดอยผ้าห่มปก และอุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์ ผ่านเกณฑ์การประกวดอุทยานแห่งชาติดีเด่นประจำปี 2549 โดยจัดอยู่ในกลุ่ม เอ	4.5 (9)	28.0 (56)	66.0 (132)	1.5 (3)	0 (0)	3.355	0.592
4. กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช จะกันพื้นที่น้ำตกที่ล่อชู ในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าอุ้มผาง ให้เป็นอุทยานแห่งชาติ	7.0 (14)	45.5 (91)	40.5 (81)	6.0 (12)	1.0 (2)	3.515	0.757
5. บริษัทเหมืองแร่โมนิโก จำกัด มีความขัดแย้งกับกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช เนื่องจาก บริษัทมีความต้องการใช้เส้นทางทำเหมืองแร่พลวง ซึ่งอยู่ในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าทุ่งใหญ่นเรศวรด้านตะวันตก ซึ่งเป็นพื้นที่มรดกโลก	2.0 (4)	20.5 (41)	72.5 (145)	5.0 (10)	0 (0)	3.195	0.546
6. สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เสนอชื่อกลุ่มพื้นที่ป่าเทือกเขาเพชรบูรณ์ ซึ่งประกอบด้วย อุทยานแห่งชาติภูหินร่องกล้า อุทยานแห่งชาติทุ่งแสลงหลวง อุทยานแห่งชาติภูกระดึง อุทยานเขาน้ำหนาว และเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูเขียว และพื้นที่ป่าต่อเนื่องรวม 13 ผืนป่า เป็นมรดกโลกทางธรรมชาติ	7.0 (14)	33.0 (66)	53.5 (107)	5.5 (11)	1.0 (2)	3.395	0.743

ตารางที่ 12 (ต่อ)

การรับรู้	จริง อย่างยิ่ง	จริง	ไม่แน่ใจ	ไม่จริง	ไม่จริง อย่างยิ่ง	— X	SD
7. อุทยานแห่งชาติปางสีดาได้รับการยอมรับให้เป็น “เมืองผีเสื้อแห่งป่าตะวันออก” เนื่องจากมีผีเสื้อมากกว่า 350 ชนิด ซึ่งมีจำนวนมากกว่าที่อื่นในประเทศไทย	11.5 (23)	39.0 (78)	45.0 (90)	4.0 (9)	0.5 (1)	3.570	0.767
8. พบสัตว์คล้ายกูปรีหรือโคไพร ซึ่งเป็นสัตว์ป่าสงวนของประเทศไทย บริเวณอุทยานแห่งชาติภูจองนายอย	4.0 (8)	19.0 (38)	69.5 (139)	6.5 (13)	1.0 (2)	3.185	0.650
9. เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูเขาเขียว จังหวัดชัยภูมิ ค้นพบสัตว์สะเทินน้ำสะเทินบกและสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมชนิดใหม่จำนวน 37 ชนิด และในจำนวนนี้มีกรพบ “จิ้งเหลนหัวยหางหนาม” ซึ่งเป็นชนิดใหม่ของโลก	4.5 (9)	24.0 (48)	65.0 (130)	5.5 (11)	1.0 (2)	3.255	0.672
10. อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะช้าง องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กิ่งอำเภอเกาะกูด และองค์การบริหารส่วนตำบลเกาะหมาก ร่วมกันจัดทำทูลอย ล้อมรอบพื้นที่ปะการังบริเวณหมู่เกาะรังและหมู่เกาะกะเพื่อจัดระเบียบการดำน้ำดูปะการัง	5.5 (11)	36.5 (73)	55.5 (111)	2.5 (5)	0 (0)	3.450	0.640
11. ศาลมีคำสั่งให้บริษัทที่สร้างภาพยนตร์เรื่อง เดอะบิช พินฟูเกาะพีพี เป็นจำนวนเงิน 100 ล้านบาท	9.5	32.0	52.0	6.0	0.5	3.440	0.768
12. ผลของการประเมิน โครงการชายหาดดีดขาวของกรมควบคุมมลพิษ พบว่า มีชายหาดที่ได้รับการประเมินดัชนีคุณภาพสิ่งแวดล้อมชายหาดท่องเที่ยวในระดับ 5 ดาว จำนวน 3 แห่ง คือ หาดเกาะอาดัง จ.สตูล, หาดยาว เกาะพีพี และหาดบิเละ เกาะห้อง จ.กระบี่	(19) 5.0 (10)	(64) 21.5 (43)	(104) 71.5 (143)	(12) 2.0 (4)	(1) 0 (0)	3.295	0.591
13. จังหวัดเลยจัดทำฝายแม้วในแหล่งต้นน้ำลำธาร โดยอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติภูกระดึง อุทยานแห่งชาติภูสันทราย (นาแห้ว) และเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูหลวง เพื่อป้องกันน้ำท่วม ตามแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดด้านการฟื้นฟูระบบนิเวศ	4.5 (9)	27.5 (55)	63.5 (127)	4.0 (8)	0.5 (1)	3.315	0.646

ตารางที่ 12 (ต่อ)

การรับรู้	จริง อย่างยิ่ง	จริง	ไม่แน่ใจ	ไม่จริง	ไม่จริง อย่างยิ่ง	— X	SD
14. พบพรรณไม้วงศ์กระดังงา ชนิดใหม่ชื่อ “นมแมวทองผาภูมิ” ในเขตอุทยานแห่งชาติทองผาภูมิ	4.0 (8)	29.0 (58)	65.0 (130)	1.5 (3)	0.5 (1)	3.345	0.606
15. พบซากไม้กลายเป็นหินขนาดใหญ่และมีความสมบูรณ์ที่สุดในโลกที่วนอุทยานไม้กลายเป็นหิน จ.ตาก	10.0 (20)	34.0 (68)	53.5 (107)	2.5 (5)	0 (0)	3.515	0.709
16. คณะอนุกรรมการพื้นที่ชุ่มน้ำมีมติที่จะเสนอพื้นที่ชุ่มน้ำอีก 5 แห่ง เป็นพื้นที่ชุ่มน้ำที่มีความสำคัญระหว่างประเทศ คือ บึงบอระเพ็ด จ.นครสวรรค์ อุทยานแห่งชาติเขาสามร้อยยอด จ.ประจวบคีรีขันธ์ กุดทอง จ.หนองคาย ลุ่มน้ำสงครามตอนล่าง จ.นครพนมและสกลนคร และ พรุคันธุลี จ.สุราษฎร์ธานี	4.0 (8)	28.5 (57)	66.0 (132)	1.0 (2)	0.5 (1)	3.345	0.598
17. อุทยานแห่งชาติหาดเจ้าไหม จ.ตรัง ได้จัดสวนหย่อมใต้ทะเล ประกอบด้วย ประติมากรรมรูปต่างๆ และปะการังเทียมให้นักท่องเที่ยวได้มาเยี่ยมชม	4.0 (8)	20.5 (41)	68.5 (137)	7.0 (14)	0 (0)	3.215	0.625
18. อุทยานแห่งชาติหาดเจ้าไหมประสบปัญหาการลักลอบจับปลาสวยงามขายเช่นปลาการ์ตูนและปลาสิงโต	5.0 (10)	35.5 (71)	56.5 (113)	2.5 (5)	0.5 (1)	3.420	0.652
19. ฟุ้งค้างคาวในอุทยานแห่งชาติภูผาม่านมีจำนวนลดลงเนื่องจากชาวบ้านในพื้นที่ใกล้เคียงดักจับฟุ้งค้างคาวเพื่อรับประทานและส่งขายต่างประเทศ	5.0 (10)	22.0 (44)	62.0 (124)	10.5 (21)	0.5 (1)	3.205	0.711
20. อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ประสบปัญหาปลาดาวหนามเพิ่มจำนวนขึ้นมาก ซึ่งส่งผลกระทบต่อปะการังในอุทยานฯ ถูกทำลาย	1.0 (2)	20.0 (40)	69.0 (138)	8.0 (16)	2.0 (4)	3.100	0.626

ตารางที่ 12 (ต่อ)

การรับรู้	จริง อย่างยิ่ง	จริง	ไม่แน่ใจ	ไม่จริง	ไม่จริง อย่างยิ่ง	$\bar{X}$	SD
21. จากการสำรวจความหลากหลายทางชีวภาพพบว่า พบค้างคาวปากอ่อนภูหลวง และค้างคาวปาก หลอด ซึ่งไม่เคยพบมาก่อนในโลกที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูหลวง	2.5 (5)	18.0 (36)	77.5 (155)	2.0 (4)	0 (0)	3.210	0.507
22. จากการสำรวจจำนวนวัฏกระทิงในอุทยานแห่งชาติตาพระยา พบว่าวัฏกระทิงที่อาศัยอยู่ในเขต อุทยานฯมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น	4.5 (9)	23.5 (47)	63.5 (127)	8.5 (17)	0 (0)	3.240	0.667
23. อุทยานแห่งชาติดงห่มอกเปิดจุดชมวิวแห่งใหม่ชื่อ “ลานชมดาว” เพื่อให้นักท่องเที่ยวสามารถ มองทิวทัศน์เมืองเพชรบูรณ์ ชมพระอาทิตย์ตก และชมดาวในเวลาากลางคืน	4.0 (8)	26.5 (53)	67.5 (135)	2.0 (4)	0 (0)	3.325	0.584
24. เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าห้วยขาแข้ง จัดทำฝายต้นน้ำลำธารแบบผสมผสานเพื่อลดความรุนแรงใน การกัดเซาะพังทลายของดินและชะลอความรุนแรงของไฟฟ้า	8.5 (17)	38.5 (77)	51.0 (102)	1.5 (3)	0.5 (1)	3.530	0.694
25. จากการสำรวจความคิดเห็นของชาวจังหวัดเลยร้อยละ 54.5 ไม่เห็นด้วยกับการสร้างกระเช้าขึ้นภู กระดึง และนักท่องเที่ยวมีความเห็นว่าการสร้างกระเช้าขึ้นภูกระดึงเป็นการทำลายเสน่ห์และความเป็น ภูกระดึง	23.0 (46)	35.5 (71)	39.0 (78)	2.5 (5)	0 (0)	3.790	0.824
26. จากการสำรวจพบว่าปริมาณช้างป่าในอุทยานแห่งชาติภูผาเหล็กเพิ่มจำนวนมากขึ้นกว่า 50% รวมทั้ง พบกระทิง เสือลายเมฆ สมเสร็จ ฯลฯ เข้ามาอาศัยเพิ่มมากขึ้น	4.5 (9)	28.0 (56)	59.0 (118)	6.5 (13)	2.0 (4)	3.265	0.733
การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์เฉลี่ย						3.356	0.324

หมายเหตุ: 1.00 – 3.27 รับรู้ในระดับน้อย

3.28 – 5.00 รับรู้ในระดับมาก

ทั้งนี้เมื่อนำผลการศึกษา โดยนำคะแนนการรับรู้ทั้งหมดมาหาค่ามัธยฐาน (median) ที่ 3.27 และกำหนดกลุ่มคะแนนเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มที่ได้คะแนนต่ำกว่าค่ากลางถือเป็นกลุ่มที่มีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ในระดับน้อยและกลุ่มที่ได้คะแนนสูงกว่าค่ากลางคือได้คะแนน 3.27-5.00 ถือเป็นกลุ่มที่มีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ในระดับมาก โดยพบว่าผู้มาเยือนส่วนใหญ่มีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ในระดับน้อยมากกว่าที่มีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ในระดับมากคิดเป็นร้อยละ 51.5 และ ร้อยละ 48.5 ดังตารางที่ 13

ตารางที่ 13 ระดับการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ของผู้มาเยือน

การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รับรู้ในระดับน้อย	103	51.5
รับรู้ในระดับมาก	97	48.5

เมื่อพิจารณาถึงการรับรู้รายข้อพบว่าผู้มาเยือนส่วนใหญ่ ไม่แน่ใจเกี่ยวกับประเด็นข่าวที่ว่าจากการสำรวจความหลากหลายทางชีวภาพพบว่า พบค้างคาวปากย่นภูหลวง และค้างคาวปากหลอด ซึ่งไม่เคยพบมาก่อนใน โลกที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูหลวง มากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องจากประเด็นข่าวดังกล่าวมีการนำเสนออย่างมากเมื่อเทียบกับประเด็นข่าวอื่นๆ ซึ่งสอดคล้องกับที่ กัญยา (2532) รัจรี (2540) สิริอร (2544) และวิภาพร (2545) กล่าวไว้ว่า การรับรู้ของบุคคลจะดีมากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับความถี่หรือความบ่อยของสิ่งเร้าที่ปรากฏให้เห็น ได้ยิน ได้สัมผัสอยู่เสมอจะทำให้บุคคลได้รับสิ่งเร้านั้นได้ดีกว่าสิ่งเร้าที่ไม่ค่อยได้ปรากฏให้เห็น ผู้มาเยือนรับรู้ข่าวว่าจริงเกี่ยวกับประเด็นที่ว่า กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช จะกันพื้นที่น้ำตกทีลอซู ในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าอุ้มผาง ให้เป็นอุทยานแห่งชาติ มากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องจากน้ำตกทีลอซู เป็นสถานที่ที่เป็นที่รู้จักรวมถึงมีการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับประเด็นนี้อย่างต่อเนื่องจึงทำให้ผู้มาเยือนรับรู้ข่าวจริงมากที่สุด ดังที่ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2532) ฉอาน (2536) มาลี (2537) และ สุรสิทธิ์ (2545) กล่าวว่าคนทั่วไปมักให้ความสนใจกับเหตุการณ์ที่มีความเกี่ยวข้องกับสถานที่ที่มีชื่อเสียง และผู้มาเยือนรับรู้ข่าวว่าจริงอย่างยิ่ง เกี่ยวกับประเด็นที่ว่า จากการสำรวจความคิดเห็นของชาวจังหวัดเลยร้อยละ 54.5 ไม่เห็นด้วยกับการสร้างกระเช้าขึ้นภูกระดึง และนักท่องเที่ยวมีความเห็นว่าการสร้างกระเช้าขึ้นภูกระดึงเป็นการทำลายเสน่ห์และความเป็นภูกระดึง มากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องจากอุทยานแห่งชาติภูกระดึงเป็นสถานที่ที่เป็นที่รู้จัก และเป็นข่าวที่ถูกนำเสนออย่างต่อเนื่องมาตลอดทุกรัฐบาลและยังหาข้อสรุปไม่ได้จนกระทั่งถึงปัจจุบัน จึงอาจส่งผลให้ผู้มาเยือนติดตามข่าวนี้อย่างต่อเนื่อง เพราะมีผลกระทบต่อ

การมาเยือนภูกระดึงในอนาคต ซึ่งสอดคล้องกับที่มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2532) ฌอ่าน (2536) มาลี (2537) และ สุรสิทธิ์ (2545) กล่าวไว้ว่า ชาวที่นำเสนอเกี่ยวกับสถานที่ที่เป็นที่รู้จักของบุคคลทั่วไปและเกิดผลกระทบต่อผู้รับสาร จะทำให้ชาวนั้นมีความน่าสนใจและมีผู้อยากติดตาม

ทั้งนี้การที่ผู้มาเยือนรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ในระดับน้อยเป็นส่วนใหญ่แน่นอนเนื่องจากผู้มาเยือนให้ความสนใจข่าวเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ในระดับปานกลาง และไม่ได้เลือกอ่านเนื้อหาข่าวเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์มากนักซึ่งเห็นได้จากเนื้อหาข่าวที่ผู้มาเยือนสนใจอ่านเป็นอันดับแรกนั้นคือข่าวบันเทิง และในแต่ละวันผู้มาเยือนอ่านหนังสือพิมพ์เฉลี่ยเพียง 1 ฉบับ เท่านั้น รวมถึงหนังสือพิมพ์ที่อ่านส่วนใหญ่คือหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ มีการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์น้อยที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับที่ ขวรัตน์ (2527) กันยา (2532) รัจรี (2540) ลีริอร (2544) และวิภาพร (2545) กล่าวไว้ว่า การรับรู้สิ่งใดก็ตามหากมีความสนใจหรือตั้งใจที่จะรับรู้มักจะเห็นหรือได้ยินสิ่งนั้นก่อน เช่น เวลาอ่านหนังสือพิมพ์จะอ่านเฉพาะข่าวที่ตนเองสนใจบางข่าว บางคอลัมน์ สิ่งเร้าที่ปรากฏให้เห็น ได้ยิน ได้สัมผัสอยู่เสมอๆ ทำให้บุคคลได้รับรู้สิ่งเร้า นั้นได้ดีกว่าสิ่งเร้าที่ไม่ค่อยได้ปรากฏให้เห็น และบุคคลเลือกจดจำเนื้อหาสาระของสารในส่วนที่ต้องการจำเข้าไว้เป็นประสบการณ์ ในขณะที่เดียวกันก็มักจะลืมข่าวสารที่ไม่ตรงกับความสนใจของตน

ผลการศึกษาพฤติกรรมการปฏิบัติตัวในพื้นที่ของผู้มาเยือนพื้นที่อนุรักษ์ พบว่า พฤติกรรมทางลบที่ผู้มาเยือนปฏิบัติมากที่สุดคือ ขณะประกอบกิจกรรมต่างๆ เมื่อพบแผ่นป้ายสื่อความหมายจะไม่หยุดอ่าน คิดเป็นร้อยละ 90.5 รองลงมาคือ ไม่กางเต็นท์พักแรมในบริเวณที่อุทยานแห่งชาติ/เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า จัดไว้ให้ และไม่สอบถามหรือแลกเปลี่ยนทัศนะเกี่ยวกับพื้นที่กับเจ้าหน้าที่เพื่อเพิ่มพูนความรู้ คิดเป็นร้อยละ 90.0 และร้อยละ 86.5 ตามลำดับ ส่วนพฤติกรรมทางบวก ที่ผู้มาเยือนปฏิบัติมากที่สุดคือ ไม่นำสัตว์เลี้ยงเข้ามาเที่ยวด้วย คิดเป็นร้อยละ 99.0 รองลงมาคือ ไม่สลักชื่อตามต้นไม้หรือป้ายต่างๆ ในแหล่งท่องเที่ยวเพื่อเป็นที่ระลึกและไม่ตัดสาขพืชพรรณเพื่อให้กางเต็นท์ได้สะดวก คิดเป็นร้อยละ 97.0 และร้อยละ 96.0 ตามลำดับ ดังตารางที่ 14

ตารางที่ 14 พฤติกรรมการปฏิบัติตัวในพื้นที่ของผู้มาเยือนพื้นที่อนุรักษ์

พฤติกรรม	ทำ		ไม่ทำ	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. แสดงความตื่นเต้น สงสัยดีใจเมื่อได้พบเห็นนก/สัตว์ป่าอื่นๆ	62	31.0	138	69.0
2. ทิ้งขยะนอกถังรองรับ หรือบริเวณที่จัดไว้ให้	38	19.0	162	81.0
3. เดินออกนอกเส้นทางศึกษาธรรมชาติเพื่อได้พบพื้นที่ใหม่ๆ และพบสิ่งอื่นที่ไม่เคยเห็นมาก่อน	30	15.0	170	85.0
4. เก็บขยะออกจากเส้นทางเดินศึกษาธรรมชาติ	57	28.5	143	71.5
5. ใช้แฟลชถ่ายรูปสัตว์หรือนกในระยะใกล้ชิด	11	5.5	189	94.5
6. หักเด็ดกิ่งไม้ ใบไม้ จับแมลง เก็บของป่า ตามเส้นทางเดิน หรือในพื้นที่ที่ไปเยือน เพื่อเป็นที่ระลึกหรือเพื่อการศึกษาเรียนรู้	12	6.0	188	94.0
7. กางเต็นท์พักแรมในบริเวณที่อุทยานแห่งชาติ/เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า จัดไว้ให้	20	10.0	180	90.0
8. ให้อาหารสัตว์ป่า เช่น ลิง กวาง ฯลฯ เพราะความสงสาร	11	5.5	189	94.5
9. ขับถ่ายของเสียลงสู่ลำน้ำ/ในป่า เนื่องจากบริเวณนั้นไม่มีห้องสุขา	13	5.1	187	93.5
10. ขณะประกอบกิจกรรมต่างๆ เมื่อพบแผ่นป้ายสื่อความหมายจะหยุดอ่าน	19	9.5	181	90.5
11. นำสัตว์เลี้ยงเข้ามาเที่ยวด้วย	2	1.0	198	99.0
12. สงสัยไล่หรือบีบแตรเมื่อพบสัตว์ป่ากำลังเดินข้ามถนนเพื่อความปลอดภัยของตัวเอง และสัตว์ป่า	11	5.5	189	94.5
13. เคลื่อนย้าย ม้านั่ง หรือสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆเพื่อความสะดวกในการประกอบกิจกรรม	13	6.5	187	93.5
14. ร้องเพลง เล่นดนตรี/เปิดเพลงเพื่อความสนุกสนานและอาจทำให้ผู้อื่นสนุกพร้อมๆกับเราด้วย	34	17.0	166	83.0
15. สอบถามหรือแลกเปลี่ยนทัศนะเกี่ยวกับพื้นที่กับเจ้าหน้าที่เพื่อเพิ่มพูนความรู้	27	13.5	173	86.5

ตารางที่ 14 (ต่อ)

พฤติกรรม	ทำ		ไม่ทำ	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
16. แวะศูนย์บริการนักท่องเที่ยว เพื่อศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับพื้นที่เป็นความรู้	31	15.5	169	84.5
17. สลักซื้อตามต้นไม้หรือป้ายต่างๆในแหล่งท่องเที่ยวเพื่อเป็นที่ระลึก	6	3.0	194	97.0
18. ตัดสาขพืชพรรณเพื่อให้ทางเดินที่ได้สะดวก	8	4.0	192	96.0
19. หลีกเลี้ยงการส่งเสียงดังขณะเดินป่า	53	26.5	147	73.5
20. ทิ้งเศษอาหาร เศษขยะที่ย่อยได้เอง บริเวณชายป่า/ลานกางเต็นท์	18	9.0	182	91.0

หมายเหตุ: 0 – 17 พฤติกรรมก่อนไปในทางลบ

18 – 20 พฤติกรรมก่อนไปในทางบวก

หากนำคะแนนทั้งหมดคือ 20 คะแนน มาหาค่ากลางคือค่ามัธยฐาน (median) ที่ 18 และแบ่งกลุ่มคะแนนออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำกว่าค่ากลางถือเป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมก่อนไปในทางลบ และกลุ่มที่ได้คะแนนสูงกว่าค่ากลางคือได้คะแนนตั้งแต่ 18-20 คะแนน ถือว่าเป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมก่อนไปในทางบวก โดยพบว่าผู้มาเยือนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมก่อนไปในทางบวกมากกว่าพฤติกรรมก่อนไปในทางลบ โดยคิดเป็นร้อยละ 62.5 และร้อยละ 37.5 ดังตารางที่ 15

ตารางที่ 15 กลุ่มพฤติกรรมการปฏิบัติตัวในพื้นที่ของผู้มาเยือนพื้นที่อนุรักษ์

พฤติกรรม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
พฤติกรรมก่อนไปในทางบวก	125	62.5
พฤติกรรมก่อนไปในทางลบ	75	37.5

เมื่อพิจารณาพฤติกรรมทางลบตามรายชื่อที่ผู้มาเยือนส่วนใหญ่ปฏิบัติมากที่สุด 3 อันดับ ได้แก่ ขณะประกอบกิจกรรมต่างๆ เมื่อพบแผ่นป้ายสื่อความหมายจะไม่หยุดอ่าน และไม่สอบถามหรือแลกเปลี่ยนทัศนะเกี่ยวกับพื้นที่กับเจ้าหน้าที่เพื่อเพิ่มพูนความรู้ ทั้งนี้อาจเนื่องจากผู้มาเยือนส่วนใหญ่เคยมีประสบการณ์ในการมาเยือนพื้นที่อนุรักษ์นั้นมาแล้วคือผู้มาเยือนเคยมาเยือนโดยเฉลี่ย 3 ครั้ง และวัตถุประสงค์หลักในการมาเยือนส่วนใหญ่คือต้องการพักผ่อนในบรรยากาศที่สงบ ดังนั้นผู้มาเยือนจึงอาจทราบเนื้อหาของการสื่อความหมาย และไม่ได้ให้ความสนใจเกี่ยวกับการสื่อความหมายในพื้นที่เท่าที่ควร และพฤติกรรมการไม่กางเต็นท์พักแรมในบริเวณที่อุทยานแห่งชาติ/เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าจัดไว้ให้ ทั้งนี้อาจเนื่องจากพื้นที่สำหรับกางเต็นท์พักแรมมีไม่เพียงพอต่อจำนวนของผู้มาเยือน จึงอาจส่งผลให้ผู้มาเยือนต้องหาพื้นที่กางเต็นท์นอกเหนือจากบริเวณที่ทางอุทยานแห่งชาติ/เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าจัดไว้ให้ ส่วนพฤติกรรมทางบวกที่ผู้มาเยือนปฏิบัติมากที่สุดทั้ง 3 อันดับ อันได้แก่ ไม่นำสัตว์เลี้ยงเข้ามาเที่ยวด้วย ไม่สติกซ์ตามต้นไม้หรือป้ายต่างๆ ในแหล่งท่องเที่ยวเพื่อเป็นที่ระลึกและไม่ตัดสาขพืชพรรณเพื่อให้กางเต็นท์ได้สะดวกอาจเนื่องจากมีเจ้าหน้าที่คอยตรวจตราดูแลความเรียบร้อย ในพื้นที่อนุรักษ์นั้นๆ รวมถึงมีพื้นที่สำหรับรองรับกิจกรรมกางเต็นท์เพียงพอต่อความต้องการของผู้มาเยือน จึงทำให้ผู้มาเยือนมีพฤติกรรมดังกล่าวมากที่สุด

เมื่อพิจารณาโดยรวมแล้วพบว่าผู้มาเยือนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมก่อนไปในทางบวกมากกว่า พฤติกรรมก่อนไปในทางลบ ทั้งนี้อาจเนื่องจาก ในการเข้าไปประกอบกิจกรรมนั้น ทนทานการต่างๆ ในพื้นที่อนุรักษ์นั้นจะมีเจ้าหน้าที่คอยตรวจตรา ดูแลกฎระเบียบ รวมถึงให้ความรู้และให้ข้อมูลในการปฏิบัติตัวขณะประกอบกิจกรรมต่างๆ ในพื้นที่อนุรักษ์ รวมทั้งผู้มาเยือนส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการมาเยือนพื้นที่อนุรักษ์ดังกล่าว จึงอาจเกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ คือพฤติกรรมที่ได้รับจากประสบการณ์ ได้รับจากการฝึกฝน (ซูดา, 2525 และถวิล, 2545) ผู้มาเยือนจึงทราบว่าการปฏิบัติตน เช่น ไรชณะอยู่ในพื้นที่อนุรักษ์ จึงทำให้ผู้มาเยือนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมก่อนไปในทางบวกมากกว่า

ผลการศึกษาทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ของผู้มาเยือนพบว่า ผู้มาเยือนส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นที่ว่า การเยือนพื้นที่อนุรักษ์ต่างๆ เช่น อุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า วนอุทยาน และเขตห้ามล่าสัตว์ป่า สามารถกระตุ้นให้ผู้มาเยือนเกิดจิตสำนึกที่ดีในการอนุรักษ์ธรรมชาติ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 54.0 รองลงมาคือ การจัดการพื้นที่อนุรักษ์ควรเน้นการคงอยู่ของทรัพยากรมากกว่ารายได้จากการท่องเที่ยว และควรมีการศึกษาและประเมินผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการใช้ประโยชน์ด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่อนุรักษ์ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหา และการจัดการนักท่องเที่ยว ร้อยละ 49.0 และร้อยละ 45.5 ตามลำดับ เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า พื้นที่อนุรักษ์แต่ละประเภทมีความแตกต่างกัน ดังนั้นจึงควรจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งพื้นที่อนุรักษ์แต่ละประเภท มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 54.5 รองลงมาคือ นักจัดการพื้นที่อนุรักษ์ควรให้ความสำคัญกับการให้ข้อมูลข่าวสารผ่านสื่อต่างๆ นอกเหนือจากการสื่อความหมายในพื้นที่และการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ควรคำนึงถึงคุณภาพทรัพยากร คุณภาพประสบการณ์ที่นักท่องเที่ยวได้รับ และคุณภาพชีวิตของชุมชนท้องถิ่นในระดับที่เท่าเทียมกัน ร้อยละ 53.5 และร้อยละ 53.0 ตามลำดับ ทั้งเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า บริเวณศูนย์บริการนักท่องเที่ยวควรมีการจัดสวนและนำไม้ดอกไม้ประดับ เช่น เฟื่องฟ้า เข้ามาปลูกเพื่อเพิ่มความสวยงามของพื้นที่ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 34.0 และอุทยานแห่งชาติทางบกและอุทยานแห่งชาติทางทะเลควรใช้มาตรการ/วิธีการจัดการทรัพยากรเหมือนกัน และการประกาศพื้นที่อนุรักษ์เพิ่มเติมไม่ได้ช่วยให้ทรัพยากรธรรมชาติถูกทำลายน้อยลง ร้อยละ 32.5 และร้อยละ 29.5 ตามลำดับ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นที่ว่า ควรเปิดให้มีกิจกรรมการล่าสัตว์ป่าเพื่อเกมส์กีฬาในพื้นที่อนุรักษ์ เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 57.5 รองลงมาคือแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่อนุรักษ์สามารถฟื้นตัวเองตามธรรมชาติได้เอง ไม่จำเป็นต้องช่วยกันฟื้นฟู และหน้าที่ในการดูแลทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อนุรักษ์ประเภทต่างๆ เป็นหน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐหรือเจ้าหน้าที่ในพื้นที่เท่านั้น ร้อยละ 42.0 และร้อยละ 29.5 ตามลำดับ ไม่เห็นด้วยกับ

ประเด็นที่ว่า หน้าที่ในการดูแลทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อนุรักษ์ประเภทต่างๆ เป็นหน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐหรือเจ้าหน้าที่ในพื้นที่เท่านั้น มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 41.0 รองลงมาคือ ควรเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้ประกอบกิจกรรมต่างๆ ในอุทยานแห่งชาติได้อย่างเต็มที่โดยไม่จำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสกับธรรมชาติได้ทั่วถึงทุกคน และการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ที่เปิดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว ควรคำนึงถึงการสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวให้ได้มากที่สุดเป็นอันดับแรกคิดเป็นร้อยละ 32.0 และร้อยละ 31.0 ตามลำดับ ดังตารางที่ 16

ตารางที่ 16 ทักษะการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ของผู้มาเยือน

ทักษะการจัดการพื้นที่อนุรักษ์	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	$\bar{X}$	SD
1. การเขียนพื้นที่อนุรักษ์ต่างๆ เช่น อุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า วนอุทยาน และเขตห้ามล่าสัตว์ป่า สามารถกระตุ้นให้ผู้มาเยือนเกิดจิตสำนึกที่ดีในการอนุรักษ์ธรรมชาติ	54.0 (108)	38.5 (77)	6.0 (12)	1.5 (3)	0 (0)	4.450	0.678
2. ควรมีการจัดรูปแบบการท่องเที่ยวในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า อุทยานแห่งชาติ วนอุทยาน และเขตห้ามล่าสัตว์ป่า ให้เป็นรูปแบบเดียวกันหมด	31.0 (62)	26.0 (52)	24.5 (49)	11.0 (22)	7.5 (15)	2.380	1.238
3. ควรมีการศึกษาและประเมินผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการใช้ประโยชน์ด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่อนุรักษ์ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาและการจัดการนักท่องเที่ยว	45.5 (91)	47.0 (94)	7.5 (15)	0 (0)	0 (0)	4.380	0.623
4. การประกาศพื้นที่อนุรักษ์เพิ่มเติมไม่ได้ช่วยให้ทรัพยากรธรรมชาติถูกทำลายน้อยลง	15.5 (31)	33.0 (66)	29.5 (59)	16.5 (33)	5.5 (11)	2.635	1.099
5. ควรเปิดให้มีกิจกรรมการล่าสัตว์ป่าเพื่อเกมส์กีฬาในพื้นที่อนุรักษ์ให้นักท่องเที่ยวได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ	2.5 (5)	7.5 (15)	7.5 (15)	25.0 (50)	57.5 (115)	4.275	1.051
6. ผู้ที่จะเข้าไปประกอบกิจกรรมต่างๆ ในพื้นที่อนุรักษ์ควรมีทักษะในการป้องกันผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับพื้นที่และสัตว์ป่า	33.5 (67)	51.0 (102)	13.0 (26)	2.5 (5)	0 (0)	4.155	0.737
7. การจัดการพื้นที่อนุรักษ์ควรคำนึงถึงคุณภาพทรัพยากร คุณภาพ ประสบการณ์ที่นักท่องเที่ยวได้รับ และคุณภาพชีวิตของชุมชนท้องถิ่นในระดับที่เท่าเทียมกัน	30.5 (61)	53.0 (106)	14.5 (29)	2.0 (4)	0 (0)	4.120	0.720

ตารางที่ 16 (ต่อ)

ทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	— X	SD
8. หน้าที่ในการดูแลทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อนุรักษ์ประเภทต่างๆ เป็นหน้าที่ของ หน่วยงานภาครัฐหรือเจ้าหน้าที่ในพื้นที่เท่านั้น	3.5 (7)	13.0 (26)	13.0 (26)	41.0 (82)	29.5 (59)	3.800	1.107
9. ควรเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้ประกอบกิจกรรมต่างๆ ในอุทยานแห่งชาติได้อย่าง เต็มที่โดยไม่จำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสกับธรรมชาติได้ทั่วถึง ทุกคน	6.0 (12)	15.5 (31)	20.0 (40)	32.0 (64)	26.5 (53)	3.575	1.205
10. การจัดการพื้นที่อนุรักษ์ที่เปิดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว ควรคำนึงถึงการสนองความ ต้องการของนักท่องเที่ยวให้ได้มากที่สุดเป็นอันดับแรก	5.5 (11)	14.0 (28)	24.0 (48)	31.0 (62)	25.5 (51)	3.570	1.171
11. อุทยานแห่งชาติทางบกและอุทยานแห่งชาติทางทะเลควรใช้มาตรการ/วิธีการจัดการ ทรัพยากรเหมือนกัน	9.5 (19)	19.5 (39)	32.5 (65)	26.0 (52)	12.5 (25)	3.125	1.152
12. แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่อนุรักษ์สามารถฟื้นตัวเองตามธรรมชาติได้เอง ไม่จำเป็นต้อง ช่วยกันฟื้นฟู	3.0 (6)	9.5 (19)	18.0 (36)	27.5 (55)	42.0 (84)	3.960	1.120
13. บริเวณศูนย์บริการนักท่องเที่ยวควรมีการจัดสวนและนำไม้ดอกไม้ประดับ เช่น เฟื่องฟ้า เข้ามาปลูกเพื่อเพิ่มความสวยงามของพื้นที่	8.0 (16)	21.0 (42)	34.0 (68)	23.0 (46)	14.0 (28)	3.140	1.143
14. การจัดการพื้นที่อนุรักษ์ควรเน้นการคงอยู่ของทรัพยากรมากกว่ารายได้จากการ ท่องเที่ยว	49.0 (98)	32.5 (65)	14.5 (29)	2.0 (4)	2.0 (4)	4.245	0.916
15. พื้นที่อนุรักษ์แต่ละประเภทมีความแตกต่างกัน ดังนั้นจึงควรจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับ วัตถุประสงค์ในการจัดตั้งพื้นที่อนุรักษ์แต่ละประเภท	32.0 (64)	54.5 (109)	13.0 (26)	0.5 (1)	0 (0)	4.180	0.663

ตารางที่ 16 (ต่อ)

ทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	— X	SD
16. นักจัดการพื้นที่อนุรักษ์ควรให้ความสำคัญกับการให้ข้อมูลข่าวสารผ่านสื่อต่างๆ นอกเหนือจากการสื่อความหมายในพื้นที่	32.5 (65)	53.5 (107)	13.5 (27)	0.5 (1)	0 (0)	4.180	0.671
17. เป้าหมายด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของพื้นที่อนุรักษ์มี ความสำคัญมากกว่าเป้าหมายด้านการใช้ประโยชน์ของมนุษย์	34.0 (68)	42.0 (84)	21.5 (43)	2.0 (4)	0.5 (1)	4.070	0.824
ทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์โดยเฉลี่ย						3.779	0.446

หมายเหตุ: 2.82 – 3.81 ทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ก่อนไปในทางลบ

3.82 – 4.88 ทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ก่อนไปในทางบวก

เมื่อนำคะแนนรวมมาหาค่ากลางคือค่ามัธยฐาน (median) ที่ 3.82 และแบ่งกลุ่มคะแนนออกเป็น 2 กลุ่มคือกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำกว่าค่ากลางถือเป็นกลุ่มที่มีทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ก่อนไปในทางลบ และกลุ่มที่ได้คะแนนสูงกว่าค่ากลางคือได้คะแนนตั้งแต่ 3.82 – 4.88 ถือเป็นกลุ่มที่มีทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ก่อนไปในทางบวก โดยพบว่าผู้มาเยือนส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ก่อนไปในทางบวกมากกว่าทัศนคติต่อการจัดการก่อนไปในทางลบ คิดเป็นร้อยละ 51.5 และร้อยละ 48.5 ตามลำดับ ดังตารางที่ 17

ตารางที่ 17 กลุ่มทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ของผู้มาเยือน

ทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ทัศนคติก่อนไปในทางบวก	103	51.5
ทัศนคติก่อนไปในทางลบ	97	48.5

เมื่อพิจารณาตามรายข้อพบว่าผู้มาเยือนส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นที่ว่า การเยือนพื้นที่อนุรักษ์ต่างๆ เช่น อุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า วนอุทยาน และเขตห้ามล่าสัตว์ป่า สามารถกระตุ้นให้ผู้มาเยือนเกิดจิตสำนึกที่ดีในการอนุรักษ์ธรรมชาติ มากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องจากการเข้าไปประกอบกิจกรรมนันทนาการต่างๆ ในพื้นที่อนุรักษ์มีการให้ความรู้ผ่านป้ายสื่อความหมายและเจ้าหน้าที่ จึงอาจทำให้ผู้มาเยือนได้รับความรู้เพิ่มเติมและเข้าใจถึงการอนุรักษ์ธรรมชาติ เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า พื้นที่อนุรักษ์แต่ละประเภทมีความแตกต่างกัน ดังนั้นจึงควรจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งพื้นที่อนุรักษ์แต่ละประเภท มากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องจากผู้มาเยือนอาจได้รับความรู้จากการไปเยือนพื้นที่อนุรักษ์ ทั้งเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า บริเวณศูนย์บริการนักท่องเที่ยวควรมีการจัดสวนและนำไม้ดอกไม้ประดับ เช่น เฟื่องฟ้า เข้ามารปลูกเพื่อเพิ่มความสวยงามของพื้นที่ มากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องจากผู้มาเยือนไม่ทราบว่าการจัดสวนหรือการตกแต่งในพื้นที่อนุรักษ์นั้น ไม่ควรใช้พืชต่างถิ่นอย่างต้นเฟื่องฟ้ามาประดับ ซึ่งสอดคล้องกับที่ ดารณี (2542) กล่าวว่า การไม่แสดงออกทางทัศนคติหรือมีทัศนคติเป็นกลางอาจเพราะกว่าไม่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนั้น ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับประเด็นที่ว่า ควรเปิดให้มีกิจกรรมการล่าสัตว์ป่าเพื่อเกมส์กีฬาในพื้นที่อนุรักษ์ให้นักท่องเที่ยวได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ มากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องจากการนำเสนอข่าวในประเด็นของการล่าสัตว์และการลดลงของสัตว์ป่า ซึ่งอาจทำให้ผู้มาเยือนคิดว่าหากเปิดให้มีการกิจกรรมการล่าสัตว์ป่าในพื้นที่อนุรักษ์อาจทำให้สัตว์ป่าในประเทศไทยลดจำนวนลงอีก และไม่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่า หน้าทีในการดูแลทรัพยากร

ธรรมชาติในพื้นที่อนุรักษ์ประเภทต่างๆ เป็นหน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐหรือเจ้าหน้าที่ในพื้นที่เท่านั้น มากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องจากผู้มาเยือนได้รับข่าวสารและความรู้ทั้งจากสื่อมวลชนและการสื่อความหมายในพื้นที่ ในเรื่องการเข้าไปประกอบกิจกรรมนันทนาการในพื้นที่อนุรักษ์ จึงอาจทำให้ผู้มาเยือนเห็นความสำคัญของหน้าที่ในการดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติว่าควรเป็นหน้าที่ของทุกๆคน มิใช่ความรับผิดชอบของหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่ง

เมื่อพิจารณาทัศนคติโดยรวมของผู้มาเยือนพบว่าผู้มาเยือนส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ค่อนข้างไปในทางบวกมากกว่าทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ค่อนข้างไปในทางลบ ทั้งนี้อาจเนื่องจากประสบการณ์และการเกี่ยวข้องกับกลุ่ม นั่นคือ ผู้มาเยือนอาจได้รับประสบการณ์ที่ดีต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์เช่นการเข้าไปประกอบกิจกรรมนันทนาการในพื้นที่อนุรักษ์แล้วพบเห็นเจ้าหน้าที่กำลังปฏิบัติหน้าที่อย่างจริงจัง เห็นพื้นที่ที่ได้รับการดูแลรักษา จึงสร้างทัศนคติต่อการจัดการที่ค่อนข้างไปในทางบวกมากกว่า

ตอนที่ 4 ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์มีอิทธิพลต่อทัศนคติและพฤติกรรมการปฏิบัติตัวของผู้มาเยือนพื้นที่อนุรักษ์

จากผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุเพื่อทดสอบอิทธิพลของตัวแปรอิสระการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์กับตัวแปรตามคือทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ พบว่าการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ไม่มีอิทธิพลต่อทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ ($F = 0.736$; $Sig. = 0.392$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อาจเนื่องจากทัศนคตินั้นจะมีพื้นฐานมาจากชนิดและขนาดของข่าวสารที่ได้รับ ข้อมูลข่าวสารบางส่วนที่เข้ามาสู่บุคคลนั้นจะทำให้บุคคลเก็บไปคิดและสร้างเป็นทัศนคติขึ้นมาได้ (วัฒนา, 2535 และธงชัย, 2539) แต่จากการวิเคราะห์ข่าวพบว่ามี การนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ในประเด็นทางลบมากกว่าประเด็นอื่นๆ ซึ่งผู้มาเยือนน่าจะมีทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ไปในทางลบ แต่เมื่อพิจารณาความสนใจข่าวเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์พบว่าผู้มาเยือนนั้นมีความสนใจข่าวเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ในระดับปานกลาง และเนื้อหาที่สนใจเป็นอันดับ 1 มากที่สุดคือข่าวบันเทิง หนังสือพิมพ์ที่ผู้มาเยือนอ่านมากที่สุดคือหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ที่มีการนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์น้อยที่สุดและโดยรวมแล้ว พบว่าผู้มาเยือนส่วนใหญ่มีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ในระดับน้อย จึงทำให้ผู้มาเยือนอาจไม่ได้

รับข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์เท่าที่ควร ซึ่งการรับรู้ได้ดีมากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับความสนใจ นั่นคือถ้ามีความสนใจในเรื่องนั้นมากจะรับรู้ได้มากและความถี่หรือความบ่อยของสิ่งเร้า นั่นคือถ้าได้เห็นหรือได้ยิน ได้สัมผัสอยู่เสมอๆ จะทำให้บุคคลได้รับสิ่งเร้าได้ดี (กันยา, 2532 รัจรี, 2540 สิริอร, 2544 และวิภาพร, 2545)

จากผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุเพื่อทดสอบอิทธิพลของตัวแปรอิสระการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์กับตัวแปรตามคือพฤติกรรมการปฏิบัติตัวของผู้มาเยือนพื้นที่อนุรักษ์ พบว่าการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการปฏิบัติตัวของผู้มาเยือนพื้นที่อนุรักษ์ ($F = 0.395$; $Sig. = 0.530$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อาจเนื่องจากการนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ส่วนใหญ่เป็นการนำเสนอเกี่ยวกับการจัดการพื้นที่อนุรักษ์มากกว่าเนื้อหาการปฏิบัติตนขณะอยู่ในพื้นที่ และเมื่อพิจารณาโดยรวมแล้วพบว่าผู้มาเยือนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมก่อนไปในทางบวกอาจเนื่องมาจากการที่ผู้มาเยือนส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการมาเยือนพื้นที่อนุรักษ์เฉลี่ย 3 ครั้ง ซึ่งถือได้ว่าผู้มาเยือนมีประสบการณ์ในการเรียนรู้ที่จะปฏิบัติตนได้ถูกต้องตามกฎระเบียบ นั่นคือเกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากประสบการณ์หรือได้รับการฝึกฝน (ชูดา, 2525 และฉวีล, 2545) รวมทั้งยังมีเจ้าหน้าที่ในพื้นที่อนุรักษ์คอยดูแล ซึ่งอาจเป็นการควบคุมพฤติกรรมผู้มาเยือนให้ปฏิบัติตัวอย่างถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับที่ ณรงค์ (2518) กล่าวไว้ว่า การแสดงออกซึ่งพฤติกรรมครั้งหนึ่งของบุคคลนั้น เกิดได้จากสิ่งกระตุ้นพฤติกรรมและความเข้มของสิ่งกระตุ้นพฤติกรรม โดยเจ้าหน้าที่คือสิ่งกระตุ้นพฤติกรรมและความเข้มงวดในการปฏิบัติหน้าที่คือความเข้มของสิ่งกระตุ้นพฤติกรรม จึงอาจทำให้ผู้มาเยือนปฏิบัติตัวขณะประกอบกิจกรรมตามกฎระเบียบ

สมมติฐานที่ 2 ทักษะคิดต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ของผู้สื่อข่าวแตกต่างกับทัศนคติของนักท่องเที่ยว

จากผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างด้วยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ จำแนกตามประเภทของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้ค่าสถิติ t (t-test) พบว่า ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ($t = 3.167$; $Sig = .002$) โดยผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์มีทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์เฉลี่ยเท่ากับ 3.990 และผู้มาเยือนมีทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่เฉลี่ยเท่ากับ 3.779 สรุปได้ว่า ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์มีทัศนคติทางบวกต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์มากกว่าผู้มาเยือน ดังตารางที่ 18 ทั้งนี้

อาจเนื่องจากการเกิดทัศนคติที่นั้นเกิดจากหลายๆปัจจัย ซึ่งประสบการณ์และข่าวสารข้อมูลเป็นหนึ่งในหลายๆปัจจัย โดยผู้มีประสบการณ์ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางที่ดีหรือไม่ดี จะทำให้เกิดทัศนคติต่อสิ่งนั้นในทางที่ดีหรือไม่ดี และการที่บุคคลได้รับข่าวสารข้อมูลขนาดต่างๆ จะทำให้บุคคลเก็บไปคิดและสร้างเป็นทัศนคติขึ้นมาได้ รวมทั้งการเข้าไปเกี่ยวข้องกับกลุ่ม ซึ่งทัศนคติบางอย่างมาจากกลุ่มต่างๆที่บุคคลเกี่ยวข้องกับกลุ่ม ซึ่งทัศนคติบางอย่างมาจากกลุ่มต่างๆที่เกี่ยวข้องอยู่ทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่นเพื่อนร่วมงาน ครอบครัว โดยกลุ่มบุคคลเหล่านี้มีการถ่ายทอดข้อมูลให้แก่บุคคลในกลุ่ม ซึ่งสามารถสร้างทัศนคติได้ (วัฒนา, 2535 และธงชัย, 2539) เมื่อพิจารณาแล้วจะพบว่า ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์มีประสบการณ์ในการทำงานเป็นนักหนังสือพิมพ์เฉลี่ย 11 ปี มีการเกี่ยวข้องกับกลุ่มนักหนังสือพิมพ์ด้วยกัน จึงน่าจะมีโอกาสได้รับและแลกเปลี่ยนข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์มากกว่าผู้มาเยือน

ตารางที่ 18 ผลการทดสอบความแตกต่างของทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ของผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์กับผู้มาเยือน

ตัวแปรอิสระ	จำนวน	$\bar{X}$	SD	t	df	Sig.
ผู้ตอบแบบสอบถาม						
ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์	53	3.990	0.428			
ผู้มาเยือนพื้นที่อนุรักษ์	200	3.779	0.446			
				3.167	84.409	0.002

สรุปและข้อเสนอแนะ

สรุป

การศึกษาการวิเคราะห์การนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ของสื่อประเภทหนังสือพิมพ์ ในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะและแนวโน้มการนำเสนอข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่อนุรักษ์ของสื่อประเภทหนังสือพิมพ์ ทศนคติของผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ การรับรู้ข่าวสาร ทศนคติต่อพื้นที่อนุรักษ์ และพฤติกรรมกรรมการปฏิบัติตัวในพื้นที่ของสมาชิกรายวันในพื้นที่อนุรักษ์ และศึกษาอิทธิพลของการรับรู้ข่าวสารต่อทศนคติและพฤติกรรมของสมาชิกรายวันในพื้นที่อนุรักษ์ โดยทำการวิเคราะห์เนื้อหาข่าว ของหนังสือพิมพ์รายวันฉบับภาษาไทย ส่วนกลาง จำนวน 4 ชื่อ ฉบับคือ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ หนังสือพิมพ์ข่าวสด หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ และหนังสือพิมพ์มติชน ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม – 31 ธันวาคม พ.ศ. 2549 ประเมินทศนคติของผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ของหนังสือพิมพ์รายวันฉบับภาษาไทย จำนวน 10 ชื่อฉบับ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ หนังสือพิมพ์ข่าวสด หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ หนังสือพิมพ์มติชน หนังสือพิมพ์คมชัดลึก หนังสือพิมพ์แนวหน้า หนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ หนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวัน หนังสือพิมพ์บ้านเมือง และหนังสือพิมพ์สยามรัฐ โดยใช้แบบสอบถามจำนวน 53 ชุด และประเมินการรับรู้ ทศนคติ และพฤติกรรมของสมาชิกรายวันอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ และเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าห้วยขาแข้ง โดยใช้แบบสอบถาม จำนวน 200 ชุด จากนั้นทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา การวิเคราะห์การถดถอยพหุ และการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยทศนคติของประชากร 2 กลุ่ม ซึ่งผลการศึกษารูปได้ดังนี้

มีการนำเสนอข่าวและบทความที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่อนุรักษ์จำนวนทั้งสิ้น 471 เรื่อง โดยแบ่งเป็นการนำเสนอในรูปแบบของข่าวจำนวน 353 เรื่อง และในรูปแบบของบทความจำนวน 118 บทความ ในการนำเสนอข่าวสารทั้งหมดนี้ เป็นการนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับอุทยานแห่งชาติมากที่สุดรองลงมาคือเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า วนอุทยาน และเขตห้ามล่าสัตว์ป่า ตามลำดับ การนำเสนอข่าวมีปริมาณของประเด็นข่าวทางลบ 199 เรื่อง ประเด็นข่าวทางบวก 119 เรื่อง และข่าวที่เป็นการให้ข้อมูลหรือประชาสัมพันธ์ให้ผู้อ่านได้ทราบ 35 เรื่อง หนังสือพิมพ์ที่มีการนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์มากที่สุดคือ หนังสือพิมพ์มติชน และหนังสือพิมพ์ไทยรัฐเป็นหนังสือพิมพ์ที่มีการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์น้อยที่สุด

จากการเก็บข้อมูลของผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ จำนวน 53 ชุด พบว่าผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุเฉลี่ย 35 ปี มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี โดยมีรายได้ต่อเดือน เฉลี่ย 19,274 บาท ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพนักหนังสือพิมพ์เฉลี่ย 11 ปี โดยทำงานที่หนังสือพิมพ์ ผู้จัดการรายวันมากที่สุด และทำงานแผนกข่าวเศรษฐกิจมากที่สุด และผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ก่อนไปในทางบวกมากกว่าทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ก่อนไปในทางลบ

จากการเก็บข้อมูลของผู้มาเยือนพบว่า ผู้มาเยือนส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุเฉลี่ย 30 ปี ส่วนใหญ่มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพพนักงานบริษัท มีรายได้โดยเฉลี่ย 19,410 บาทต่อเดือน ส่วนใหญ่อยู่ในกรุงเทพและปริมณฑล ส่วนใหญ่ไม่เคยมาเยือนพื้นที่อนุรักษ์มาก่อน โดยลักษณะกลุ่มเดินทางส่วนใหญ่คือกลุ่มเพื่อน สมาชิกในกลุ่มเดินทางเฉลี่ย 18 คน ผู้มาเยือนส่วนใหญ่พักค้าง 1 คืน กิจกรรมที่ผู้มาเยือนได้ประกอบจริงมากที่สุดคือ เดินป่าศึกษาธรรมชาติ วัตถุประสงค์ในการมาเยือนพื้นที่อนุรักษ์คือเพื่อพักผ่อนในบรรยากาศที่สงบ ส่วนใหญ่ใช้เวลาในวันหยุดสุดสัปดาห์ (เสาร์-อาทิตย์) ในการเดินทางท่องเที่ยวมากที่สุด สื่อที่ผู้มาเยือนส่วนใหญ่เลือกรับข่าวสารในแต่ละวันเป็นอันดับแรกมากที่สุด คือ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ที่เลือกอ่านเป็นอันดับแรกมากที่สุด คือ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เนื้อหาที่ผู้มาเยือนสนใจอ่านเป็นอันดับแรก มากที่สุด คือ ข่าวบันเทิง โดยอ่านหนังสือพิมพ์ต่อเดือนเฉลี่ย 19 วัน สื่อที่ทำให้รู้จักพื้นที่อนุรักษ์ที่มาเยือนมากที่สุดคือ โทรทัศน์ ส่วนใหญ่ผู้มาเยือนให้ความสนใจข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ในระดับปานกลาง มีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ในระดับน้อย มีพฤติกรรมก่อนไปในทางบวกมากกว่าพฤติกรรมก่อนไปในทางลบ และผู้มาเยือนส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ก่อนไปในทางบวกมากกว่าทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ก่อนไปในทางลบ

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ไม่มีอิทธิพลต่อทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์และพฤติกรรมการปฏิบัติตัวของผู้มาเยือนพื้นที่อนุรักษ์ และทัศนคติของผู้สื่อข่าวแตกต่างกับทัศนคติของนักท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 3.167$; Sig = .002)

ข้อเสนอแนะ

1. สื่อควรใช้การสื่อสารเพื่อโน้มน้าวใจ และสอดแทรกการปฏิบัติตนที่ถูกต้องขณะประกอบกิจกรรมต่างๆในพื้นที่อนุรักษ์ ควรกระตุ้นให้ผู้อ่านตระหนักถึงการดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งส่วนใหญ่คือพื้นที่อนุรักษ์ เนื่องจากบทความนั้นสามารถแสดงความคิดเห็น หรือสามารถให้ข้อมูลต่างๆสอดแทรกได้มากกว่าข่าว
2. สื่อควรมีการนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์อย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ผู้อ่านได้ทราบถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับพื้นที่อนุรักษ์ รวมทั้งยังเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาที่ควรปรับปรุงแก้หน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้อง
3. กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ต้องเป็นผู้ให้ข้อมูลแก่สื่อและควรเป็นผู้ชี้แนะว่าควรนำเสนออะไรบ้างแก่ผู้อ่านเนื่องจากกรมอุทยานฯมีข้อมูลต่างๆที่ถูกต้อง และเพื่อเป็นการนำเสนอในสิ่งที่ผู้อ่านควรได้รับทราบหรือสิ่งที่อาจส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่อาจส่งผลกระทบต่อพื้นที่ เช่น การปฏิบัติตัวที่ถูกต้องในขณะที่ประกอบกิจกรรม สภาพพื้นที่ ผลกระทบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมที่เกิดในพื้นที่ เป็นต้น หากนักท่องเที่ยวได้รับทราบข้อมูลเหล่านี้ อาจทำให้นักท่องเที่ยวมีการเตรียมตัวในการประกอบกิจกรรมหรืออาจทำให้นักท่องเที่ยวมีพฤติกรรมในทางบวกมากยิ่งขึ้น
4. กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช ควรให้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์แก่สื่ออย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ เนื่องจากปัจจัยที่ทำให้การรับรู้ได้คืบคลานขึ้นอยู่กับความถี่หรือความบ่อยของสิ่งเร้า ซึ่งการที่กรมอุทยานฯ ให้ข้อมูลเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์อย่างสม่ำเสมออาจทำให้นักท่องเที่ยวได้รับทราบข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์มากยิ่งขึ้น โดยควรนำเสนอผ่านหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เนื่องจากเป็นหนังสือพิมพ์ที่มีคนอ่านมากที่สุดและหนังสือพิมพ์มติชน เนื่องจากมีการนำเสนอข่าวมากที่สุด
5. ในการทำการศึกษาค้างต่อไปควรกำหนดรายชื่อนักท่องเที่ยวให้ครอบคลุมทุกชื่อฉบับทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เพื่อให้ทราบแนวโน้มน้ำและประเด็นในการนำเสนอข่าวสารและบทความเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ ในประเทศไทยมากยิ่งขึ้น

6. ควรมีการวิเคราะห์ข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์จากสื่อประเภทอื่นด้วย เช่น โทรทัศน์ สื่ออินเทอร์เน็ต วิทยุ เป็นต้น เนื่องจากผู้มาเยือนส่วนใหญ่เลือกเปิดรับสื่ออื่นๆนอกจาก หนังสือพิมพ์

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

- กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช. 2543. เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า. **ข้อมูลพื้นฐานเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าในประเทศไทย**. แหล่งที่มา: <http://www.dnp.go.th/p-wildlife/Adminiwave/Frameadmin01.htm>, 15 มกราคม 2550.
- _____. 2545. อุทยานแห่งชาติ. **อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่**. แหล่งที่มา: <http://www.dnp.go.th/parkreserve/forprint.asp?npid=9&lg=1>, 25 มีนาคม 2550.
- _____. 2549. รายงานสถิตินักท่องเที่ยวที่เข้าไปในเขตอุทยานแห่งชาติต่างๆในปีงบประมาณ. **สถิตินักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติ**. แหล่งที่มา: http://www.dnp.go.th/NPRD/develop/Stat_Tourist.php, 15 มกราคม 2550.
- _____. 2549. วัตถุประสงค์ของการจัดตั้งอุทยานแห่งชาติของประเทศไทย. **การจัดการอุทยานแห่งชาติ**. แหล่งที่มา: http://www.dnp.go.th/npo/Html/Management/Manage_Np.html, 11 กันยายน 2549.
- _____. 2549. หลักเกณฑ์การจัดตั้งวนอุทยาน. **การจัดตั้งอุทยานแห่งชาติ/วนอุทยาน**. แหล่งที่มา: http://www.dnp.go.th/parkreserve/Np/Html/Arrange_Np/Choose_Natural.htm, 11 กันยายน 2549.
- _____. 2550. เขตห้ามล่าสัตว์ป่า. **ข้อมูลพื้นฐานเขตห้ามล่าสัตว์ป่า**. แหล่งที่มา: <http://www.dnp.go.th/p-wildlife/Adminiwave/Frameadmin05.htm>, 15 มกราคม 2550.
- _____. 2550. การจัดตั้งอุทยานแห่งชาติ/วนอุทยาน. **หลักเกณฑ์การคัดเลือกพื้นที่เพื่อจัดตั้งวนอุทยาน**. แหล่งที่มา: <http://www.dnp.go.th/npo/Html/Download/Select%20area%20to%20Forest%20Park.doc>, 22 มกราคม 2550.

กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช. 2550. การจัดตั้งอุทยานแห่งชาติ/วนอุทยาน. วนอุทยาน
ที่จัดตั้งแล้ว. แหล่งที่มา: http://www.dnp.go.th/npo/Html/Arrange_Np/Forest_Park.html,
22 มกราคม 2550.

_____. 2550. การจัดตั้งอุทยานแห่งชาติ/วนอุทยาน. หลักเกณฑ์การคัดเลือกพื้นที่เพื่อจัดตั้ง
อุทยานแห่งชาติ. แหล่งที่มา: <http://www.dnp.go.th/npo/Html/Download/Select%20area%20to%20Park.doc>, 22 มกราคม 2550.

_____. 2550. สถิตินักท่องเที่ยวในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าปีพ.ศ. 2546 – 2549. (อัคราณา)

กันทิมา ธนะโสภณ. 2532. แนวคิดเบื้องต้นเกี่ยวกับการเขียนหน้าหนังสือพิมพ์, ในมหาวิทยาลัย
สุโขทัยธรรมมาธิราช, บรรณาธิการ. เอกสารการสอนชุดการข่าวและบรรณาธิการ หน่วยที่
6-9. พิมพ์ครั้งที่ 2. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, กรุงเทพฯ.

กันยา สุวรรณแสง. 2532. จิตวิทยาทั่วไป. อักษรพิทยา, กรุงเทพฯ.

กิติมา สุรสิทธิ์. 2541. ความรู้ทางการสื่อสาร. โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.

_____. 2544. ความรู้ทางการสื่อสาร. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.

กอบกุล ถาวรานนท์. 2543. เอกสารคำสอนรายวิชาสื่อมวลชนกับสังคม. สถาบันราชภัฏพระนคร,
กรุงเทพฯ.

จงจิต ศรีพรรณ. 2524. การสื่อสารมวลชน. พิมพ์ครั้งที่ 2. บางกอกการพิมพ์, กรุงเทพฯ.

นอาน วุฑฒิกรรมรักษา. 2536. หลักการรายงานข่าว. สำนักพิมพ์ประกายพริ้ง, กรุงเทพฯ.

ชวรัตน์ เชิดชัย. 2521. การสื่อข่าว. โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.

_____. 2527. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการสื่อสารมวลชน. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.

ชูด้า จิตพิทักษ์. 2525. **พฤติกรรมศาสตร์เบื้องต้น**. พิมพ์ครั้งที่ 2. บริษัทสารมวลชน, กรุงเทพฯ.

ณรงค์ สิ้นสวัสดิ์. 2519. **จิตวิทยาการเมือง**. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.

ณัฐชามณูย์ สุวิทย์พันธุ์. 2545. **การเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทัศนคติและแนวโน้มพฤติกรรม การท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบโฮมสเตย์ของนักท่องเที่ยวชาวไทย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

คารณิ พานทอง พาลุสุข. 2542. **ทฤษฎีการจูงใจ**. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพฯ.

ถวิล ชาราโกชน์. 2545. **จิตวิทยาทั่วไป**. คณะครุศาสตร์, สถาบันราชภัฏเพชรบุรีวิทยาลัยในพระบรมราชูปถัมภ์.

นภาพรรณ ฐานะกาญจน์. 2548. **เอกสารประกอบการสอนวิชา 308512 มนุษย์มีติในการจัดการพื้นที่อนุรักษ์**. ภาควิชาอนุรักษ์วิทยา คณะวนศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (อัดสำเนา)

นรินาม. 2550. **หน้าที่หรือกลไกของทัศนคติ**. Attitude. แหล่งที่มา: http://www.novabizz.com/NovaAce/Self/Spiritual/Attitude_13.php, 20 กุมภาพันธ์ 2550.

ธงชัย สันติวงษ์. 2539. **องค์การและการบริหาร**. โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, กรุงเทพฯ.

บุญกร แก้วมีจิ้น. 2546. **ปัจจัยสื่อสารที่มีอิทธิพลต่อการท่องเที่ยวชายทะเลและหมู่เกาะของคนกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ประมะ สตะเวทิน. 2538. **การสื่อสารมวลชน : กระบวนการและทฤษฎี**. ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์, กรุงเทพฯ.

_____. 2540. **หลักนิเทศศาสตร์**. พิมพ์ครั้งที่ 9. ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์, กรุงเทพฯ.

ประภาเพ็ญ สุวรรณ. 2520. **ทัศนคติ: การวัด การเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย.** ไทยวัฒนาพานิช, กรุงเทพฯ.

พรทิพย์ เย็นจะบก. 2549. **เอกสารประกอบการสอน การหนังสือพิมพ์เบื้องต้น.** มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ.

พชนี เสงยจรยา, เมตตา วิวัฒนานกุลและถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์. 2541. **แนวคิดหลักนิเทศศาสตร์.** บริษัทเฮลโล่การพิมพ์ (1988) จำกัด, กรุงเทพฯ.

พิรงรอง รามสูต รัตนันทน. 2547. **ประวัติและพัฒนาการของสื่อสารมวลชนไทย, 79-87.** ใน **อุบลรัตน์, บรรณาธิการ. สื่อสารมวลชนเบื้องต้น : สื่อมวลชน วัฒนธรรม และสังคม.** พิมพ์ครั้งที่ 4. โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.

พีระ จิรโสภณ. 2533. **ความหมายและความสำคัญของสื่อสิ่งพิมพ์, ในมหาวิทยาลัยสุโขทัย** **ธรรมาธิราช, บรรณาธิการ. เอกสารการสอนชุดวิชาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสื่อสิ่งพิมพ์** **หน่วยที่ 1-7. พิมพ์ครั้งที่ 5. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, กรุงเทพฯ.**

ภาวิณี เตรียมชัยศรี. 2547. **กลยุทธ์และผลการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวของจังหวัดนครนายก.** **วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.**

มาลี บุญศิริพันธ์. 2537. **หลักการทำหนังสือพิมพ์เบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 4. สำนักพิมพ์ประกาย** **พริก, กรุงเทพฯ.**

ขงยุทธ รักษาศรี. 2532. **แนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับการข่าว, ในมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช,** **บรรณาธิการ. เอกสารการสอนชุดวิชาการข่าวและบรรณาธิกรณ หน่วยที่ 1-5. พิมพ์ครั้งที่** **2. ห้างหุ้นส่วนหนึ่งเจ็ดการพิมพ์, กรุงเทพฯ.**

รัจวี นพเกตุ. 2536. **จิตวิทยาทั่วไปเรื่องการรับรู้. โรงพิมพ์และทำปกเจริญผล. กรุงเทพฯ.**

_____. 2540. **จิตวิทยาการรับรู้. ประกายพริก, กรุงเทพฯ.**

- วัฒนา ศรีสัตย์วาจา. 2535. **จิตวิทยาทัศนคติ**. ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, กรุงเทพฯ.
- วิธินี วรรณสกล. 2542. **การเปิดรับข่าวสารการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวในสถานะวิกฤติเศรษฐกิจ**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิภาพร มาพบสุข. 2545. **จิตวิทยาทั่วไป**. ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ. กรุงเทพฯ.
- วิลาสินี พิพิธกุล. 2547. หนังสือพิมพ์, 295-301. ในอุบลรัตน์, บรรณาธิการ. **สื่อสารมวลชนเบื้องต้น : สื่อมวลชน วัฒนธรรม และสังคม**. พิมพ์ครั้งที่ 4. โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ศักดิ์ชัย สุรกิจบวร. 2545. **จิตวิทยาสังคม : ทฤษฎีและปฏิบัติการ**. สุวีริยาสาส์น, กรุงเทพฯ.
- ศิริลักษณ์ อริย์บุญโญทัย. 2540. **ประสิทธิผลของการใช้สื่อประชาสัมพันธ์โครงการอะเมซิงไทยแลนด์ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมาคมหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ และมูลนิธิหนังสือพิมพ์. 2550. **สถาบันสื่อมวลชนไทย. สถาบันสื่อมวลชนไทย**. แหล่งที่มา: <http://www.thaipressasso.com/public.htm>, 30 มีนาคม 2550.
- ส่วนอนุรักษ์สัตว์ป่า กรมป่าไม้. 2542. **เขตห้ามล่าสัตว์ป่าในประเทศไทย**. โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย, กรุงเทพฯ.
- สิริอร วิชาวุธ. 2544. **จิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การเบื้องต้น**. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ.
- สุปาณี นิยมศิลป์. 2549. **อิทธิพลของสื่อมวลชนต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่ไปเยือนอุทยานแห่งชาติ**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- สุรสิทธิ์ วิฑยารัฐ. 2542. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสิ่งพิมพ์. ศูนย์หนังสือสถาบันราชภัฏสวนสุนันทา, กรุงเทพฯ.
- _____. 2545. การสื่อข่าว : หลักการและเทคนิค. ศูนย์หนังสือสถาบันราชภัฏสวนสุนันทา, กรุงเทพฯ.
- สุรัตน์ นุ่มนนท์. 2533. ความหมายและความสำคัญของสื่อสิ่งพิมพ์, ในมหาวิทยาลัยสุโขทัย
 ธรรมาราช, บรรณาธิการ. เอกสารการสอนชุดวิชาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสื่อสิ่งพิมพ์
 หน่วยที่ 1-7. พิมพ์ครั้งที่ 5. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช, กรุงเทพฯ.
- โสภา ชูพิชัยกุล. 2521. จิตวิทยาทั่วไป. ไทยวัฒนาพานิช, กรุงเทพฯ.
- สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว. 2549. TARGET OF TOURISM IN THAILAND 1996-2005. สถิติ
 นักท่องเที่ยว. แหล่งที่มา: http://www.tourism.go.th/stats_tourist.php, 20 มกราคม 2550.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร. 2546. รายงาน การ
 ดำรวจสื่อมวลชน(หนังสือพิมพ์) พ.ศ.2546. กรุงเทพฯ.
- อรรธรณ ปิรันธน์โอวาท. 2546. การสื่อสารเพื่อการโน้มน้าวใจ. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
 มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ.
- เอมอร อังสุรัตน์. 2533. เอกสารการสอนวิชาส่งเสริม 451 การติดต่อสื่อสารทางการเกษตร.
 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- Burgoon, M. 1978. **Human Communication: a revision of approaching apeech/
 communication.** Holt, Rinehart and Winston, New York.
- Klapper, J.T. 1960. **The Effects of Mass Communication.** Free Press, New York.

Lucas, P.H.C. (Bing). 1994. Guidelines for Protected Areas Management Categories. **Protected Areas and World Heritage Programme**. Available Source: http://www.unep-wcmw.org/protected_areas/categories/index.html, September 14, 2006.

Maletzke, G. J. 1963. Maletzke: the Communicator. **Mass media: Maletzke's Model**. Available Source: <http://www.cultsock.ndirect.co.uk/MUHome/cshtml/media/mc.html>, January 16, 2005.

O'Donohue, W. and R., Kitchener. **Handbook of behaviorism**. Academic Press, U.S.A..

Satawetin, P. 1997. **Principle of Communication Arts**. 9th. Pabpim publisher, Bangkok. (in Thai) Cited H.D., Lasswell, 1948. The communication of Ideas. Harper and Brother, New York.

_____. 1997. **Principle of Comtmunication Arts**. 9th. Pabpim publisher, Bangkok. (in Thai) Cited C. R., Wright. n.d. **Mass communication : A sociological Perspective**. n.p.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามผู้มาเยือน

หมายเลขแบบสอบถาม

--	--	--

แบบสอบถาม

เรื่อง

การวิเคราะห์การนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ของสื่อประเภทหนังสือพิมพ์

☺ คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งในการเก็บข้อมูลในการวิจัย เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ ระดับปริญญาโท สาขาอุทยานและนันทนาการ ภาควิชาอนุรักษ์วิทยา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้ข่าวสาร ทักษะคิดต่อพื้นที่อนุรักษ์ และพฤติกรรมการปฏิบัติตัวในพื้นที่ของ ผู้มาเยือนพื้นที่อนุรักษ์ อิทธิพลของการรับรู้ข่าวสารต่อทัศนคติและพฤติกรรมของผู้มาเยือนพื้นที่อนุรักษ์ ผู้วิจัยใคร่ขอความกรุณาท่านตอบคำถามทุกข้อในแบบสอบถามนี้ คำตอบของท่านไม่มีถูกหรือผิด และผู้วิจัยขอรับรองว่า ข้อมูลต่างๆที่ท่านตอบในแบบสอบถาม จะไม่มีผลกระทบหรือเกิดความเสียหายต่อตัวท่านหรือบุคคลใดๆ

แบบสอบถามฉบับนี้มีทั้งสิ้น 4 ตอน ดังนี้

1. ข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้ข่าวสาร
2. ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้มาเยือน
3. ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติต่อพื้นที่อนุรักษ์ของผู้มาเยือน
4. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน หรือเติมช่องว่างลงในช่องว่างที่เว้นไว้ (.....) ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า จะได้รับความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี พร้อมทั้งขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัย : น.ส.ปญชรัสมิ์ ทรงธรรมวัฒน์

นิสิตสาขาอุทยานและนันทนาการ

คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชื่อพื้นที่อนุรักษ์.....

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้ข่าวสาร

1. ท่านได้รับข่าวสารต่างๆในแต่ละวันจากสื่อประเภทใดบ้าง (เรียงลำดับที่ตามการใช้ประโยชน์ 3 ลำดับ โดยลำดับที่ 1 ใช้น้อยที่สุด)

- โทรทัศน์   วิทยุ   หนังสือพิมพ์
 สื่ออินเทอร์เน็ต   อื่นๆ (โปรดระบุ).....

2. หากท่านได้รับข่าวสารจากสื่อประเภทหนังสือพิมพ์ โปรดระบุชื่อหนังสือพิมพ์ที่ท่านอ่าน (เรียงลำดับที่ตามการใช้ประโยชน์ 3 ลำดับ โดยลำดับที่ 1 ใช้น้อยที่สุด)

- ไทยรัฐ   เดลินิวส์   ข่าวสด
 มติชน   ไทยโพสต์   แนวหน้า
 บ้านเมือง   สยามรัฐ   ผู้จัดการรายวัน
 คมชัดลึก   อื่นๆ (โปรดระบุ).....

3. เนื้อหาที่ท่านสนใจอ่านจากหนังสือพิมพ์คือเนื้อหาใดบ้าง (โปรดเรียงลำดับตามความสนใจ 3 ลำดับ โดยลำดับที่ 1 สนใจมากที่สุด)

- ข่าวเศรษฐกิจ   ข่าวการเมือง   ข่าวสิ่งแวดล้อม
 ข่าวการศึกษา   ข่าวอาชญากรรม   ข่าวบันเทิง
 ข่าวกีฬา   ข่าวสังคม   ข่าวท่องเที่ยว
 ข่าวเกษตร   คอลัมน์ต่างๆ   บทความท่องเที่ยว
 บทบรรณาธิการ   โฆษณา   อื่นๆ (โปรดระบุ).....

4. ปกติท่านอ่านหนังสือพิมพ์บ่อยเพียงใด (โปรดระบุจำนวนวัน โดยประมาณ).....วันต่อเดือน

5. ปกติท่านอ่านหนังสือพิมพ์วันละ.....ฉบับ

6. ท่านรู้จักพื้นที่อนุรักษ์แห่งนี้จากสื่อประเภทใด

- โทรทัศน์   วิทยุ   หนังสือพิมพ์
 อินเทอร์เน็ต   จากบุคคลที่เดินทางไปแล้ว   อื่นๆ (โปรดระบุ).....

7. โดยรวมท่านให้ความสนใจข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ในระดับใด

มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
5	4	3	2	1

8. ท่านคิดว่าข้อความต่อไปนี้จริงหรือไม่ ในระดับใด

ข้อความ	จริงอย่างยิ่ง	จริง	ไม่แน่ใจ	ไม่จริง	ไม่จริงอย่างยิ่ง
1. กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช ปรับขึ้นค่าธรรมเนียมเข้าอุทยานฯ จำนวน 33 แห่ง โดยแบ่งเป็นอุทยานแห่งชาติทางบก 28 อุทยานฯ และอุทยานแห่งชาติทางทะเล 5 อุทยานฯ					
2. หลังเกิดเหตุการณ์พิบัติภัยสึนามิ มีการสำรวจพบแนวปะการังใหม่ และปลาทะเลหลากหลายสายพันธุ์ บริเวณชายฝั่งหาดท้ายเหมือง อุทยานแห่งชาติเขาลำปี-หาดท้ายเหมือง จ.พังงา					
3. อุทยานแห่งชาติภูกระดึง อุทยานแห่งชาติดอยผ้าห่มปก และอุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์ ผ่านเกณฑ์การประกวดอุทยานแห่งชาติดีเด่นประจำปี 2549 โดยจัดอยู่ในกลุ่ม เอ					
4. กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช จะกันพื้นที่น้ำตกทีลอซู ในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าอุ้มผาง ให้เป็นอุทยานแห่งชาติ					
5. บริษัทเหมืองแร่โมนิโก้ จำกัด มีความขัดแย้งกับอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช เนื่องจาก บริษัทมีความต้องการใช้เส้นทางท่าเหมืองแร่พลวง ซึ่งอยู่ในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าทุ่งใหญ่นเรศวรด้านตะวันตก ซึ่งเป็นพื้นที่ป่ามรดกโลก					
6. สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเสนอชื่อกลุ่มพื้นที่ป่าเทือกเขาเพชรบูรณ์ ซึ่งประกอบด้วย อุทยานแห่งชาติภูหินร่องกล้า อุทยานแห่งชาติทุ่งแสลงหลวง อุทยานแห่งชาติภูกระดึง อุทยานเขาน้ำหนาว และเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูเขียว และพื้นที่ป่าต่อเนื่องรวม 13 ผืนป่า เป็นมรดกโลกทางธรรมชาติ					
7. อุทยานแห่งชาติปางสีดาได้รับการยอมรับให้เป็น “เมืองผีเสื้อแห่งป่าตะวันออก” เนื่องจากมีผีเสื้อมากกว่า 350 ชนิด ซึ่งมีจำนวนมากกว่าที่อื่นในประเทศไทย					
8. พบสัตว์คล้ายกูบรีหรือโคไพร ซึ่งเป็นสัตว์ป่าสงวนของประเทศไทย บริเวณอุทยานแห่งชาติภูจองนายอย					

ข้อความ	จริงอย่างยิ่ง	จริง	ไม่แน่ใจ	ไม่จริง	ไม่จริงอย่างยิ่ง
9. เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูเขียว จังหวัดชัยภูมิ ค้นพบสัตว์สะเทินน้ำสะเทินบกและสัตว์เลื้อยคลานชนิดใหม่จำนวน 37 ชนิด และในจำนวนนี้มีการพบ “จิ้งเหลนหัวหยางหนาม” ซึ่งเป็นชนิดใหม่ของโลก					
10. อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะช้าง องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กิ่งอำเภอเกาะกูด และองค์การบริหารส่วนตำบลเกาะหมาก ร่วมกันจัดทำทูลอย ล้อมรอบพื้นที่ปะการังบริเวณหมู่เกาะรังและหมู่เกาะกะเพื่อจัดระเบียบการดำน้ำดูปะการัง					
11. ศาลมีคำสั่งให้บริษัทที่สร้างภาพยนตร์เรื่อง เดอะบิช พินฟูเกาะพีพี เป็นจำนวนเงิน 100 ล้านบาท					
12. ผลของการประเมิน โครงการชายหาดติดดาวของกรมควบคุมมลพิษ พบว่า มีชายหาดที่ได้รับการประเมินดัชนีคุณภาพสิ่งแวดล้อมชายหาดท่องเที่ยวในระดับ 5 ดาว จำนวน 3 แห่ง คือ หาดเกาะอาดัง จ.สตูล, หาดยาว เกาะพีพี และหาดบิล๊ะ เกาะห้อง จ.สุราษฎร์ธานี					
13. จังหวัดเลยจัดทำฝายแม้วในแหล่งต้นน้ำลำธาร โดยอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติภูกระดึง อุทยานแห่งชาติภูสันทราย (นาแห้ว) และเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูหลวง เพื่อป้องกันน้ำท่วม ตามแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดด้านการฟื้นฟูระบบนิเวศ					
14. พบพรรณไม้วงศ์กระดังงา ชนิดใหม่ชื่อ “นมแมวทองผาภูมิ” ในเขตอุทยานแห่งชาติทองผาภูมิ					
15. พบซากไม้กลายเป็นหินขนาดใหญ่และมีความสมบูรณ์ที่สุดในโลกที่วนอุทยานไม้กลายเป็นหิน จ.ตาก					
16. คณะอนุกรรมการพื้นที่ชุ่มน้ำมีมติที่จะเสนอพื้นที่ชุ่มน้ำอีก 5 แห่ง เป็นพื้นที่ชุ่มน้ำที่มีความสำคัญระหว่างประเทศ คือ บึงบอระเพ็ด จ.นครสวรรค์ อุทยานแห่งชาติเขาสามร้อยยอด จ.ประจวบคีรีขันธ์ กุดทอง จ.หนองคาย กลุ่มน้ำสงครามตอนล่าง จ.นครพนมและสกลนคร และพรุคันธุลี จ.สุราษฎร์ธานี					

ข้อความ	จริงอย่างยิ่ง	จริง	ไม่แน่ใจ	ไม่จริง	ไม่จริงอย่างยิ่ง
17. อุทยานแห่งชาติหาดเจ้าไหม จ.ตรัง ได้จัดสวนหย่อมใต้ทะเลประกอบด้วย ประติมากรรมรูปต่างๆ และปะการังเทียมเพื่อให้ นักท่องเที่ยวได้มาเยี่ยมชม					
18. อุทยานแห่งชาติหาดเจ้าไหมประสบปัญหาการลักลอบจับปลา สวายนามขายเช่นปลาการ์ตูน และปลาสิงโต					
19. ฟุ้งค้ำคาวในอุทยานแห่งชาติภูผาม่านมีจำนวนลดลงเนื่องจาก ชาวบ้านในพื้นที่ใกล้เคียงดักจับฟุ้งค้ำคาวเพื่อรับประทานและส่ง ขายต่างประเทศ					
20. อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ประสบปัญหาปลาดาวหนาม เพิ่มจำนวนขึ้นมาก ซึ่งส่งผลให้ปะการังในอุทยานฯถูกทำลาย					
21. จากการสำรวจความหลากหลายทางชีวภาพพบว่า พบค้ำคาว ปากยื่นภูหลวง และค้ำคาวปากหลอด ซึ่งไม่เคยพบมาก่อนในโลก ที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูหลวง					
22. จากการสำรวจจำนวนวัวกระทิงในอุทยานแห่งชาติตาพระยา พบว่าวัวกระทิงที่อาศัยอยู่ในเขตอุทยานฯมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น					
23. อุทยานแห่งชาติตาดหมอกเปิดจุดชมวิวแห่งใหม่ชื่อ “ลานชม ดาว” เพื่อให้ให้นักท่องเที่ยวสามารถมองทิวทัศน์เมืองเพชรบูรณ์ ชม พระอาทิตย์ตก และชมดาวในเวลาากลางคืน					
24. เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าห้วยขาแข้ง จัดทำฝายต้นน้ำลำธารแบบ ผสมผสานเพื่อลดความรุนแรงในการกัดเซาะพังทลายของดินและ ชะลอความรุนแรงของไฟป่า					
25. จากการสำรวจความคิดเห็นของชาวจังหวัดเลยร้อยละ 54.5 ไม่ เห็นด้วยกับการสร้างกระเช้าขึ้นภูกระดึง และนักท่องเที่ยวมี ความเห็นว่าการสร้างกระเช้าขึ้นภูกระดึงเป็นการทำลายเสน่ห์และ ความเป็นภูกระดึง					
26. จากการสำรวจพบว่าปริมาณช้างป่าในอุทยานแห่งชาติภูมูรี เพิ่มจำนวนมากขึ้นกว่า 50% รวมทั้งพบกระทิง เสือลายเมฆ สมเสร็จ ฯลฯ เข้ามาอาศัยเพิ่มมากขึ้น					

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้มาเยือน

9. ท่านเคยมาเยือนพื้นที่อนุรักษ์นี้หรือไม่

- ไม่เคย ครั้งนี้เป็นครั้งแรก   เคย จำนวน.....ครั้ง (ไม่รวมครั้งนี้)

10. ลักษณะกลุ่มเดินทางของท่านในครั้งนี้ (เลือกตอบเพียงข้อเดียว)

- มาโดยลำพัง   กลุ่มเพื่อน
 กลุ่มครอบครัว /ญาติ   กลุ่มครอบครัวและเพื่อน
 บริษัททัวร์   อื่นๆ (โปรดระบุ).....

11. จำนวนสมาชิกในการเดินทางครั้งนี้.....คน (รวมตัวท่าน)

12. ในการมาเยือนพื้นที่อนุรักษ์แห่งนี้ในครั้งนี้ท่านพักค้างแรมหรือไม่

- ไม่พักค้าง   พักค้าง.....คืน (โปรดระบุ)

13. ในการมาเยือนพื้นที่อนุรักษ์แห่งนี้ในครั้งนี้ท่านได้ประกอบกิจกรรมใดบ้าง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ต่ongsสัตว์   ดูนก   เดินศึกษาธรรมชาติ
 เทียวชม/เล่นน้ำตก   ตั้งแคมป์พักแรม   ถ่ายภาพ/ถ่ายวิดีโอ
 อื่นๆ (โปรดระบุ).....

14. วัตถุประสงค์หลักในการมาพื้นที่อนุรักษ์แห่งนี้ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- เพื่อศึกษาเรียนรู้ธรรมชาติ   เพื่อได้ใช้เวลาร่วมกับครอบครัว/เพื่อน/คนใกล้ชิด
 เพื่อหลีกเลี่ยงจากความแออัด   เพื่อหลีกเลี่ยงจากความเครียด
 พักผ่อนในบรรยากาศที่สงบ   เพื่อได้พบปะผู้คนใหม่ๆ
 อื่นๆ (โปรดระบุ).....

15. ในการเดินทางท่องเที่ยวในแต่ละครั้งของท่าน ส่วนใหญ่ใช้เวลาช่วงใด

- วันหยุดสุดสัปดาห์ (เสาร์-อาทิตย์)   วันธรรมดา (จันทร์-ศุกร์)
 วันหยุดในช่วงเทศกาล (อาจรวมวันหยุดสุดสัปดาห์ซึ่งหยุดติดต่อกัน)

16. ในการมาเยือนพื้นที่อนุรักษ์แห่งนี้ในครั้งนี้อย่างไรได้กระทำพฤติกรรมต่างๆต่อไปนี้หรือไม่

พฤติกรรม	ทำ	ไม่ทำ
1. แสดงความตื่นเต้น สงสัยจิตใจเมื่อได้พบเห็นนก/สัตว์ป่าอื่นๆ		
2. ทิ้งขยะนอกถังรองรับ หรือบริเวณที่จัดไว้ให้		
3. เดินออกนอกเส้นทางศึกษาธรรมชาติเพื่อได้พบพื้นที่ใหม่ๆ และพบสิ่งอื่นที่ไม่เคยเห็นมาก่อน		
4. เก็บขยะออกจากเส้นทางเดินศึกษาธรรมชาติ		
5. ใช้แฟลชถ่ายรูปสัตว์หรือนกในระยะใกล้ชิด		
6. หักเด็ดกิ่งไม้ ใบไม้ จับแมลง เก็บของป่า ตามเส้นทางเดิน หรือในพื้นที่ที่ไปเยือนเพื่อเป็นที่ระลึกหรือเพื่อการศึกษาเรียนรู้		
7. กางเต็นท์พักแรมในบริเวณที่อุทยานแห่งชาติ/เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า จัดไว้ให้		
8. ให้อาหารสัตว์ป่า เช่น ลิง กวาง ฯลฯ เพราะความสงสาร		
9. จับถ่ายของเสียลงสู่ลำน้ำ/ในป่า เนื่องจากบริเวณนั้นไม่มีห้องสุขา		
10. ขณะประกอบกิจกรรมต่างๆ เมื่อพบแผ่นป้ายสื่อความหมายจะหยุดอ่าน		
11. นำสัตว์เลี้ยงเข้ามาเที่ยวด้วย		
12. สงสัยไล่หรือบีบแตรเมื่อพบสัตว์ป่ากำลังเดินข้ามถนนเพื่อความปลอดภัยของตัวเอง และสัตว์ป่า		
13. เคลื่อนย้าย ม้านั่ง หรือสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆเพื่อความสะดวกในการประกอบกิจกรรม		
14. ร้องเพลง เล่นดนตรี/เปิดเพลงเพื่อความสนุกสนานและอาจทำให้ผู้อื่นสนุกพร้อมๆกับเราด้วย		
15. สอบถามหรือแลกเปลี่ยนทัศนะเกี่ยวกับพื้นที่กับเจ้าหน้าที่เพื่อเพิ่มพูนความรู้		
16. แวะศูนย์บริการนักท่องเที่ยว เพื่อศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับพื้นที่เป็นความรู้		
17. สลักชื่อตามต้นไม้หรือป้ายต่างๆ ในแหล่งท่องเที่ยวเพื่อเป็นที่ระลึก		
18. ตัดสาวพืชพรรณเพื่อให้กางเต็นท์ได้สะดวก		
19. หลีกเลี่ยงการส่งเสียงดังขณะเดินป่า		
20. ทิ้งเศษอาหาร เศษขยะที่ย่อยได้เอง บริเวณชายป่า/ลานกางเต็นท์		

ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติต่อพื้นที่อนุรักษ์ของผู้มาเยือน

17. ท่านเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับข้อความเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ต่อไปนี้

ข้อความ	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1. การเยือนพื้นที่อนุรักษ์ต่างๆ เช่น อุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า วนอุทยาน และเขตห้ามล่าสัตว์ป่า สามารถกระตุ้นให้ผู้มาเยือนเกิดจิตสำนึกที่ดีในการอนุรักษ์ธรรมชาติ					
2. ควรมีการจัดรูปแบบการท่องเที่ยวในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า อุทยานแห่งชาติ วนอุทยาน และเขตห้ามล่าสัตว์ป่า ให้เป็นรูปแบบเดียวกันหมด					
3. ควรมีการศึกษาและประเมินผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการใช้ประโยชน์ด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่อนุรักษ์ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาและการจัดการนักท่องเที่ยว					
4. การประกาศพื้นที่อนุรักษ์เพิ่มเติมไม่ได้ช่วยให้ทรัพยากรธรรมชาติถูกทำลายน้อยลง					
5. ควรเปิดให้มีกิจกรรมการล่าสัตว์ป่าเพื่อเกมส์กีฬาในพื้นที่อนุรักษ์ เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ					
6. ผู้ที่จะเข้าไปประกอบกิจกรรมต่างๆในพื้นที่อนุรักษ์ควรมีทักษะในการป้องกันผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับพื้นที่และสัตว์ป่า					
7. การจัดการพื้นที่อนุรักษ์ควรคำนึงถึงคุณภาพทรัพยากร คุณภาพประสบการณ์ที่นักท่องเที่ยวได้รับ และคุณภาพชีวิตของชุมชนท้องถิ่นในระดับที่เท่าเทียมกัน					
8. หน้าที่ในการดูแลทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อนุรักษ์ประเภทต่างๆ เป็นหน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐหรือเจ้าหน้าที่ในพื้นที่เท่านั้น					
9. ควรเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้ประกอบกิจกรรมต่างๆในอุทยานแห่งชาติได้อย่างเต็มที่โดยไม่จำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว เพื่อให้ นักท่องเที่ยวได้สัมผัสกับธรรมชาติได้ทั่วถึงทุกคน					

ข้อความ	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
10. การจัดการพื้นที่อนุรักษ์ที่เปิดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว ควรคำนึงถึงการสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวให้ได้มากที่สุดเป็นอันดับแรก					
11. อุทยานแห่งชาติทางบกและอุทยานแห่งชาติทางทะเลควรร่วมใช้มาตรการ/วิธีการจัดการทรัพยากรเหมือนกัน					
12. แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่อนุรักษ์สามารถฟื้นตัวเองตามธรรมชาติได้เอง ไม่จำเป็นต้องช่วยกันฟื้นฟู					
13. บริเวณศูนย์บริการนักท่องเที่ยวควรมีการจัดสวนและนำไม้ดอกไม้ประดับ เช่น เฟื่องฟ้า เข้ามารปลูกเพื่อเพิ่มความสวยงามของพื้นที่					
14. การจัดการพื้นที่อนุรักษ์ควรเน้นการคงอยู่ของทรัพยากรมากกว่ารายได้จากการท่องเที่ยว					
15. พื้นที่อนุรักษ์แต่ละประเภทมีความแตกต่างกัน ดังนั้นจึงควรจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งพื้นที่อนุรักษ์แต่ละประเภท					
16. นักจัดการพื้นที่อนุรักษ์ควรให้ความสำคัญกับการให้ข้อมูลข่าวสารผ่านสื่อต่างๆ นอกเหนือจากการสื่อความหมายในพื้นที่					
17. เป้าหมายด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของพื้นที่อนุรักษ์มีความสำคัญมากกว่าเป้าหมายด้านการใช้ประโยชน์ของมนุษย์					

18. ท่านมีความคิดเห็นอื่นๆต่อพื้นที่อนุรักษ์หรือไม่ (ถ้ามีโปรดระบุ)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 4 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

19. เพศ ชาย หญิง

20. อายุ.....ปี

21. การศึกษาสูงสุด

- ประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น/เทียบเท่า
 มัธยมศึกษาตอนปลาย/เทียบเท่า อนุปริญญา/เทียบเท่า
 ปริญญาตรี สูงกว่าปริญญาตรี

22. อาชีพ

- พนักงานบริษัท พนักงานรัฐวิสาหกิจ ข้าราชการ
 กิจการส่วนตัว เกษตรกร พ่อค้า/นักธุรกิจ
 นักเรียน/นักศึกษา อื่นๆ โปรดระบุ.....

23. รายได้ต่อเดือนโดยประมาณ.....บาท

24. ที่อยู่ปัจจุบันอยู่ในจังหวัด.....

ขอขอบคุณที่สละเวลาตอบแบบสอบถาม

ภาคผนวก ข
แบบสอบถามผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์

หมายเลขแบบสอบถาม

--	--	--

แบบสอบถาม

เรื่อง

การวิเคราะห์การนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ของสื่อประเภทหนังสือพิมพ์

☺ คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งในการเก็บข้อมูลในการวิจัย เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ ระดับปริญญาโท สาขาอุทยานและนันทนาการ ภาควิชาอนุรักษ์วิทยา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติของผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ ผู้วิจัยใคร่ขอความกรุณาท่านตอบคำถามทุกข้อในแบบสอบถามนี้ คำตอบของท่านไม่มีถูกหรือผิด และผู้วิจัยขอรับรองว่า ข้อมูลต่างๆที่ท่านตอบในแบบสอบถาม จะไม่มีผลกระทบต่อตัวท่านหรือบุคคลใดๆ

แบบสอบถามฉบับนี้มีทั้งสิ้น 2 ตอน ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
2. ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติต่อพื้นที่อนุรักษ์ของผู้สื่อข่าว

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน หรือเติมช่องว่างลงในช่องว่างที่เว้นไว้ (.....) ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า จะได้รับความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี พร้อมทั้งขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัย : น.ส.ปญุชร์สมิ์ ทรงธรรมวัฒน์
 นิสิตสาขาอุทยานและนันทนาการ
 คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ   ชาย   หญิง

2. อายุ.....ปี

3. รายได้ต่อเดือน.....บาท

4. การศึกษาสูงสุด.....

5. ท่านทำงานเป็นนักหนังสือพิมพ์เป็นเวลา.....ปี

6. ปัจจุบันท่านทำงานที่ใด

☐ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ	☐ หนังสือพิมพ์เดลินิวส์	☐ หนังสือพิมพ์ข่าวสด
☐ หนังสือพิมพ์มติชน	☐ หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก	☐ หนังสือพิมพ์สยามรัฐ
☐ หนังสือพิมพ์บ้านเมือง	☐ หนังสือพิมพ์ไทยโพสต์	☐ หนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวัน
☐ หนังสือพิมพ์แนวหน้า		

7. ปัจจุบันท่านทำงานอยู่ในแผนกใด

☐ ข่าวเศรษฐกิจ	☐ ข่าวการเมือง	☐ ข่าวสิ่งแวดล้อม
☐ ข่าวการศึกษา	☐ ข่าวอาชญากรรม	☐ ข่าวบันเทิง
☐ ข่าวกีฬา	☐ ข่าวสังคม	☐ ข่าวท่องเที่ยว
☐ ข่าวเกษตร	☐ อื่นๆ (โปรดระบุ)	

ตอนที่ 2 ทักษะคิดต่อพื้นที่อนุรักษ์ของผู้สื่อข่าว

8. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อข้อความเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ต่อไปนี้

ข้อความ	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1. การเขียนพื้นที่อนุรักษ์ต่างๆ เช่น อุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า วนอุทยาน และเขตห้ามล่าสัตว์ป่า สามารถกระตุ้นให้ผู้มาเยือนเกิดจิตสำนึกที่ดีในการอนุรักษ์ธรรมชาติ					
2. ควรมีการจัดรูปแบบการท่องเที่ยวในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า อุทยานแห่งชาติ วนอุทยาน และเขตห้ามล่าสัตว์ป่า ให้เป็นรูปแบบเดียวกันหมด					
3. ควรมีการศึกษาและประเมินผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการใช้ประโยชน์ด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่อนุรักษ์ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาและการจัดการนักท่องเที่ยว					
4. การประกาศพื้นที่อนุรักษ์เพิ่มเติมไม่ได้ช่วยให้ทรัพยากรธรรมชาติถูกทำลายน้อยลง					
5. ควรเปิดให้มีกิจกรรมการล่าสัตว์ป่าเพื่อเกมส์กีฬาในพื้นที่อนุรักษ์ เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ					
6. ผู้ที่จะเข้าไปประกอบกิจกรรมต่างๆในพื้นที่อนุรักษ์ควรมีทักษะในการป้องกันผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับพื้นที่และสัตว์ป่า					
7. การจัดการพื้นที่อนุรักษ์ควรคำนึงถึงคุณภาพทรัพยากร คุณภาพประสบการณ์ที่นักท่องเที่ยวได้รับ และคุณภาพชีวิตของชุมชนท้องถิ่นในระดับที่เท่าเทียมกัน					
8. หน้าที่ในการดูแลทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อนุรักษ์ประเภทต่างๆ เป็นหน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐหรือเจ้าหน้าที่ในพื้นที่เท่านั้น					
9. ควรเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้ประกอบกิจกรรมต่างๆในอุทยานแห่งชาติได้อย่างเต็มที่โดยไม่จำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสกับธรรมชาติได้ทั่วถึงทุกคน					

ข้อความ	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
10. การจัดการพื้นที่อนุรักษ์ที่เปิดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว ควรคำนึงถึงการสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวให้ได้มากที่สุดเป็นอันดับแรก					
11. อุทยานแห่งชาติทางบกและอุทยานแห่งชาติทางทะเลควรร่วมมาตรการ/วิธีการจัดการทรัพยากรเหมือนกัน					
12. แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่อนุรักษ์สามารถฟื้นตัวเองตามธรรมชาติได้เอง ไม่จำเป็นต้องช่วยกันฟื้นฟู					
13. บริเวณศูนย์บริการนักท่องเที่ยวควรมีการจัดสวนและนำไม้ดอกไม้ประดับ เช่น เฟื่องฟ้า เข้ามาปลูกเพื่อเพิ่มความสวยงามของพื้นที่					
14. การจัดการพื้นที่อนุรักษ์ควรเน้นการคงอยู่ของทรัพยากรมากกว่ารายได้จากการท่องเที่ยว					
15. พื้นที่อนุรักษ์แต่ละประเภทมีความแตกต่างกัน ดังนั้นจึงควรจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งพื้นที่อนุรักษ์แต่ละประเภท					
16. นักจัดการพื้นที่อนุรักษ์ควรให้ความสำคัญกับการให้ข้อมูลข่าวสารผ่านสื่อต่างๆ นอกเหนือจากการสื่อความหมายในพื้นที่					
17. เป้าหมายด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของพื้นที่อนุรักษ์มีความสำคัญมากกว่าเป้าหมายด้านการใช้ประโยชน์ของมนุษย์					

9. ท่านมีความคิดเห็นอื่นๆต่อพื้นที่อนุรักษ์หรือไม่ (ถ้ามีโปรดระบุ)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ก

ผลการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือ (reliability) ของแบบสอบถาม

ตารางผนวกที่ ๑๑ การทดสอบความน่าเชื่อถือของการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์

ข้อความ	Alpha if Item Deleted
1. กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช ปรับขึ้นค่าธรรมเนียมเข้าอุทยานฯ จำนวน 33 แห่ง โดยแบ่งเป็นอุทยานแห่งชาติทางบก 28 อุทยานฯ และอุทยานแห่งชาติทางทะเล 5 อุทยาน	0.8101
2. หลังเกิดเหตุการณ์พิบัติภัยสึนามิ มีการสำรวจพบแนวปะการังใหม่ และปลาทะเลหลากหลาย สายพันธุ์ บริเวณชายฝั่งหาดท้ายเหมือง อุทยานแห่งชาติเขาลำปี-หาดท้ายเหมือง จ.พังงา	0.8066
3. อุทยานแห่งชาติภูกระดึง อุทยานแห่งชาติดอยผ้าห่มปก และอุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์ ผ่านเกณฑ์การประกวดอุทยานแห่งชาติดีเด่นประจำปี 2549 โดยจัดอยู่ในกลุ่ม เอ	0.8068
4. กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช จะกันพื้นที่น้ำตกทีลอซู ในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า อู้มผาง ให้เป็นอุทยานแห่งชาติ	0.8131
5. บริษัทเหมืองแร่โมนิโก้ จำกัด มีความขัดแย้งกับอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช เนื่องจาก บริษัทมีความต้องการใช้เส้นทางทำเหมืองแร่พลวง ซึ่งอยู่ในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าทุ่งใหญ่นเรศวรด้านตะวันตก ซึ่งเป็นพื้นที่ป่ามรดกโลก	0.8234
6. สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เสนอชื่อกลุ่มพื้นที่ป่า เทือกเขาเพชรบูรณ์ ซึ่งประกอบด้วย อุทยานแห่งชาติภูหินร่องกล้า อุทยานแห่งชาติทุ่งแสลงหลวง อุทยานแห่งชาติภูกระดึง อุทยานเขาน้ำหนาว และเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูเขียว และพื้นที่ป่าต่อเนื่องรวม 13 ผืนป่า เป็นมรดกโลกทางธรรมชาติ	0.8096
7. อุทยานแห่งชาติปางสีดาได้รับการยอมรับให้เป็น “เมืองผีเสื้อแห่งป่าตะวันออก” เนื่องจากมีผีเสื้อมากกว่า 350 ชนิด ซึ่งมีจำนวนมากกว่าที่อื่นในประเทศไทย	0.8151
8. พบสัตว์คล้ายกูปรีหรือโคไพร ซึ่งเป็นสัตว์ป่าสงวนของประเทศไทย บริเวณอุทยานแห่งชาติภูจองนายอย	0.8191
9. เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูเขียว จังหวัดชัยภูมิ ค้นพบสัตว์สะเทินน้ำสะเทินบกและสัตว์เลื้อยคลานชนิดใหม่จำนวน 37 ชนิด และในจำนวนนี้มีกรพบ “จิ้งเหลนหัวยหางหนาม” ซึ่งเป็นชนิดใหม่ของโลก	0.8103
10. อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะช้าง องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กิ่งอำเภอเกาะกูด และองค์การบริหารส่วนตำบลเกาะหมาก ร่วมกันจัดทำทุนลอยล้อมรอบพื้นที่ปะการังบริเวณหมู่เกาะรังและหมู่เกาะกะเพื่อจัดระเบียบการค้าสินค้าอุปโภคบริโภค	0.8085
11. ศาลมีคำสั่งให้บริษัทที่สร้างภาพยนตร์เรื่อง เดอะบิช พินฟูเกาะพีพี เป็นจำนวนเงิน 100 ล้านบาท	0.8332

ตารางผนวกที่ ค1 (ต่อ)

ข้อความ	Alpha if Item Deleted
12. ผลของการประเมินโครงการชายหาดคิควาของกรมควบคุมมลพิษ พบว่า มีชายหาดที่ได้รับการประเมินดัชนีคุณภาพสิ่งแวดล้อมชายหาดท่องเที่ยวในระดับ 5 ดาว จำนวน 3 แห่ง คือ หาดเกาะอาดัง จ.สตูล, หาดยาว เกาะพีพี และหาดบิเละ เกาะห้อง จ.สุราษฎร์ธานี	0.8085
13. จังหวัดเลยจัดทำฝายแม้วในแหล่งต้นน้ำลำธาร โดยอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติภูกระดึง อุทยานแห่งชาติภูสันทราย (นาแห้ว) และเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูหลวง เพื่อป้องกันน้ำท่วม ตามแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดด้านการฟื้นฟูระบบนิเวศ	0.8135
14. พบพรรณไม้วงศ์กระดังงาชนิดใหม่ชื่อ “นมแมวทองผาภูมิ” ในเขตอุทยานแห่งชาติทองผาภูมิ	0.8017
15. พบซากไม้กลายเป็นหินขนาดใหญ่และมีความสมบูรณ์ที่สุดในโลกที่วนอุทยาน ไม้กลายเป็นหิน จ.ตาก	0.8049
16. คณะอนุกรรมการพื้นที่ชุ่มน้ำมีมติที่จะเสนอพื้นที่ชุ่มน้ำอีก 5 แห่ง เป็นพื้นที่ชุ่มน้ำที่มีความสำคัญระหว่างประเทศ คือ บึงบอระเพ็ด จ.นครสวรรค์ อุทยานแห่งชาติเขาสามร้อยยอด จ.ประจวบคีรีขันธ์ กุดทอง จ.หนองคาย กลุ่มน้ำสงครามตอนล่าง จ.นครพนมและสกลนคร และพรุคันธุลี จ.สุราษฎร์ธานี	0.8113
17. อุทยานแห่งชาติหาดเจ้าไหม จ.ตรัง ได้จัดสวนหย่อมใต้ทะเล ประกอบด้วย ประติมากรรมรูปต่างๆ และปะการังเทียมเพื่อให้นักท่องเที่ยวได้มาเยี่ยมชม	0.7994
18. อุทยานแห่งชาติหาดเจ้าไหมประสบปัญหาการลักลอบจับปลาสวยงามขายเช่นปลาการ์ตูน และปลาลิงโต	0.8074
19. ฟุ้งค้างคาวในอุทยานแห่งชาติภูผาม่านมีจำนวนลดลงเนื่องจากชาวบ้านในพื้นที่ใกล้เคียงดักจับฟุ้งค้างคาวเพื่อรับประทานและส่งขายต่างประเทศ	0.8292
20. อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ประสบปัญหาปลาดาวหนามเพิ่มจำนวนขึ้นมาก ซึ่งส่งผลให้ปะการังในอุทยานฯถูกทำลาย	0.8212
21. จากการสำรวจความหลากหลายทางชีวภาพพบว่า พบค้างคาวปากขุ่นภูหลวง และค้างคาวปากหลอด ซึ่งไม่เคยพบมาก่อนในโลกที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูหลวง	0.7989
22. จากการสำรวจจำนวนวัวกระทิงในอุทยานแห่งชาติตาพระยา พบว่าวัวกระทิงที่อาศัยอยู่ในเขตอุทยานฯมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น	0.8072
23. อุทยานแห่งชาติตาหมอกเปิดจุดชมวิวแห่งใหม่ชื่อ “ลานชมดาว” เพื่อให้นักท่องเที่ยวสามารถมองเห็นเมืองเพชรบูรณ์ ชมพระอาทิตย์ตก และชมดาวในเวลากลางคืน	0.8024
24. เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าห้วยขาแข้ง จัดทำฝายต้นน้ำลำธารแบบผสมผสานเพื่อลดความรุนแรงในการกัดเซาะพังทลายของดินและชะลอความรุนแรงของไฟป่า	0.8127

ตารางผนวกที่ ค1 (ต่อ)

ข้อความ	Alpha if Item deleted
25. จากการสำรวจความคิดเห็นของชาวจังหวัดเลยร้อยละ 54.5 ไม่เห็นด้วยกับการสร้างกระเช้าขึ้นภูกระดึง และนักท่องเที่ยวมีความเห็นว่าการสร้างกระเช้าขึ้นภูกระดึงเป็นการทำลายเสน่ห์และความเป็นภูกระดึง	0.8054
26. จากการสำรวจพบว่าปริมาณช้างป่าในอุทยานแห่งชาติภูเขียวเพิ่มจำนวนมากขึ้นกว่า 50% รวมทั้งพบกระทิง เสือลายเมฆ สมเสร็จ ฯลฯ เข้ามาอาศัยเพิ่มมากขึ้น	0.8126

Reliability Coefficients N of Cases = 30 N of Items = 26 Alpha = 0.8289

ตารางผนวกที่ ๑๒ การทดสอบความน่าเชื่อถือของทัศนคติต่อการจัดการพื้นที่อนุรักษ์

ข้อความ	Alpha if Item Deleted
1. การเยือนพื้นที่อนุรักษ์ต่างๆ เช่น อุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า วนอุทยาน และเขตห้ามล่าสัตว์ป่า สามารถกระตุ้นให้ผู้มาเยือนเกิดจิตสำนึกที่ดีในการอนุรักษ์ธรรมชาติ	0.770
2. ควรมีการจัดรูปแบบการท่องเที่ยวในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า อุทยานแห่งชาติ วนอุทยาน และเขตห้ามล่าสัตว์ป่า ให้เป็นรูปแบบเดียวกันหมด	0.776
3. ควรมีการศึกษาและประเมินผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการใช้ประโยชน์ด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่อนุรักษ์ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาและการจัดการนักท่องเที่ยว	0.757
4. การประกาศพื้นที่อนุรักษ์เพิ่มเติมไม่ได้ช่วยให้ทรัพยากรธรรมชาติถูกทำลายน้อยลง	0.776
5. ควรเปิดให้มีกิจกรรมการล่าสัตว์ป่าเพื่อเกมส์กีฬาในพื้นที่อนุรักษ์เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ	0.745
6. ผู้ที่จะเข้าไปประกอบกิจกรรมต่างๆ ในพื้นที่อนุรักษ์ควรมีทักษะในการป้องกันผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับพื้นที่และสัตว์ป่า	0.760
7. การจัดการพื้นที่อนุรักษ์ควรคำนึงถึงคุณภาพทรัพยากร คุณภาพ ประสบการณ์ที่นักท่องเที่ยวได้รับ และคุณภาพชีวิตของชุมชนท้องถิ่นในระดับที่เท่าเทียมกัน	0.765
8. หน้าที่ในการดูแลทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อนุรักษ์ประเภทต่างๆ เป็นหน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐหรือเจ้าหน้าที่ในพื้นที่เท่านั้น	0.742
9. ควรเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้ประกอบกิจกรรมต่างๆ ในอุทยานแห่งชาติได้อย่างเต็มที่โดยไม่จำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสกับธรรมชาติได้ทั่วถึงทุกคน	0.736
10. การจัดการพื้นที่อนุรักษ์ที่เปิดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว ควรคำนึงถึงการสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวให้ได้มากที่สุดเป็นอันดับแรก	0.733
11. อุทยานแห่งชาติทางบกและอุทยานแห่งชาติทางทะเลควรร่วมมาตรการ/วิธีการจัดการทรัพยากรเหมือนกัน	0.758
12. แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่อนุรักษ์สามารถพึ่งตัวเองตามธรรมชาติได้เอง ไม่จำเป็นต้องช่วยกันฟื้นฟู	0.743
13. บริเวณศูนย์บริการนักท่องเที่ยวควรมีการจัดสวนและนำไม้ดอกไม้ประดับ เช่น เฟื่องฟ้าเข้ามาปลูกเพื่อเพิ่มความสวยงามของพื้นที่	0.764
14. การจัดการพื้นที่อนุรักษ์ควรเน้นการคงอยู่ของทรัพยากรมากกว่ารายได้จากการท่องเที่ยว	0.765

ตารางผนวกที่ ค2 (ต่อ)

ข้อความ	Alpha if Item Deleted
16. นักจัดการพื้นที่อนุรักษ์ควรให้ความสำคัญกับการให้ข้อมูลข่าวสารผ่านสื่อต่างๆนอกเหนือจากการสื่อความหมายในพื้นที่	0.759
17. เป้าหมายด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของพื้นที่อนุรักษ์มีความสำคัญมากกว่าเป้าหมายด้านการใช้ประโยชน์ของมนุษย์	0.764

Reliability Coefficients N of Cases = 30 N of Items = 17 Alpha = 0.777

ภาคผนวก ง

รายชื่อข่าวเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ที่นำเสนอผ่านสื่อหนังสือพิมพ์

ตารางผนวกที่ ๓ รายชื่อหนังสือพิมพ์ที่เสนอข่าวเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม – 31 ธันวาคม พ.ศ.2549

วันที่	หนังสือพิมพ์	เรื่อง	ชื่อผู้แต่ง
1 มกราคม 2549	เดลินิวส์	รอยเท้าบนรอยทาง: ผจญภัยหมู่เกาะ โจรสลัด (1)	อริษา ชื่นใจ
2 มกราคม 2549	ข่าวสด	ແລ່ນห้กลปดอมเป็นพระจุดค้เก็บของ ป่า	นิรนาม
2 มกราคม 2549	ไทยรัฐ	ແ່คาคัดคาวน้ทั่วประเทศ ฉดองแน้น ขนัค คอย-ชชยหาค	นิรนาม
3 มกราคม 2549	ข่าวสด	หน.ขชงแ่งไต้กยงเปล้าหนีบ้านวีไอพี	นิรนาม
3 มกราคม 2549	เดลินิวส์	ลัมผัสไอหนวบนขอดกุสอยคาวเดิน ป่าชมธรรมชาติงามแดนสวรรค์บนดิน	เดชา พุฒิกานนท์
6 มกราคม 2549	เดลินิวส์	เปิดมุมมองใหม่ ขาดูข-คนชอบหนว ทำพิชิตขอดเขาหลวงค้มีค้ำธรรมชาติ งาม	สุริยา ค้วงมา
7 มกราคม 2549	มติชน	กระเข้ากูกระคิงเข้าครม.10ม.ค.	นิรนาม
8 มกราคม 2549	ข่าวสด	กระเข้ากูกระคิงค้องค้ศึกษาให้รอบคอบ	นิรนาม
8 มกราคม 2549	มติชน	“ขงยุทธ” เผยภาคเอกชนคนขงกระเข้ากู กระคิงเมินมีอบเ็นจ้ไอค้ำน “แม้ว” นำ ทิมครม.จ้้นขอดกู	นิรนาม
8 มกราคม 2549	มติชน	แ่งค้ำเนนคค้คอบค.ท้ยเหมือง ผุดเขือน ก้นสีนามิรุกอุทยานฯ	นิรนาม
8 มกราคม 2549	เดลินิวส์	รอยเท้าบนรอยทาง: ผจญภัยหมู่เกาะ โจรสลัด (2)	อริษา ชื่นใจ
9 มกราคม 2549	ไทยรัฐ	อุทยานฯแ่งจ้บอบค.รุกชชยหาค	นิรนาม
9 มกราคม 2549	มติชน	โพลชวเลข 54.5% ค้ำนกระเข้า “แม้ว” ค้หนวบนนุกกระคิงวันน้	นิรนาม
9 มกราคม 2549	เดลินิวส์	ขกระค้บหมู่เกาะสุรินทร์-สิมิลัน-อ่าว พังงา เนรมิตเป็นอุทยานมรดกอาเซียน ประเภททะเล	ประเสริฐ พรหมรักษา
10 มกราคม 2549	ข่าวสด	แ่งจ้บ อบค. พังงา ผุดเขือนชวชงหาค	นิรนาม
10 มกราคม 2549	ข่าวสด	“ทักมิณ” บินดูกูกระคิง! ลังค้ศึกษา กระเข้าลอยฟ้า	นิรนาม

ตารางผนวกที่ ๓ (ต่อ)

วันที่	หนังสือพิมพ์	เรื่อง	ชื่อผู้แต่ง
16 มกราคม 2549	เดลินิวส์	อบต.คาคลีอนุรักษ์ ถ้ำเพชร-ถ้ำทอง แหล่งเรียนรู้ปักษี-พันธุ์ไม้หลากหลายชนิด	นิรนาม
18 มกราคม 2549	เดลินิวส์	อุทยานแห่งชาติตากสินมหาราชแหล่งศึกษาสัตว์ป่าพรรณไม้ของนักผจญภัย	นิรนาม
19 มกราคม 2549	เดลินิวส์	หมายเหตุประชาชน: กระเช้าภูกระดึงได้หรือเสีย	นิรนาม
24 มกราคม 2549	ข่าวสด	จับตาแก๊งพรานโจด-ล่า “กระทิง” ป่ากุยบุรี	นิรนาม
24 มกราคม 2549	ข่าวสด	บุกตรวจระเบิดหินป่ากุยบุรี สงสัยทับเขตอุทยานแห่งชาติ	นิรนาม
25 มกราคม 2549	ไทยรัฐ	ตัดไม้เกินสำรวจแนวสายส่ง กฟผ.	นิรนาม
26 มกราคม 2549	เดลินิวส์	ตะลุยทั่วไทย: ทึ่งเรื่องหนักหัวเล่นน้ำตก คุณนก-ชมปลา เปิดโลกความงามอุทยานฯไทย ประจันท่าพิสูจน์เพชรน้ำเอกแห่งภาคตะวันตก	นิรนาม
26 มกราคม 2549	ไทยรัฐ	ผู้ว่าสั่งหาตัวการ!ตัดไม้นอกแนวเขต	นิรนาม
26 มกราคม 2549	เดลินิวส์	ส.ท่องเที่ยวร้องกรมอุทยานแห่งชาติฯขอผ่อนผันเก็บค่าธรรมเนียมเหยียบพื้นที่	นิรนาม
27 มกราคม 2549	ไทยรัฐ	แจ้งความเพิ่ม-ตัดไม้นอกแนวเขต	นิรนาม
28 มกราคม 2549	ไทยรัฐ	หอบเอกสารรายงาน-ตัดไม้นอกเขต	นิรนาม
31 มกราคม 2549	มติชน	ดึงกระเช้าร่วมอนุรักษ์ป่าทุตย	นิรนาม
2 กุมภาพันธ์ 2549	ข่าวสด	แบกเป้: เก็บตะวันกลางทะเลหมอกบนดอยก้อวม	กุมารี วัชพงษ์
2 กุมภาพันธ์ 2549	ข่าวสด	เส้นทางท่องเที่ยวได้ทะเลกันปะการังพัง	นิรนาม
2 กุมภาพันธ์ 2549	ข่าวสด	เส้นทางท่องเที่ยวได้ทะเลกันปะการังพัง	นิรนาม
2 กุมภาพันธ์ 2549	มติชน	คุมเข้มเลี้ยงโค-เผาป่า “ทุ่งแสงหลวง” วอด 4 พันไร่	นิรนาม
3 กุมภาพันธ์ 2549	ไทยรัฐ	ไม้เป็นหิน	นิรนาม
6 กุมภาพันธ์ 2549	ข่าวสด	รวม 13 ผืนป่าใหญ่เสนอเป็นมรดกโลก	นิรนาม
6 กุมภาพันธ์ 2549	เดลินิวส์	สองแควเตรียมมาตรการป้องกันไฟป่า	นิรนาม
6 กุมภาพันธ์ 2549	มติชน	ทส.ชู “ป่าเทือกเขาเพชรบูรณ์” โดดเด่นหายาก ลุ้น “มรดกโลก”	นิรนาม

ตารางผนวกที่ ๓ (ต่อ)

วันที่	หนังสือพิมพ์	เรื่อง	ชื่อผู้แต่ง
7 กุมภาพันธ์ 2549	มติชน	สผ.ชู 5 พื้นที่ชุ่มน้ำสำคัญของไทย	นิรนาม
7 กุมภาพันธ์ 2549	มติชน	สผ.ชู5พื้นที่ชุ่มน้ำสำคัญของไทย ทุ่ม 20ล้านควานหาจุดตกสำรวจ	นิรนาม
7 กุมภาพันธ์ 2549	เดลินิวส์	หมายเหตุประชาชน: แรมซาร์ไซต์กับการอนุรักษ์ของไทย(1) อันเนื่องมาจาก วันพื้นที่ชุ่มน้ำโลก	อริษา ชื่นใจ
8 กุมภาพันธ์ 2549	เดลินิวส์	ชง ครม. ฟื้นฟูท่องเที่ยวภาคเหนือ 8 จังหวัด	นิรนาม
9 กุมภาพันธ์ 2549	ข่าวสด	บึงบอระเพ็ด-ลุ่มน้ำสงคราม-สามร้อย ยอด ได้รับเสนอเป็นพื้นที่ชุ่มน้ำสำคัญ ระหว่างประเทศ	นิรนาม
9 กุมภาพันธ์ 2549	ข่าวสด	ตะกอยดาว “ภูสอยดาว” ฝ่าด่านเนิน มรณะ	นุเทพ สารภิรมย์ และธงศึก คำพะอุ
10 กุมภาพันธ์ 2549	เดลินิวส์	เปิดแล้วอุทยานเฉลิมพระเกียรติไทย ประจัน	นิรนาม
10 กุมภาพันธ์ 2549	มติชน	“ชาติ-ชาติศิริ โสภณพนิช” ติดแหกรุกป่า “เขาสอยดาว”	นิรนาม
11 กุมภาพันธ์ 2549	มติชน	พบ “กระดังงา” พันธุ์ใหม่ของโลกที่ กาญจน์	นิรนาม
11 กุมภาพันธ์ 2549	มติชน	บักบัวหลวงปีดรุกป่าเขาสอยดาวไปย3 หน่วยพิทักษ์พื้นที่ไม่ตรงกัน	นิรนาม
11 กุมภาพันธ์ 2549	เดลินิวส์	วาไรตี้: ท่องขุนเขา เลาะเลียบบ้าน ภูเรือ-ลำน้ำเหือดแห้ง	บริสุทธิ์ ประสพทรัพย์
13 กุมภาพันธ์ 2549	มติชน	รองผวจ.สุพรรณฯสั่ง “อบต.”สอบควน ตัดไม้ “วนอุทยาน”	นิรนาม
14 กุมภาพันธ์ 2549	เดลินิวส์	อบจ.ดิ่งเขาวนเข้าค่ายอนุรักษ์ธรรมชาติ	นิรนาม
14 กุมภาพันธ์ 2549	มติชน	ชาวเขาสอยดาวพบป่าไม้ขึ้นไม่เคยชาวที่ ให้นายทุน	นิรนาม
15 กุมภาพันธ์ 2549	มติชน	แฉ3 “ซี8” เอี่ยวรุกป่าเขาสอยดาว	นิรนาม

ตารางผนวกที่ ๓ (ต่อ)

วันที่	หนังสือพิมพ์	เรื่อง	ชื่อผู้แต่ง
18 กุมภาพันธ์ 2549	เดลินิวส์	ดงไม้หินยักษ์กินเนสส์บุ๊กสนใจมาตรวจสอบมั่นใจเต็มร้อยเท่าที่สุดในโลก	นิรนาม
20 กุมภาพันธ์ 2549	มติชน	พ่อเมืองมะขามหวานแฉะสผ.ดึง “คาดหมอก” เป็นมรดกโลก	นิรนาม
23 กุมภาพันธ์ 2549	ข่าวสด	พบปะการังใหม่ที่ท้ายเหมือง	นิรนาม
23 กุมภาพันธ์ 2549	มติชน	ตะลึงพบปะการังใหม่ “เขาหลัก” หลัง “สีนามิ” ดันเป็นอุทยานฯทางทะเล	นิรนาม
23 กุมภาพันธ์ 2549	มติชน	ห้วยขาแข้งสนองพระราชดำริฯ สร้าง 250 ฝ่ายรับภัยแล้ง-ไฟป่า	นิรนาม
23 กุมภาพันธ์ 2549	เดลินิวส์	ตะลึงทั่วไทย: หนูนสืบสานตำนาน เจ้าพ่อเขาใหญ่ ปลุกจิตสำนึกเด็กท่องเที่ยว กระตุ้นคนอยู่ร่วมธรรมชาติ	วรพงษ์ นามสีฐาน
23 กุมภาพันธ์ 2549	ข่าวสด	ท่องป่าตะวันตก ตะลุยน้ำตก “ทีลอซู”	วิชัย ทาเปรียว
24 กุมภาพันธ์ 2549	มติชน	ทช.ยันปะการัง “ของเก่า” หวั่นข่าวค้างแห่ดู-ทำพัง	นิรนาม
1 มีนาคม 2549	เดลินิวส์	แล้งหนักสัตว์ป่าหนีตายบุกที่ชาวบ้าน	นิรนาม
2 มีนาคม 2549	ข่าวสด	แบกเป้: แอ่วอุทยานแห่งชาติศรีลานนาเวียงเจียงใหม่	นิรนาม
2 มีนาคม 2549	ข่าวสด	ทัวร์ทโมเน: บุก “ทุ่งใหญ่นเรศวร” ฝ่าสายฝนดูนกกลางมรดกโลก	ปริญญา ผดุงถิ่น
3 มีนาคม 2549	ข่าวสด	ทัวร์ทโมเน: นกก็งักโครงปีกลายจุด พระเอกแห่งทุ่งใหญ่	ปริญญา ผดุงถิ่น
4 มีนาคม 2549	เดลินิวส์	เปิดปฏิทินท่องเที่ยว กินปลาพาทัวร์แก่่งกระเจาน ชื่นชมธรรมชาติครบวงจร หวังกระตุ้นเศรษฐกิจในพื้นที่	นิรนาม
7 มีนาคม 2549	มติชน	รวบแก๊งล่าสัตว์ป่าเขตสงวน	นิรนาม
8 มีนาคม 2549	เดลินิวส์	ซีอีโอ ไซลานอนุกรรมการเร่งจับผู้ทำลายป่า	นิรนาม
8 มีนาคม 2549	เดลินิวส์	ตะลึงทั่วไทย: ดิวเข้มเขาวงกตกระตุ้นจิตสำนึกรักษ์ธรรมชาติสร้างเครือข่ายร่วมดูแลสิ่งแวดล้อมลดอัตราสูญเสียชีวิตป่าเขาอย่างถาวร	นิรนาม

ตารางผนวกที่ ๓ (ต่อ)

วันที่	หนังสือพิมพ์	เรื่อง	ชื่อผู้แต่ง
9 มีนาคม 2549	ข่าวสด	เกาะโตรก-ชมปลา คือ อุทยานไทย ประจัน	นิรนาม
9 มีนาคม 2549	มติชน	คำดิ่งทัศนาศวนห้อมได้น้ำ	นิรนาม
10 มีนาคม 2549	เดลินิวส์	บึกอุทยานฯ ว่ายน้ำ โอ้จัมมอดไม้บน เกาะ	นิรนาม
11 มีนาคม 2549	ข่าวสด	กฤษณ์จัดงานวันช้างไทย	นิรนาม
11 มีนาคม 2549	เดลินิวส์	วาไรตี้: มนต์ลึกลับตระรุเตาวันนี้ยังมี เสน่ห์ไม่เสื่อมคลาย	ทิมวาไรตี้
12 มีนาคม 2549	เดลินิวส์	รอยเท้าบนรอยทาง: ม่อนจอง วันที่ภูเขา สวยงาม	คมฉาน ตะวันฉาย
12 มีนาคม 2549	ข่าวสด	อนุรักษ์ช้างป่ากุยบุรี	เจริญ อาจประดิษฐ์
13 มีนาคม 2549	ข่าวสด	เข้าป่ากุยบุรี ตามรอย-วิจัย “เสือ”	เจริญ อาจประดิษฐ์
15 มีนาคม 2549	มติชน	ทสจ.กาญจน์สั่งคุมเข้ม “สลักพระ”	นิรนาม
16 มีนาคม 2549	เดลินิวส์	ตะลุยทั่วไทย: อันซีนไทยแลนด์อุทยาน ออบหลวง	นิรนาม
20 มีนาคม 2549	เดลินิวส์	WWF พบช้างป่ากุยบุรีมากกว่าเนปาล	นิรนาม
20 มีนาคม 2549	มติชน	ตะลึงปลาการ์ตูน ถูกจับเกลี้ยงทะเล	นิรนาม
21 มีนาคม 2549	มติชน	ทช.รับปลาการ์ตูนหายาก ห่วงกระทบ “ดอกไม้ทะเล”	นิรนาม
22 มีนาคม 2549	มติชน	สนช. โทษกระแสน้ำจับปลาการ์ตูน เผยเพาะในฟาร์มสำเร็จเตรียมส่งออก	นิรนาม
23 มีนาคม 2549	มติชน	เมื่อปลาการ์ตูนกลายเป็นของแปลกใน ทะเล วิบากกรรม “นีโม” ยังคงเดินหน้า	นิรนาม
24 มีนาคม 2549	มติชน	สผ.-กองทุนสัตว์ป่าโลกช่วยยัน ปลา การ์ตูนล่อแหลมสูญพันธุ์	นิรนาม
25 มีนาคม 2549	เดลินิวส์	วาไรตี้: ผจญภัยถ้ำน้ำตกที่ลำคลองงู	ทิมวาไรตี้
26 มีนาคม 2549	เดลินิวส์	รอยเท้าบนรอยทาง: สีนามิ สิมิลัน และ คู่มืออันดามัน (1)	คมฉาน ตะวันฉาย
28 มีนาคม 2549	ข่าวสด	ช้างป่าภูหลวงอายุ 100 ปีตายอนาค	นิรนาม
29 มีนาคม 2549	เดลินิวส์	ตะลุยทั่วไทย: แวะแหล่งท่องเที่ยวหมี ร้อน ไปฟังเย็น	สนั่น เข้มราช และ สราวุธ แสตนวิชา

ตารางผนวกที่ ๓ (ต่อ)

วันที่	หนังสือพิมพ์	เรื่อง	ชื่อผู้แต่ง
2 เมษายน 2549	เดลินิวส์	รอยเท้าบนรอยทาง: สีนามิ สิมิลัน และ คู่มืออันคามัน (จบ)	คมฉาน ตะวันฉาย
3 เมษายน 2549	เดลินิวส์	จัดระเบียบนักท่องเที่ยวในอุทยานฯ	นิรนาม
6 เมษายน 2549	เดลินิวส์	น้ำตกโป่งพระบาท อุทยานฯแม่กกปลอดภัย แห่งการอนุรักษ์ของนักท่องเที่ยว	สุรพล เวียงนนท์
6 เมษายน 2549	ข่าวสด	กลายร้อนทะเลระยอง พี่สาว-น้ำใส-ใจ สบาย	สุวิมล เรื่องทับ
7 เมษายน 2549	ข่าวสด	ตั้งอุทยานฯ คมเข้มลอบจับปลาการ์ตูน	นิรนาม
7 เมษายน 2549	มติชน	ยื่นดาบจนท.อุทยานฯ “เจ้าไหม” ฟันทันที ใครลักลอบจับปลาสวยงาม	นิรนาม
7 เมษายน 2549	มติชน	อะพิโต...จับปลาสวยงามในอุทยานฯคิด จริยธรรมไม่ผิดกฎหมาย	ชุติมา นุ่นมัน
10 เมษายน 2549	มติชน	จัดปลากาสวยงาม เป็นสัตว์คุ้มครอง มูลนิธิ คุ้มครองสัตว์ป่าฯผนึกเครือข่ายอนุรักษ์ทั่ว ประเทศ จี้ “ขงยูทง” ลงนามบรรจูปลา สวยงามเข้าบัญชีสัตว์ป่าคุ้มครอง ชี้อาผิด ได้พวกลักลอบจับ	นิรนาม
10 เมษายน 2549	มติชน	หวั่นค้างคาวอุทยานฯ “ภูผาม่าน” สูญพันธุ์	นิรนาม
11 เมษายน 2549	มติชน	ชาวตรัง “โวย” เขตสัตว์ป่าเขาบรทัด ห้าม ติดตั้งแผงแสงอาทิตย์รับไฟฟ้า	นิรนาม
12 เมษายน 2549	ข่าวสด	ปัญหาที่ดินเกาะช้าง-เกาะง่ามยังไม่ยุติ	นิรนาม
12 เมษายน 2549	มติชน	ค้าน “คุ้มครอง” ปลาการ์ตูน หวั่นพ่อค้า- อควาเรียมป่วย	นิรนาม
13 เมษายน 2549	ไทยรัฐ	จนท.รักษาพันธุ์ฯฮัมหลังชาวบ้านบุกรุก	นิรนาม
14 เมษายน 2549	เดลินิวส์	ภูกระดึงจัดงานประเพณีสงน้ำพระพุทธร	นิรนาม
17 เมษายน 2549	มติชน	ยึดไม้แปรรูปในอุทยานฯทะเลบัน	นิรนาม
19 เมษายน 2549	ข่าวสด	สดจากประชาคม: ฟันป่าพรานบุรี เปิด ห้องเรียนธรรมชาติ	เจริญ อาจประดิษฐ์
21 เมษายน 2549	ข่าวสด	มือบตรังร้องผู้ว่าอุทยานทับ	นิรนาม
22 เมษายน 2549	เดลินิวส์	มองคุณภาพชีวิต: ท่องป่าทุ่งใหญ่นเรศวร	สุวิทย์ เกียรติเสวี

ตารางผนวกที่ ๓ (ต่อ)

วันที่	หนังสือพิมพ์	เรื่อง	ชื่อผู้แต่ง
26 เมษายน 2549	เดลินิวส์	ตะลุยทั่วไทย: ดำดิ่งสำรวจปะการังแห่งใหม่ฝั่งอันดามัน ระดมพลังเร่งฟื้นฟูหลังภัยสึนามิ	ประเสริฐ พรหมรักษา
26 เมษายน 2549	เดลินิวส์	ท่องโลกผลิตภัณฑ์: มหัศจรรย์หนึ่งเดียวในโลกใบไม้สีทองของดินราชีवास	สุโขส โมสร
28 เมษายน 2549	เดลินิวส์	ข่าวย่อภูมิภาค	นิรนาม
2 พฤษภาคม 2549	ข่าวสด	กรมทาง “เป็นเอง” ตัดถนนผ่า “เขาใหญ่”	นิรนาม
2 พฤษภาคม 2549	มติชน	มูลนิธิคุ้มครองสัตว์ป่ายื่นหนังสือด้าน “ทล.” สร้างถนนกระทบแผนฟื้นป่า “มรดกโลก”	นิรนาม
3 พฤษภาคม 2549	ข่าวสด	ท่องป่าบูโด...เรียนรู้วิถีชีวิตคนเงือก	นิรนาม
3 พฤษภาคม 2549	ไทยรัฐ	ค้านกรมทางหลวงตัดถนนผ่ามรดกโลก	นิรนาม
3 พฤษภาคม 2549	มติชน	ประณามทล.ขยายถนน ผ่ามรดกโลก-สัตว์หายาก	นิรนาม
3 พฤษภาคม 2549	มติชน	ปราจีนบุรีทุ่ม 20 ล้านให้ “จุฬา” วิจัยผลกระทบผุดอ่าง “ใสน้อย-ใสใหญ่”	นิรนาม
3 พฤษภาคม 2549	มติชน	ผวจ. หนองคายสร้างแนวร่วมอนุรักษ์ที่ชุ่มน้ำ “บึงโขงหลง”	นิรนาม
4 พฤษภาคม 2549	ข่าวสด	สผ.บีกรมทางฯทำอีไอเอนนเขาใหญ่	นิรนาม
4 พฤษภาคม 2549	ไทยรัฐ	ถกคว้นตัดถนนผ่ามรดกโลก 18 พ.ค. นี้	นิรนาม
4 พฤษภาคม 2549	มติชน	แฉถนนผ่าป่าเขาใหญ่ยังไม่ทำ “อีไอเอ” เผยบีกทางหลวงเพิ่งนัดถก 18 พ.ค. นี้	นิรนาม
4 พฤษภาคม 2549	มติชน	สื่อด้านผุดอ่างบน “มรดกโลก”	นิรนาม
5 พฤษภาคม 2549	ข่าวสด	คอลัมน์ที่ 13: เขาใหญ่-มรดกโลก	นิรนาม
5 พฤษภาคม 2549	ข่าวสด	ค้านปรับ “อุ้มผาง” เป็นอุทยานที่ล่อชูชัย	นิรนาม
5 พฤษภาคม 2549	ไทยรัฐ	จีสอบทางหลวงตัดถนนผ่า “มรดกโลก”	นิรนาม
5 พฤษภาคม 2549	มติชน	คาดผุดอ่าง “ใสน้อยฯ” ใ้ 9 พันล.	นิรนาม
5 พฤษภาคม 2549	มติชน	“เพ็ง” สั่งเบรกถนนผ่า “เขาใหญ่” กรมอุทยานฯชี้เป็นจุดสัตว์ผ่าน	นิรนาม
5 พฤษภาคม 2549	มติชน	มูลนิธิสืบนาจะเสถียรคัดค้าน ทำอุ้มผางเป็นอุทยานท่องเที่ยว	นิรนาม

ตารางผนวกที่ ๓ (ต่อ)

วันที่	หนังสือพิมพ์	เรื่อง	ชื่อผู้แต่ง
6 พฤษภาคม 2549	เดลินิวส์	น้ำป่าถล่มเขาค้อนักท่องเที่ยวหนีตายระทึก	นิรนาม
6 พฤษภาคม 2549	มติชน	ถนนสาย 304 เส้นทางสั้นคลอนมรดกโลก	นิคม พุทธา
8 พฤษภาคม 2549	มติชน	อนุรักษ์ป่าเมืองตากด้านลดชั้น “ทีลอซู”	นิรนาม
9 พฤษภาคม 2549	ไทยรัฐ	ทส.ลุยยกอุ้มผางเป็นอุทยานแห่งชาติ	นิรนาม
9 พฤษภาคม 2549	มติชน	“ชาววังคัง” เตือดร้อนหนัก ช้างป่ายกโขลง บุกกินพืชไร่	นิรนาม
9 พฤษภาคม 2549	มติชน	ช่วยด้วย! ทีลอซูกำลังจะถูกข่มขืน	วชิษฐ เดชกุญชร
10 พฤษภาคม 2549	ข่าวสด	จีเปลี่ยนถนนเขาใหญ่-ทับลาน	นิรนาม
10 พฤษภาคม 2549	ไทยรัฐ	ระบุนุ “อุทยานเขาใหญ่” มีสิทธิ์ถูกลอกจาก มรดกโลก	นิรนาม
10 พฤษภาคม 2549	มติชน	พบ “ทล.” ไม่หยุดฝ่าป่ามรดกโลก	นิรนาม
10 พฤษภาคม 2549	เดลินิวส์	ต้นตอ สิ่งมหัศจรรย์ที่บ้านตาก ต้นไม้ กลายเป็นหินขาวที่สุดในโลก	วานิช จิตมawangศ์
11 พฤษภาคม 2549	เดลินิวส์	บึกเมืองคอนเผยนายทุนบุกรุกแผ้วถางป่า อ.ลานสกาแชมป์ แลมีเจ้าหน้าที่รัฐอยู่ เบื้องหลัง	นิรนาม
11 พฤษภาคม 2549	มติชน	กันเขตรักษาพันธุ์อุ้มผางเป็นอุทยานฯ	นิรนาม
11 พฤษภาคม 2549	มติชน	อบจ.นำนผลิตเพิ่มอากาศ “ภูคา” กระทบ	นิรนาม
12 พฤษภาคม 2549	มติชน	รวบ3พรานล่าสัตว์ “ทุ่งแสลงหลวง” ยึดซากกวางรวมคว้นหนักกว่ารถ	นิรนาม
12 พฤษภาคม 2549	มติชน	อุทยานแห่งชาติอุ้มผางแนวพัฒนาหรือลาย	ศศิณ เฉลิมลาก
13 พฤษภาคม 2549	เดลินิวส์	ศรีสะเกษจัดทำข้อตกลงแผนปราบปรามการ บุกรุกทำลายทรัพยากรธรรมชาติ	นิรนาม
13 พฤษภาคม 2549	มติชน	ชีวเรือประมงจับสัตว์น้ำเขตอุทยานฯ	นิรนาม
15 พฤษภาคม 2549	มติชน	ปลาดาวหนามแพร่ทั่วอันดามัน ทำ “ปะการัง” ยับ-เร่งเก็บทำลาย	นิรนาม
16 พฤษภาคม 2549	มติชน	นายทุนสั่งโค่นไม้ป่าสักพระ	นิรนาม
16 พฤษภาคม 2549	มติชน	ชี้ระบบนิเวศทะเลเสียมลุด ต้นเหตุ ปลาดาวหนามระบาด	นิรนาม

ตารางผนวกที่ ๓ (ต่อ)

วันที่	หนังสือพิมพ์	เรื่อง	ชื่อผู้แต่ง
18 พฤษภาคม 2549	ข่าวสด	ทัวร์ทโมน: ถนนผ่ามรดกโลก	ปริญญา ผดุงถิ่น
19 พฤษภาคม 2549	เดลินิวส์	เตรียมจัดแผนเทศกาลดูผีเสื้อปางเสียดา เชื่อมโยงท่องเที่ยว-อนุรักษ์ธรรมชาติ	นิรนาม
19 พฤษภาคม 2549	ข่าวสด	2 กรมประชุมสรุปเขาใหญ่	นิรนาม
19 พฤษภาคม 2549	ข่าวสด	“ปางเสียดา”จัดอีกหนเทศกาลดู “ผีเสื้อ”	นิรนาม
19 พฤษภาคม 2549	ไทยรัฐ	สร้างต่อ “ถนนผ่ามรดกโลก” อ่างเส้นทาง เศรษฐกิจ	นิรนาม
19 พฤษภาคม 2549	มติชน	ถนนผ่าอุทยานฯ ทับลานลุยต่อ ถอยคนละ ก้าวให้รถวิ่งในอุโมงค์	นิรนาม
19 พฤษภาคม 2549	มติชน	“สลักพระ” แจงข้อครหาปล่อยตัดไม้ ยัน เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าแก่ทางผ่าน	นิรนาม
20 พฤษภาคม 2549	ข่าวสด	ไวอุทยานลำน้ำกระบุรีประกาศทับที่ ชาวบ้าน	นิรนาม
20 พฤษภาคม 2549	เดลินิวส์	เจอกระหิงริมถนนกบินทร์-โคราช	นิรนาม
20 พฤษภาคม 2549	เดลินิวส์	ตัดถนนสัตว์อุทยานทับลาน-เขาใหญ่	นิรนาม
20 พฤษภาคม 2549	มติชน	ทล.เลือกสะพานสัตว์ข้ามถนนเขาใหญ่	นิรนาม
21 พฤษภาคม 2549	เดลินิวส์	E-Update: ค้านเปิดป่าอู่มางเป็นแหล่ง ท่องเที่ยว	นิรนาม
22 พฤษภาคม 2549	มติชน	เอาป่าหรือถนน	นิรนาม
23 พฤษภาคม 2549	มติชน	ไทยสำรวจ “พีช-สัตว์” สูญพันธุ์	นิรนาม
23 พฤษภาคม 2549	มติชน	“อู่มางกินบ่แข็ง” เน้นมีส่วนร่วม นักท่องเที่ยวพุงห้วนธรรมชาติสูญ	นิรนาม
24 พฤษภาคม 2549	เดลินิวส์	ตะลึงค้างคาวสีซีส์ใหม่โผล่อุทยาน	นิรนาม
24 พฤษภาคม 2549	ไทยรัฐ	เผยไม้ดอกพระราชทานใกล้สูญพันธุ์	นิรนาม
25 พฤษภาคม 2549	ข่าวสด	ปิดอุทยานภูกระดึง 4 เดือนรอป่าฟื้นตัว	นิรนาม
25 พฤษภาคม 2549	มติชน	อปท.สระแก้วร่วมทูป “กระปุก” สร้างฝาย ช่วยสัตว์ป่า 2 อุทยานฯ	นิรนาม
25 พฤษภาคม 2549	ข่าวสด	โอบต้นกระบากยักษ์อุทยานเมืองตาก	วิชัย ทาเปรียว
26 พฤษภาคม 2549	ข่าวสด	สรุปสร้างสะพานข้ามถนนเขาใหญ่	นิรนาม
28 พฤษภาคม 2549	ข่าวสด	ลด “อู่มาง” เป็นอุทยาน กินป่าหมด-ไม่มี เหลือ	มนตรี จิตรพรพนิต

ตารางผนวกที่ ๓ (ต่อ)

วันที่	หนังสือพิมพ์	เรื่อง	ชื่อผู้แต่ง
29 พฤษภาคม 2549	มติชน	ปิดพักแรมภูกระดึง เปิดเล่นน้ำตาต้ออง	นิรินาม
30 พฤษภาคม 2549	มติชน	ป่าเทือกเขาบรรทัดถูกบุกรุกพันกว่าไร่	นิรินาม
30 พฤษภาคม 2549	มติชน	เมื่อธรรมชาติทวงคืน	อภิญา สุขแสงศรี
4 มิถุนายน 2549	มติชน	แปลงเขตรักษาพันธุ์ฯเป็นอุทยานฯ ปลดล็อกเพื่อใคร?	นิรินาม
6 มิถุนายน 2549	เดลินิวส์	ย่อยข่าว	นิรินาม
9 มิถุนายน 2549	ข่าวสด	สุพรรณฯ เรียกเรือดูแลป่าตะวันตก	นิรินาม
9 มิถุนายน 2549	เดลินิวส์	ตะลุยทั่วไทย: โปรมอตเปิดป่าหมเมืองผิเสื่อ ปางสีดาเน้นจุดขายใหม่สร้างชื่อ จ.สระแก้ว เติมความรู้นอกตำราให้เด็กไทย	นิรินาม
9 มิถุนายน 2549	เดลินิวส์	ปิดอุทยานฯภูกระดึงพักแรม4เดือน	นิรินาม
9 มิถุนายน 2549	เดลินิวส์	เผยค่างควาญผาม่านใกล้สูญพันธุ์ ชาวบ้าน ดักจับตากแห้งส่งขาย ดปท.	นิรินาม
10 มิถุนายน 2549	เดลินิวส์	ริมไร่ปลายนา: อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ยามย่างเข้าสู่หน้าฝน	พีรศิษฐ์ สมแก้ว
13 มิถุนายน 2549	เดลินิวส์	ต้นทำพิสูจน์แผ่นดินแยกตัวบนเขา	นิรินาม
13 มิถุนายน 2549	มติชน	“เขาอ่างฤๅไน” ห้ามรถยนต์เข้า 7 เดือน ศึกษาวิถีชีวิต “เต่าใบไม้” สัตว์หายาก	นิรินาม
15 มิถุนายน 2549	ข่าวสด	สตูลทุ่มงบ 20 ล. พัฒนาเกาะตะรุเตา	นิรินาม
15 มิถุนายน 2549	ข่าวสด	ทัวร์ทโมน: ห้วยขาแข้ง “บ้านของเสือ”	ปริญญา ผดุงถิ่น
15 มิถุนายน 2549	ข่าวสด	เข้าป่าแข่งระมรดก สดชื่นน้ำตกร้อน	สุทิน มารยา
16 มิถุนายน 2549	ข่าวสด	หอการค้าหนุนเส้นทางตะรุเตา	นิรินาม
19 มิถุนายน 2549	เดลินิวส์	อุทยานฯ 33 แห่งขึ้นค่าบริการ	นิรินาม
19 มิถุนายน 2549	ไทยรัฐ	ปรับขึ้นค่าเข้าอุทยาน 17 ก.ย. เก็บเพิ่ม 2 เท่า	นิรินาม
19 มิถุนายน 2549	มติชน	WWF ชี้ช่องกฎหมายสกัดถนนผ่านป่าเขา ใหญ่ มรดกโลก	นิรินาม
22 มิถุนายน 2549	มติชน	ทุ่ม50ล.พัฒนา “เกาะตะรุเตา”	นิรินาม
22 มิถุนายน 2549	เดลินิวส์	ไอเดียกระโดด-จุดการท่องเที่ยวอบจ.น่าน ผลิตอากาศกระป๋อง	ระพีพร เพ็ชรเจริญ

ตารางผนวกที่ ๓ (ต่อ)

วันที่	หนังสือพิมพ์	เรื่อง	ชื่อผู้แต่ง
23 มิถุนายน 2549	เดลินิวส์	สุราษฎร์ฯชูจุดขายสร้างอุทยานสีเขียว	นิรนาม
26 มิถุนายน 2549	มติชน	ระวัง!ป่าหมด	นิรนาม
26 มิถุนายน 2549	เดลินิวส์	ตะลุยทั่วไป: ระดมพลปกป้องดูแล หมู่เกาะ อ่างทอง รุกต่อ อุทยานเขื่อนน้ำไทรทราบขาว ปล่อยหอยมือเสือ คืนท้องทะเลได้	สุชาติ หาญกิจ
27 มิถุนายน 2549	ข่าวสด	อดีตส.ส.ลุยถนนผ่าป่ากาญจน์	นิรนาม
27 มิถุนายน 2549	ไทยรัฐ	ทางหลวงลัดไก้ ตัดถนนอุทยาน	นิรนาม
28 มิถุนายน 2549	มติชน	กันพื้นที่นส.3พันเขตป่าอุทยานฯ “ขงยุทธ” รับขวัญ สกัดพวกบุกรุก	นิรนาม
29 มิถุนายน 2549	มติชน	“ขงยุทธ” แจงนายกฯแก้ปมที่อุทยานฯแล้ว มีอบ ชาวบ้านโวยทส.ขวางถนนผ่าป่า	นิรนาม
29 มิถุนายน 2549	ข่าวสด	ทัวร์ทโมเน: ตั้งแคมป์ที่ “จาแจ้ง”	ปริญญา ผดุงถิ่น
1 กรกฎาคม 2549	เดลินิวส์	อาเตอร์เวิร์ก: เพลินผีเสื้อหลากสายพันธุ์ที่ ปางสีดา	จิราภรณ์
2 กรกฎาคม 2549	เดลินิวส์	สบายๆสไตล์ไมตรี: ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ	ไมตรี ลิมปิชาติ
3 กรกฎาคม 2549	มติชน	สตูลเปิดเส้นทางเดินเรือใหม่ เนรมิตเกาะ สาหร่ายเทียมท่าบาหลี	นิรนาม
4 กรกฎาคม 2549	ข่าวสด	“อ่างถาโน” งดใช้รถหวนกระทบบนับเต่า	นิรนาม
4 กรกฎาคม 2549	เดลินิวส์	ซีอีโอหงุดหงิดอุทยานฯ ไม่อนุญาตใช้พื้นที่เกาะ พีพีสร้างศูนย์ราชการ	นิรนาม
4 กรกฎาคม 2549	มติชน	ปทต.สผ.พื้นป่าเขาใหญ่ สร้างแหล่งอาหาร สัตว์ป่า	นิรนาม
5 กรกฎาคม 2549	ข่าวสด	โผล่อีกถนนผ่าป่า 4 อุทยานภาคใต้!	นิรนาม
5 กรกฎาคม 2549	มติชน	“ตะรุเตา” ปรับค่าบริการใหม่ ค้างแรมได้ครั้งละ ไม่เกิน 7 วัน	นิรนาม
5 กรกฎาคม 2549	มติชน	อธิบดีอุทยานฯเลิกค้านถนนผ่าป่า ตั้งเงื่อนไขทำ อีไอเอก่อนลาดยาง	นิรนาม
5 กรกฎาคม 2549	มติชน	อุทยานฯพีพีไม่ให้สร้างบ้าน “สินามิ”	นิรนาม

ตารางผนวกที่ ๓ (ต่อ)

วันที่	หนังสือพิมพ์	เรื่อง	ชื่อผู้แต่ง
5 กรกฎาคม 2549	เดลินิวส์	ตะลุยทั่วไทย: เปิดฤดูกาลตั้งทัวร์สต์ ท่องเที่ยวชัยภูมิ	จุมพล ศิริรักษ์ และ สมศักดิ์ ชุ่มหมื่นไวย
6 กรกฎาคม 2549	มติชน	“นพดล” เห็นด้วยสร้างถนน “ห้วยแม่ ขมิ้นเฮอร์วีน”	นิรนาม
7 กรกฎาคม 2549	ข่าวสด	คอสม์นั้ 13: ถนนผ่าป่า	นิรนาม
7 กรกฎาคม 2549	เดลินิวส์	ขรก.ซักขงรบก้านตัดถนนผ่านป่า	นิรนาม
7 กรกฎาคม 2549	ไทยรัฐ	รุกปิดถนนผ่าป่าเขาอ่างฤๅไนเหตุ รถชนสัตว์ค้ายอ้อ	นิรนาม
7 กรกฎาคม 2549	มติชน	ทางหลวงตัดถนนทะเลป่าอีก 4 จุด รุมค้านแหล่งผ่าอุทยานฯสุราษฎร์	นิรนาม
8 กรกฎาคม 2549	เดลินิวส์	สัตว์ป่าสวยงาม: พบ ปาดยักษ์ ที่ อุทยานแห่งชาติทองผาภูมิเป็นสัตว์ที่ เสี่ยงต่อการสูญพันธุ์	ทวิศักดิ์ ชัยเรืองยศ
10 กรกฎาคม 2549	ข่าวสด	หาดแม่รำพึงเขียน กลิ่นชีวิต ดญ. 10 ขวบจมหาย	นิรนาม
10 กรกฎาคม 2549	เดลินิวส์	กรมอุทยานฯจัดทำแผนแม่บทหมู่เกาะ เกตรา	นิรนาม
11 กรกฎาคม 2549	เดลินิวส์	กำหนดค่าบริการผู้ใหญ่40เด็ก20	นิรนาม
12 กรกฎาคม 2549	ข่าวสด	นักท่องเที่ยว “ถ้ำค้างคาว” ภูผาม่าน เจียบ เหตุชาวบ้านดักจับกิน-วัยรุ่นกึ่ง เหล้าส่งเสียงรบกวน	นิรนาม
12 กรกฎาคม 2549	ข่าวสด	อธิบดีเบรกทำ “เหมือง” ป่าทุ่งใหญ่	นิรนาม
12 กรกฎาคม 2549	ไทยรัฐ	เอกชนบุกทุ่งใหญ่นเรศวรฟื้น เหมืองแร่	นิรนาม
12 กรกฎาคม 2549	มติชน	“เขาใหญ่” ยันเปิดล่องแก่ง	นิรนาม
12 กรกฎาคม 2549	มติชน	ค้าน “บ.โมนิก้า” ย้อนทำเหมือง ย้าย ป่ามรดกโลก-กระทบสวด	นิรนาม
12 กรกฎาคม 2549	มติชน	ชาวตากค้านฟื้นถนนผ่าป่าตะวันตก เชื่อทรัพยากรธรรมชาติสูญมหาศาล	นิรนาม
13 กรกฎาคม 2549	ข่าวสด	“ยูทช” ขวางเหมืองผ่านทุ่งใหญ่ฯ	นิรนาม

ตารางผนวกที่ ง (ต่อ)

วันที่	หนังสือพิมพ์	เรื่อง	ชื่อผู้แต่ง
13 กรกฎาคม 2549	ข่าวสด	ทัวรท์โมน: ซาฟารี “ห้วยขาแข้ง”	ปริญญา ผดุงถิ่น
13 กรกฎาคม 2549	ไทยรัฐ	กรมอุทยานฯ ห้ามทำเหมืองในป่าทุ่งใหญ่	นิรนาม
13 กรกฎาคม 2549	มติชน	เบรกเปลี่ยนเขตรักษาพันธุ์ “อุ้มผาง” เป็น “อุทยานที่ลือชู”	นิรนาม
13 กรกฎาคม 2549	มติชน	ทสจ.กาญจน์วอนช่วยช้างพลัดหลง	นิรนาม
13 กรกฎาคม 2549	มติชน	ลูกใหม่อุทยานฯ กูเวียงไม่ได้มีแค่กระดุก ไดโนเสาร์	สุเมธ วรรณพฤษย์
14 กรกฎาคม 2549	ข่าวสด	คอลัมน์ที่ 13: เหมือนกับทุ่งใหญ่	นิรนาม
14 กรกฎาคม 2549	ไทยรัฐ	อุทยานฯ จะทำโลโก้ให้ บ.เหมืองแร่	นิรนาม
14 กรกฎาคม 2549	เดลินิวส์	เร่งช่วยช้างพลายงาเด็ยติดหล่มโคลน	นิรนาม
14 กรกฎาคม 2549	มติชน	อธิบดีฯ ทำ “โมนีก้า” สู้คดีเหมืองแร่	นิรนาม
15 กรกฎาคม 2549	ข่าวสด	ช่วยช้างขึ้นจากหล่มสำเร็จแล้ว	นิรนาม
15 กรกฎาคม 2549	เดลินิวส์	พลายขุนช่องฟันบ่อเลนอาการดีขึ้น	นิรนาม
15 กรกฎาคม 2549	ไทยรัฐ	ช้างป่าเมืองกาญจน์	นิรนาม
15 กรกฎาคม 2549	มติชน	ช้างป่าสลักพระแห่ “ชกโขลง” กินพืชไร่	นิรนาม
16 กรกฎาคม 2549	ไทยรัฐ	ช้างพลายตายแล้ว	นิรนาม
17 กรกฎาคม 2549	ข่าวสด	หัวหน้า “อุทยานแห่งชาติหาดเจ้าไหม” อนุรักษ์ทรัพยากรทางทะเล-เพื่อการท่องเที่ยว	นิรนาม
18 กรกฎาคม 2549	มติชน	อ้างชื่อพ่อเมืองกาญจน์รับส่วย เรียกเงินแก๊ง ตัดไม้-ลอบขุดหิน	นิรนาม
19 กรกฎาคม 2549	ข่าวสด	คนนับพันปล่อยสัตว์-นกแก๊งเตลิด	นิรนาม
19 กรกฎาคม 2549	มติชน	ปล่อยสัตว์คืนป่า99ตัว โกลาหล	นิรนาม
19 กรกฎาคม 2549	มติชน	ไวรือ่อสำราญต้องแก่งกระจาน ส.จ.เพชรบุรี จีหาตัวการไฟเขียว	นิรนาม
20 กรกฎาคม 2549	ข่าวสด	ล่าสัตว์ห้วยขาแข้ง-เจอกระทิงขวิดตาย	นิรนาม
20 กรกฎาคม 2549	เดลินิวส์	กระทิงห้วยขาแข้งขวิดพรานดับอนาค	นิรนาม
20 กรกฎาคม 2549	เดลินิวส์	พิพิธภัณฑฯ ทางธรรมชาติป่าเขาอ่างฤๅไน ช่วยกันอนุรักษ์มรดกล้ำค่าสู่รุ่นลูกหลาน	นิรนาม
20 กรกฎาคม 2549	มติชน	น้ำป่าเขาใหญ่ท่วม2หมู่บ้าน	นิรนาม
20 กรกฎาคม 2549	ข่าวสด	ทัวรท์โมน: One Day Trip เขาใหญ่	ปริญญา ผดุงถิ่น

ตารางผนวกที่ ๓ (ต่อ)

วันที่	หนังสือพิมพ์	เรื่อง	ชื่อผู้แต่ง
21 กรกฎาคม 2549	ข่าวสด	ชี้ตัดถนนแก่งกรุง ป่าได้ถูกทำลายและแน่	นิรนาม
22 กรกฎาคม 2549	ข่าวสด	อช.กุยบุรี-แก่งกระจานจับมือดูแลช้างป่า	นิรนาม
22 กรกฎาคม 2549	เดลินิวส์	เดลินิวส์ว่าไรต์เที่ยวไทย: ท่องทะเล ตะวันออก จากเกาะช้าง สู่เกาะหมาก- เกาะขาม	บริสุทธิ์ ประสพทรัพย์
23 กรกฎาคม 2549	เดลินิวส์	E-Update: สัตว์ป่าเขาอ่างฤๅไนถูกรถชน	นิรนาม
23 กรกฎาคม 2549	มติชน	ปล่อยสัตว์คืนป่า	นิรนาม
23 กรกฎาคม 2549	เดลินิวส์	รอยเท้าบรอยทาง: น้ำตกงามแดน เบญจบุรพา	อริษา ชื่นใจ
24 กรกฎาคม 2549	มติชน	วังป่าตานีพิชิตยอดเขาสันกาลาคีรี	นิรนาม
25 กรกฎาคม 2549	มติชน	ดอกกระเจียวบาน เต็มป่าหิวงาม ชัยภูมิ	นิรนาม
25 กรกฎาคม 2549	มติชน	“ทุ่งใหญ่นเรศวร” ปิด4เส้นทาง	นิรนาม
26 กรกฎาคม 2549	ข่าวสด	แฉกรมชลฯซุดอโมงค์ผ่าป่าสีนครินทร์- ขาแข้ง มุลินธิสืบชี้กระทบ้อ	นิรนาม
26 กรกฎาคม 2549	เดลินิวส์	ย่อยข่าว	นิรนาม
26 กรกฎาคม 2549	ไทยรัฐ	ซุดอโมงค์ผันน้ำ กระทบมรดกโลก	นิรนาม
26 กรกฎาคม 2549	ไทยรัฐ	พบบุกรุกป่าอุทยาน จับจองทำกินเกิน 1,000 ไร่	นิรนาม
26 กรกฎาคม 2549	มติชน	มุลินธิสืบฯแฉคิวกรมชลฯรุกป่า ทำอโมงค์ น้ำลอดกภูเขาหมื่นล้าน	นิรนาม
27 กรกฎาคม 2549	ข่าวสด	ชี้ไร่ประโยชน์-อโมงค์ผ่าป่าผันน้ำ	นิรนาม
27 กรกฎาคม 2549	ข่าวสด	เขี้ยวสดสบายตา ทุ่งสะพานนาแปลงหลวง	มนตรี ประทุม
27 กรกฎาคม 2549	มติชน	กษ.จ้างศึกษาอีไอเออโมงค์แล้ว อนุรักษ์ กาญจน์ยันค้านถึงที่สุด	นิรนาม
27 กรกฎาคม 2549	มติชน	คนสมุยแห่ให้ข้อมูลนายทุนยึดเกาะ พบอีก ที่สุราษฎร์ฯรุกถางป่าพันไร่	นิรนาม
28 กรกฎาคม 2549	มติชน	แฉอโมงค์ผันน้ำผ่านห้วยขาแข้ง	นิรนาม
28 กรกฎาคม 2549	มติชน	พ่อเมืองกาญจน์ค้านต้องศึกษาใหม่ ซุด อโมงค์ผ่า ป่า-ผันน้ำไปอุทัยธานี	นิรนาม

ตารางผนวกที่ ๓ (ต่อ)

วันที่	หนังสือพิมพ์	เรื่อง	ชื่อผู้แต่ง
31 กรกฎาคม 2549	เดลินิวส์	ตะลุยทั่วไทย: ต้องเช่นสังเวทอีกกี่ชีวิต จึงรู้จักคำว่า พอ พรานไพรจับปืนบุกป่าห้วยขาแข้งถึงเวลาหยุด รุกราน ได้หรือยัง	นิรนาม
31 กรกฎาคม 2549	มติชน	นักวิชาการอเมริกันทิ้ง แก๊ปัญหาช้างป่าอุยบุรี.	นิรนาม
1 สิงหาคม 2549	ข่าวสด	“ห้วยขาแข้ง”ถกดูแลเสือโคร่ง	นิรนาม
3 สิงหาคม 2549	ข่าวสด	ชี้ขึ้นราคาค่าเช่า “อุทยานฯ” เหมาะสมแล้ว ระบุ “นักค่าน้ำ” มีเงิน-แค่พันเดียวไม่แพง	นิรนาม
3 สิงหาคม 2549	เดลินิวส์	คิวเข้มสองแถวเกาะเสม็ดเน้นมาตรฐานบริการ ประทับใจ-นักท่องเที่ยวพลอกภัย	นิรนาม
3 สิงหาคม 2549	มติชน	“ดำรง” ย้ำขึ้นค่าเช่าอุทยานฯ-ค่าน้ำ 100% จับจ๊อบ	นิรนาม
3 สิงหาคม 2549	มติชน	บุกตรวจตัดไม้เถื่อนวนอุทยานภูสิงห์-ภูผาผึ้ง	นิรนาม
5 สิงหาคม 2549	เดลินิวส์	ร้องทบทวนเก็บค่าธรรมเนียมอุทยานฯ	นิรนาม
7 สิงหาคม 2549	เดลินิวส์	โลกเกษตร: ความหลากหลายทางชีวภาพในพื้นที่ วิกฤตในประเทศไทย	นิรนาม
7 สิงหาคม 2549	มติชน	ศาลกาญจนบุรีตัดสินคดีคดีที่เรียกค่าเสียหาย15สิงหาฯ	นิรนาม
8 สิงหาคม 2549	มติชน	“เกาะช้าง” คุมเข้มนักท่องเที่ยวเล่นน้ำ	นิรนาม
9 สิงหาคม 2549	เดลินิวส์	ห้วยขาแข้ง จัดกิจกรรมอนุรักษ์เสือโคร่งขับเคลื่อน ระบบนิเวศบนผืนป่ามรดกโลก	นิรนาม
9 สิงหาคม 2549	มติชน	“ค่าเหยียบแผ่นดิน” แพงพันพิช คادنักท่องเที่ยว อันดามันลดลง	นิรนาม
11 สิงหาคม 2549	ไทยรัฐ	โลกหลากวิถี: อวดของใหม่ ได้ทะเลท้ายเหมือง	วีวา
14 สิงหาคม 2549	ข่าวสด	โค่นป่า “แก่งกรุง” ผุดถนนผ่าอุทยานฯ	นิรนาม
14 สิงหาคม 2549	มติชน	ทล.จัดเส้นสร้างถนนสายใหม่ ถึงคิวอุทยาน แห่งชาติแก่งกรุง	นิรนาม
14 สิงหาคม 2549	มติชน	คูอนาคต “ช้างไทย” ผ่าน “ช้างป่าสลักพระ”	ปิยรัชต์ จงเจริญ
15 สิงหาคม 2549	เดลินิวส์	นายทุนแสวงรุกป่าเฉลิมพระเกียรติแผ้วถาง 5,000 ไร่ ผจว.เดินสั่งนอก.จัดการเหยียบขาด	นิรนาม
15 สิงหาคม 2549	มติชน	“ขาแข้ง” คิว เครือข่าย ร่วมอนุรักษ์เสือโคร่ง	นิรนาม
15 สิงหาคม 2549	มติชน	ป่า “ท่าแซะ” สูญรพันไร่ ถูกรุกที่ “ปลูกป่าล้ม-ยาง”	นิรนาม
15 สิงหาคม 2549	มติชน	“อุทยานเกาะช้าง” ห้าม แผ้วถางที่ดินรอปสิจัน	นิรนาม
16 สิงหาคม 2549	ไทยรัฐ	จวกบริษัททัวร์ค้านขึ้นค่าชมอุทยาน	นิรนาม

ตารางผนวกที่ ๓ (ต่อ)

วันที่	หนังสือพิมพ์	เรื่อง	ชื่อผู้แต่ง
16 สิงหาคม 2549	มติชน	ทศ.ปักธงขึ้นค่าธรรมเนียมอุทยานฯ 33แห่ง	นิรนาม
16 กรกฎาคม 2549	มติชน	รุก “เสมีด” ยุติ43คดี-8รายไม่เข้าพื้นที่	นิรนาม
17 สิงหาคม 2549	ไทยรัฐ	คุมเข้มเสมีด กลัวถูกบุกรุก ฆ่ารอยสมุย	นิรนาม
17 สิงหาคม 2549	ข่าวสด	เยือนถิ่นลิงเสน ถ้าเขาเดาหม้อเพชรบุรี	นิรนาม
17 สิงหาคม 2549	มติชน	พบ8รายยังคือคำสั่งศาลฎีกาคดีรุกเกาะ เสมีด	นิรนาม
19 สิงหาคม 2549	เดลินิวส์	หมายเหตุวันนี้: อนุรักษ์ธรรมชาติ.	นิรนาม
20 สิงหาคม 2549	มติชน	กวนตะกอน: ปิดตำนานหาดไม้ขาว และ เต่ามะเฟือง	นิรนาม
22 สิงหาคม 2549	เดลินิวส์	ตะลุยทั่วไทย: พังงายื่นขอทบทวนค่า เหยียบแผ่นดิน	ประเสริฐ พรหมรักษา
23 สิงหาคม 2549	มติชน	ทัวร์สร้างค่านเก็บค่าเข้าอุทยานเพิ่ม กระทบ ยอดนักท่องเที่ยวต่างชาติลด	นิรนาม
24 สิงหาคม 2549	ข่าวสด	แบกเป้: ล่องแพ แลปลับปลิงธาร บ้าน คลองนาคา	นิรนาม
24 สิงหาคม 2549	ข่าวสด	“หาดเจ้าไหม” คุมเข้มแก๊งจับสัตว์น้ำ แล นายทุนจ้างชาวประมงลักลอบจับปลา การ์ตูน	นิรนาม
25 สิงหาคม 2549	ไทยรัฐ	กรมอุทยานฯผ่อนผันเก็บค่าเข้าใหม่	นิรนาม
25 สิงหาคม 2549	มติชน	กรมอุทยานฯผ่อนผันค่าเข้าชม เก็บอัตรา ใหม่ 1 ธันวาคม ปีหน้า	นิรนาม
26 สิงหาคม 2549	ข่าวสด	นักเที่ยวกระบี่ค้านขึ้นค่าเข้าอุทยาน	นิรนาม
26 สิงหาคม 2549	ข่าวสด	สดจากประชาคม: ทางเลือก “บ้าน โตนเรือ บิน” ระหว่าง “ถนน” กับ “ถนนของป่า”	นิรนาม
27 สิงหาคม 2549	เดลินิวส์	ฟ้ากว้าง: อินทนนท์วันฟ้าหม่นฝนพรำ	วีรพันธ์ โดมินิญ
28 สิงหาคม 2549	เดลินิวส์	เผยเหตุนักท่องเที่ยวจมน้ำชายหาดทะเล เกาะช้าง เตรียมปักธงเตือนภัย-วางทุ่น ป้องกันในจุดอันตราย	นิรนาม
29 สิงหาคม 2549	เดลินิวส์	โลมาสีชมพูตัวชูโรงท่องเที่ยวทางทะเล	นิรนาม

ตารางผนวกที่ ๓ (ต่อ)

วันที่	หนังสือพิมพ์	เรื่อง	ชื่อผู้แต่ง
31 สิงหาคม 2549	ข่าวสด	แบกเป้: ยินฝ่องโอบละอองรุ่ง... น้ำตกวชิรธาร	นิรนาม
31 สิงหาคม 2549	มติชน	อบต.ร่วมอนุรักษ์อุทยาน	นิรนาม
31 สิงหาคม 2549	ข่าวสด	ท่องป่าสันกาลาศรี เทียวน้ำตก-ชมสวน ผลไม้	รอชิตะห์ ปูชู
1 กันยายน 2549	ข่าวสด	พบ “กูปรี” สัตว์หายากที่อุบลฯ	นิรนาม
1 กันยายน 2549	ไทยรัฐ	พบ “กูปรี” โผล่ในไทยหลังสูญพันธุ์จาก โลก	นิรนาม
1 กันยายน 2549	มติชน	พบสัตว์คล้าย “กูปรี” ชายแดนไทย-เขมร ส่ง “จนท.” ชุ่มถ้ำยรูป	นิรนาม
3 กันยายน 2549	มติชน	“หนึ่งกันยายน”	ปริญญากร วรารณ
4 กันยายน 2549	ข่าวสด	จับนายทุนรุก “อ่าวนาง” สืบเขาออก โหนด-สุกรีสอร์ท	นิรนาม
5 กันยายน 2549	ข่าวสด	อุทยานขึ้นศาลสู้เหมืองแร่	นิรนาม
5 กันยายน 2549	ไทยรัฐ	บ.เหมืองร้องศาล	นิรนาม
5 กันยายน 2549	มติชน	โมนีก้าฟ้องศาลปกครอง.ถอนคำสั่งกรมอุทยานฯ	นิรนาม
6 กันยายน 2549	ข่าวสด	ชนชาก “กูปรี” เข้ากรุง พิสูจน์ดีเอ็นเอ- จริง-เท็จ	นิรนาม
6 กันยายน 2549	ข่าวสด	ข้อใจที่แปลงเดียวกันนายทุนมีโหนด ชาวบ้านยื่นแปลงสิทธิ์-คิดอยู่เขต อุทยานฯ	นิรนาม
6 กันยายน 2549	เดลินิวส์	เหมืองโมนีก้าสู้ฟ้องศาลปกครอง	นิรนาม
6 กันยายน 2549	ไทยรัฐ	ทส.เร่งตามหา “กูปรี” ภูจองนายอย.	นิรนาม
6 กันยายน 2549	มติชน	อุทยานฯเคลียร์พื้นที่หา “โลไฟร” คิงม. เกษตรฯร่วมพิสูจน์ดีเอ็นเอ	นิรนาม
8 กันยายน 2549	ข่าวสด	ควลแก๊ง โคนป่ากระบี่-ไวยตร.ไม่จับ	นิรนาม
8 กันยายน 2549	ข่าวสด	หน.อุทยานตระรุดมั่นใจปี 50 ท่องเที่ยวบูม	นิรนาม
10 กันยายน 2549	มติชน	ป่าไม้ขีดไม้เถื่อนรื้อลานบาท	นิรนาม
11 กันยายน 2549	ข่าวสด	กรมอุทยานฯ สั่งห้ามนักวิจัยเข้าป่าทั่ว ประเทศ	นิรนาม
11 กันยายน 2549	ไทยรัฐ	เบรก 50 โครงการวิจัยในอุทยานแห่งชาติ	นิรนาม

ตารางผนวกที่ ๓ (ต่อ)

วันที่	หนังสือพิมพ์	เรื่อง	ชื่อผู้แต่ง
11 กันยายน 2549	มติชน	“คำรงค์” สั่งระงับงานวิจัยในอุทยาน แลเอเชียนต์ร่วม ต่างชาติทำเสียหาย	นิรนาม
12 กันยายน 2549	เดลินิวส์	ผ่อนปรนบริษัททัวร์เข้าอุทยานแห่งชาติ	นิรนาม
12 กันยายน 2549	มติชน	อนุกรม.จีระงับถนนผ่าอุทยานแก่กรุง	นิรนาม
12 กันยายน 2549	มติชน	อุทยานฯ “ตาพระยา” ปลื้มวัวกระทิงเพิ่ม.	นิรนาม
13 กันยายน 2549	เดลินิวส์	ตะลุยกั๊วไทย: รำลึก 16 ปีตำนานสืบ นาคะเสถียร วีรบุรุษแห่งป่าห้วยขาแข้ง ใช้ GPS ดูแลรักษามรดก โลก	นิรนาม
13 กันยายน 2549	เดลินิวส์	นักวิจัยโวยกรมอุทยานฯ2มาตรฐาน	นิรนาม
13 กันยายน 2549	มติชน	ยื่นระงับตัดถนนผ่าป่าคลองแสง-เขาสก	นิรนาม
15 กันยายน 2549	ข่าวสด	ปรับแผนลาดตระเวนป่าไม้หน้าฝน	นิรนาม
18 กันยายน 2549	ข่าวสด	1 ต.ค. “ภูกระดึง” เปิดเที่ยวอีกครั้ง	นิรนาม
18 กันยายน 2549	เดลินิวส์	พุดเตยผุดโครงการคืนพันธุ์พืชสู่ธรรมชาติกระตุ้น จิตสำนึกเยาวชนร่วมฟื้นฟู-อนุรักษ์	นิรนาม
19 กันยายน 2549	ข่าวสด	“ภูกระดึง-อินทนนท์” คว้าอุทยานดีเด่น	นิรนาม
19 กันยายน 2549	ไทยรัฐ	“ภูกระดึง” คว้าอุทยานแห่งชาติดีเด่นปี 49	นิรนาม
20 กันยายน 2549	มติชน	“เขาสก” เตรียมรับมือขยะหลังเปิดทำเรือใหม่	นิรนาม
26 กันยายน 2549	ข่าวสด	อุทยานหาดเจ้าไหมคุมเข้ม “นิโม” อันดามัน ส่ง ขายอะควาเรียม-แฉแก๊งลักลอบขโมย “หอย”	นิรนาม
26 กันยายน 2549	มติชน	ตชด. 434 พัทลุงร่วมป่าไม้ตรวจยึดไม้ซุงหวงห้าม	นิรนาม
28 กันยายน 2549	มติชน	“ปางสีดา” พัฒนาศักยภาพ	นิรนาม
29 กันยายน 2549	เดลินิวส์	ภูกระดึงแจ้งทัวร์ริสต์ เปิดท่องเที่ยว 1 ต.ค.นี้	นิรนาม
29 กันยายน 2549	มติชน	นายทุนขยายวงรุกป่า “สวนผึ้ง”	นิรนาม
2 ตุลาคม 2549	ข่าวสด	วอนคปค.พินนายทุนรุกอ่าวนาง	นิรนาม
4 ตุลาคม 2549	มติชน	ปตท.-บีอาร์ทีวิจัยระบบนิเวศ จากหาดขนอมไปถึง เจ้านัน	นิรนาม
5 ตุลาคม 2549	เดลินิวส์	ข่าวย่อยภูมิภาค	นิรนาม
5 ตุลาคม 2549	ข่าวสด	เลียบลำน้ำแม่แจ่ม “ออบหลวง” ป่าต้นน้ำ	วิชัย ทา เปรี้ยว

ตารางผนวกที่ ๓ (ต่อ)

วันที่	หนังสือพิมพ์	เรื่อง	ชื่อผู้แต่ง
9 ตุลาคม 2549	ไทยรัฐ	ลอบตัดไม้	นิรนาม
10 ตุลาคม 2549	ไทยรัฐ	สก็๊ปสิ่งแวดล้อม: เขียนด้วยมือลอบด้วย เท่า?	ทีมข่าวสิ่งแวดล้อม
14 ตุลาคม 2549	เดลินิวส์	เดลินิวส์ว่าไรดีเที่ยวไทย: ขึ้นภูเขา ชม ทะเลภูเขา นมัสการสิ่งศักดิ์ในอีสาน	จุฬานันทน์ บุญทราหาญ
15 ตุลาคม 2549	เดลินิวส์	รอยเท้าบนรอยทาง: น้ำตกเอราวัณ	อิริษา ชื่นใจ
18 ตุลาคม 2549	เดลินิวส์	กองทัพเรือวางทุ่น รักษาแนวปะการัง ภารกิจฟื้นฟูทรัพยากรทางทะเล สนับสนุนการท่องเที่ยว	นิรนาม
20 ตุลาคม 2549	เดลินิวส์	ข่อยข่าว	นิรนาม
21 ตุลาคม 2549	เดลินิวส์	อุตรดิตถ์เปิดภูสอยดาว รับ นักท่องเที่ยวช่วงฤดูหนาว	นิรนาม
22 ตุลาคม 2549	ข่าวสด	ทะเลน้อยเตรียมกำลัง จนท. รับหน้า ฝน	นิรนาม
23 ตุลาคม 2549	เดลินิวส์	อบจ.สตูลเท 11.5 ล้าน พัฒนาคุก ตะรุ เตา อุทยานประวัติศาสตร์	นิรนาม
23 ตุลาคม 2549	มติชน	อบรมแกนนำเยาวชนอนุรักษ์ป่า	นิรนาม
23 ตุลาคม 2549	เดลินิวส์	ตะลุยกทั่วไทย: น้ำตกलगรู มหัศจรรย์ อันซีนไทยแลนด์ สวรรค์บนดินที่ อุทยานผาแต้ม บูมท่องเที่ยวสุขใจ..ไม่ ไปไม่รู้	บัญชา วิทยา
24 ตุลาคม 2549	เดลินิวส์	ทะเลน้อยเตรียมกำลังเจ้าหน้าที่กว่า 100 คน ลุยงานช่วยเหลือประชาชน ในช่วงหน้าฝน.	นิรนาม
25 ตุลาคม 2549	ข่าวสด	ช้าง “งวงร้ว” คุคน้ำไหลโจ๊ก บาดเจ็บ! ในอุทยานป่า “กุยบุรี”	นิรนาม
26 ตุลาคม 2549	ข่าวสด	อุทยานกุยบุรีเร่งหาตัวช้าง “งวงร้ว”	นิรนาม
26 ตุลาคม 2549	มติชน	อุทยานกุยบุรีลุยหา “ช้างป่างวงร้ว” นายอำเภอรับพื้นที่กว้างเจอยาก	นิรนาม
27 ตุลาคม 2549	ข่าวสด	จนท.อุทยานความหาตัวช้างงวงร้ว	นิรนาม

ตารางผนวกที่ ง (ต่อ)

วันที่	หนังสือพิมพ์	เรื่อง	ชื่อผู้แต่ง
27 ตุลาคม 2549	มติชน	ระดมจนท.ค้นหาช้างงวงรั่ว	นิรนาม
28 ตุลาคม 2549	เดลินิวส์	เลี้ยงอาหารช้างป่า หลุมพรางหรือทางออก	นิรนาม
29 ตุลาคม 2549	ข่าวสด	สัตว์แพทย์บุกกุญรีหาช้างงวงรั่ว	นิรนาม
29 ตุลาคม 2549	เดลินิวส์	ไล่จีสอบเอกสารสิทธิขายทุนรุกป่า	นิรนาม
29 ตุลาคม 2549	เดลินิวส์	เลี้ยงอาหารช้างป่า หลุมพรางหรือทางออก	นิรนาม
31 ตุลาคม 2549	มติชน	ตะรุเตาสงูได้รางวัลชายหาด 5 ดาว	นิรนาม
31 ตุลาคม 2549	มติชน	ส.จ.กระบี่ไวยจว. ไร่น้ำยาแก้รุกป่า	นิรนาม
1 พฤศจิกายน 2549	เดลินิวส์	สึมถันปิดปรับปรุงอ่าวเกือกม้า	นิรนาม
1 พฤศจิกายน 2549	มติชน	คพ.ประเมินคุณภาพสวส.หาด เกาะห้อง-อาดัง-พีพี คว่ำห้าดาว	นิรนาม
1 พฤศจิกายน 2549	มติชน	รองปธ.สภาอบจ.กระบี่เล็งร้องดีเอสไอ สอบบักขรก.รุกเขาอ่าวนาง	นิรนาม
2 พฤศจิกายน 2549	ข่าวสด	ตะรุเตา-ธาร โบกฯชีวรางวัลชายหาดสิ่งแวดล้อมดี	นิรนาม
2 พฤศจิกายน 2549	เดลินิวส์	อุทยานฯตะรุเตาถอยเก็บค่าเหยียบเกาะ	นิรนาม
3 พฤศจิกายน 2549	ข่าวสด	สดจากเยาวชน: เดินป่าล่าตำนาน เขานางพันธุรัตน์	นิรนาม
5 พฤศจิกายน 2549	เดลินิวส์	E-update: 3 ชายหาดสิ่งแวดล้อมเยี่ยมติด 5 ดาว	นิรนาม
6 พฤศจิกายน 2549	ข่าวสด	ตชด. 14 จับลักตัดไม้ในอุทยาน	นิรนาม
7 พฤศจิกายน 2549	ข่าวสด	พนัก 3 หน่วยดูแลนักท่องเที่ยวภูลังกา	นิรนาม
7 พฤศจิกายน 2549	มติชน	เที่ยวทีล่อชูแบบ ไม่ค้างคืนได้	นิรนาม
7 พฤศจิกายน 2549	มติชน	อุทยานฯแจงคนน้อย คมลอบตัดหินไม่อยู่	นิรนาม
8 พฤศจิกายน 2549	มติชน	ราชินีทรงปล่อยช้าง4ช้างคืนป่าภูพาน	นิรนาม
9 พฤศจิกายน 2549	ไทยรัฐ	แฉเล่ห์ปลอมบัตรเข้าอุทยานแห่งชาติ โรงพิมพ์ กองสลากระแวงเครื่องขัดข้อง	นิรนาม
9 พฤศจิกายน 2549	ข่าวสด	เล่นน้ำตก-ชมผีเสื้อ “ปางสีดา”ป่าตะวันออก	ไทรรัตน์ มี วงษ์
9 พฤศจิกายน 2549	มติชน	กองสบกบไต้คอมพ์ผิพลาด พิมพ์บัตรเข้าชม อุทยานเกินตั้ง	นิรนาม
9 พฤศจิกายน 2549	มติชน	อบจ.ควัก 11 ล้าน ให้เกาะตะรุเตา รับนักท่องเที่ยวทั้งปี	นิรนาม
10 พฤศจิกายน 2549	เดลินิวส์	เบรกบัตรชมอุทยานหวั่นทุจริตพิมพ์ซ้ำสื่อ	นิรนาม

ตารางผนวกที่ ๓ (ต่อ)

วันที่	หนังสือพิมพ์	เรื่อง	ชื่อผู้แต่ง
14 พฤศจิกายน 2549	ข่าวสด	อช. โวยพิมพ์บัตรเข้าอุทยานฯเกิน	นิรนาม
14 พฤศจิกายน 2549	เดลินิวส์	ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมกระบี่ได้ วอลเลย์บอลอ่าวนางไม้ได้เอื้อประโยชน์นายทุน	นิรนาม
16 พฤศจิกายน 2549	เดลินิวส์	จับ 4 ป่าไม้ทำลายป่าของกลางเพียบ	นิรนาม
16 พฤศจิกายน 2549	มติชน	โวยอุทยาน “ภูกระดึง” ห้ามขึ้นฝั่งเพชรบูรณ์	นิรนาม
17 พฤศจิกายน 2549	ข่าวสด	หนาวเย็นเหนือ! คนแห่เที่ยวลี้ลี้	นิรนาม
17 พฤศจิกายน 2549	มติชน	สุดเอื่อมสารพิษ-โค่นป่ากาญจน์ ชาวบ้านหวั่น ข้ามหันทกภัยซุงถล่ม ป้อนข้อมูลให้กลุ่ม อนุรักษ์ประชาชน	นิรนาม
18 พฤศจิกายน 2549	ไทยรัฐ	กรมอุทยานฯหาข้อสรุปแนวเชื่อมป่าเขาใหญ่	นิรนาม
19 พฤศจิกายน 2549	ข่าวสด	ภูกระดึงตั้งปิดขึ้นทางน้ำหนาว	นิรนาม
19 พฤศจิกายน 2549	มติชน	มอดไม้	นิรนาม
20 พฤศจิกายน 2549	ข่าวสด	ชะลอนนผ่าป่าเขาใหญ่-ทับลาน อ่างเสียด ค่าปรับ 50ล. -รอเลือกแบบไม่กระทบสัตว์	นิรนาม
20 พฤศจิกายน 2549	มติชน	จับตาดนเชื่อมป่ามรดกโลก ทางหลวง- อุทยานฯไม่ลงตัว	นิรนาม
20 พฤศจิกายน 2549	เดลินิวส์	ตะลุยทั่วไทย: ทุ่งแสงหลวง สวรรค์บนดิน นักผจญภัย สัมผัสไอหนาว..ดื่มคำธรรมชาติ งาม เดิมสีสันการทองเที่ยวให้ชีวิต	เดชา พุฒิกานนท์
21 พฤศจิกายน 2549	ไทยรัฐ	สฎีปหน้า 1: ป่าห้วยขาแข้ง! วันนี้ 16 ปี สืบ นาละเสถียร	นิรนาม
21 พฤศจิกายน 2549	เดลินิวส์	จัดทำแบบสำรวจธรรมชาติป่าเขาอ่างฤๅไนหา มาตรการลดผลกระทบต่อสัตว์ในพื้นที่	นิรนาม
21 พฤศจิกายน 2549	มติชน	“ภูถ้ำกา” ดึงนายพราน ร่วมอนุรักษ์สัตว์ป่า	นิรนาม
22 พฤศจิกายน 2549	ไทยรัฐ	ปิ่นเสียมรดกโลกไปห้วยขาแข้ง	นิรนาม
23 พฤศจิกายน 2549	เดลินิวส์	ข่าวย่อยภูมิภาค	นิรนาม
24 พฤศจิกายน 2549	ข่าวสด	กรมอุทยานฯวางถนนผ่าป่าห้วยขาแข้ง เขาใหญ่	นิรนาม
24 พฤษภาคม 2549	ข่าวสด	พบพีชไทยใกล้สูญพันธุ์	นิรนาม
26 พฤศจิกายน 2549	เดลินิวส์	ตื่นช้างตกลูกตัวที่ 5 รอบ 2 เดือน	นิรนาม

ตารางผนวกที่ ๓ (ต่อ)

วันที่	หนังสือพิมพ์	เรื่อง	ชื่อผู้แต่ง
27 พฤศจิกายน 2549	เดลินิวส์	โศกนาฏกรรมคอบร้าสามัคคีทะเลหมอก ชม ธรรมชาติพรรณไม้งามอุทยานแห่งชาติ ศรีน่าน	ระพีพร เพ็ชรเจริญ
28 พฤศจิกายน 2549	ข่าวสด	นกหนีหนาวเริ่มอพยพเข้าบุรีรัมย์	นิรนาม
28 พฤศจิกายน 2549	มติชน	“ภูกระดึง” ไฟเขียวขึ้นฝั่งเพชรบูรณ์ได้	นิรนาม
1 ธันวาคม 2549	ข่าวสด	ศาลแพ่งนัดสืบพยานคดีเดอะบีช	นิรนาม
1 ธันวาคม 2549	มติชน	คนกาญจน์สุดกึ่งขา คัดไม้ “ป่าสักพระ”	นิรนาม
1 ธันวาคม 2549	มติชน	ศาลฎีกาสั่งผู้สร้าง “เดอะบีช” ฟิ้นฟูสภาพ อ่าวมาหาใหม่	นิรนาม
4 ธันวาคม 2549	เดลินิวส์	ตะลุยกั๊วไทย: ต้นตอ งานดอกไม้เมือง หนาวที่ภูเรือ ท่องเที่ยวสุขใจดินแดน ทะเลภูเขาเปิดทุ่งสัมผัสต้นคริสต์มาสยักษ์	ชน โสคติ ศรีบุญเรือง
6 ธันวาคม 2549	ข่าวสด	คอลัมน์ที่ 13: เดอะบีช-มาหา	นิรนาม
7 ธันวาคม 2549	เดลินิวส์	ข่าวย่อภูมิภาค	นิรนาม
7 ธันวาคม 2549	เดลินิวส์	ทะเลน้อยจับแหลบนุกรุกที่สงวนเขตห้าม ล่าฯ	นิรนาม
8 ธันวาคม 2549	เดลินิวส์	ข่าวย่อภูมิภาค	นิรนาม
8 ธันวาคม 2549	ข่าวสด	“ภูลังกา”พร้อมรับนักท่องเที่ยวโรคนุมิแพ้	นิรนาม
8 ธันวาคม 2549	ไทยรัฐ	โลกหลากวิถี: อุ้มผาง แผ่นดินลอยฟ้า สวรรค์ของนักผจญภัย	วีวา
10 ธันวาคม 2549	มติชน	แห่เที่ยว “ภูกระดึง” นับหมื่น.	นิรนาม
11 ธันวาคม 2549	เดลินิวส์	ย่อข่าว	นิรนาม
12 ธันวาคม 2549	เดลินิวส์	ย่อข่าว	นิรนาม
12 ธันวาคม 2549	เดลินิวส์	ตะลุยกั๊วไทย: ทิ้งความวุ่นวายไปท่องเที่ยว ที่ภูสอยดาว	มานิชญ์ บุญยัง
13 ธันวาคม 2549	เดลินิวส์	หน.วนอุทยาน แปะเมืองสี ไวยถัน นักท่องเที่ยวทำลา	นิรนาม
13 ธันวาคม 2549	มติชน	หน.เขตห้ามล่าแนะ สายด่วนสู่นกพิราบ.	นิรนาม
16 ธันวาคม 2549	ข่าวสด	แลอุทยานแหลมหญ้าถมทะเล	นิรนาม
17 ธันวาคม 2549	เดลินิวส์	E-update: จัดระเบียบคูปะการัง จ.ตราด	นิรนาม

ตารางผนวกที่ ๓ (ต่อ)

วันที่	หนังสือพิมพ์	เรื่อง	ชื่อผู้แต่ง
17 ธันวาคม 2549	ข่าวสด	15 ปีมรดกโลก ป่าทุ่งใหญ่-ขาแข้ง	มนตรี จิตรพรพนิต
18 ธันวาคม 2549	เดลินิวส์	คงไม้หินยักษ์กินเนสส์บุ๊กสนใจมาตรวจสอบ ความมั่นใจเต็มร้อยเท่าที่สุดในโลก	นิรนาม
19 ธันวาคม 2549	มติชน	แจผู้นำท้องถิ่นพะเยา จ้างรุกที่ป่า “เวียงลอ”	นิรนาม
20 ธันวาคม 2549	ข่าวสด	แห่เข้าอุทยานรับลมหนาว “เขาใหญ่” ทะลัก- สัตว์กระเจิง	นิรนาม
20 ธันวาคม 2549	มติชน	พวจ.สั่งสอบอบต.รุก “เวียงลอ” ชาวบ้านแจ ชำโยกถนนข้ามหุบ	นิรนาม
20 ธันวาคม 2549	มติชน	กรมอุทยานคุมขมับแห่เที่ยวหนาว เปลี่ยนวิถี ชีวิตสัตว์ป่า-ระบบนิเวศพัง.	นิรนาม
21 ธันวาคม 2549	ข่าวสด	ลุยป่าฝ่าสายน้ำ ท้องน้ำตกอุทยานแม่วังก์	ธงศึก คำพะอู
21 ธันวาคม 2549	มติชน	นักท่องเที่ยวแห่จองที่พักคอยภูคาแน่น	นิรนาม
21 ธันวาคม 2549	มติชน	“วิศัลย์” เตรียมดึง น้ำตกตาดหมอก นูมแหล่ง ท่องเที่ยว	นิรนาม
23 ธันวาคม 2549	ข่าวสด	สั่งปิดอุทยานฯ-ถ้าเต็มห้ามพัก.	นิรนาม
25 ธันวาคม 2549	เดลินิวส์	รู้ไว้ได้ประโยชน์: ค้นพบ ปาดยักษ์ สัตว์ที่ เสี่ยงต่อการสูญพันธุ์	นิรนาม
25 ธันวาคม 2549	มติชน	อุทยานน้ำหนาว0องศา-เขาใหญ่6 นักท่องเที่ยวทะลักสัมผัส “ยะเยือก”	นิรนาม
26 ธันวาคม 2549	ข่าวสด	พบ “จิ้งเหลน” พันธุ์ใหม่ของโลกที่ชัยภูมิ	นิรนาม
26 ธันวาคม 2549	เดลินิวส์	ศาลสั่งหนังสือเคอะบิช ฟิ้นเกาะพีพี นายก อบจ. กระบี่เรียก 100 ล้านบาท	นิรนาม
26 ธันวาคม 2549	เดลินิวส์	สก็๊ปหน้า 1: อินทนนท์ กรณีศึกษา เที่ยวปี ใหม่ สนุก ยิ่งไปถึงยิ่งขึ้น	นิรนาม
26 ธันวาคม 2549	ข่าวสด	“ครกพลังน้ำ” สมัยคอมฯ “เขาค้อ” ยันรอ สร้างใหม่	นิรนาม
26 ธันวาคม 2549	มติชน	พบจิ้งเหลนน้ำชนิดใหม่ในโลกที่ “ห้วยหาง หนาม” เขตป่าภูเขียว	นิรนาม
26 ธันวาคม 2549	มติชน	แห่เที่ยว “ลานชมดาว” แห่งใหม่ อบต. นาป่า เพิ่มเติมที่-ห้องสุขา	นิรนาม

ตารางผนวกที่ ง (ต่อ)

วันที่	หนังสือพิมพ์	เรื่อง	ชื่อผู้แต่ง
27 ธันวาคม 2549	มติชน	ชป.เดินหน้าสุดอย่าง “ห้วยโสมง” บน อุทยานฯ “ทับลาน-ปางสีดา”	นิรนาม
27 ธันวาคม 2549	มติชน	ชาวบ้านหนองไม้แดงไร้ไฟใช้ “หาดเจ้าไหม” ไม่ให้ปักเสา	นิรนาม
28 ธันวาคม 2549	ข่าวสด	เที่ยวป่าดึกดำบรรพ์ อุทยานแห่งชาติดอยภูคา	วิชัย ทาเปรี๊ยะ
30 ธันวาคม 2549	เดลินิวส์	E-Update: ค้นพบจิ้งเหลนพันธุ์ใหม่ที่ป่าภูเขียว	นิรนาม